

ΤΙΚ-ΤΟΚ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΜΑ
ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Και οι πλέον δυσ-
κοίλιοι με ένα ή
δύο κάθε βράδυ έ-
νεργοούνται. Μασή-
σατε επί δέκα λε-
πτά κάθε κουφέτο.
Είνε ευχάριστοι
καθαρτικά.
Πωλείται εις όλα
τά φαρμακεία.

ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ:

ΦΑΛΑΚΡΑΝ
ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ
ΠΙΤΥΡΙΑΣΙΝ
ΤΡΙΧΟΦΑΓΟΝ

ΕΚΖΕΜΑΤΙΝΗ
ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ
ΟΛΑ ΤΑ
ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ
ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Α. ΚΑΡΟΥΣΑΤΟΣ
ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 9 ΑΘΗΝΑΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ & ΘΡΑΚΗΣ
Θ. ΣΙΒΒΟΠΟΥΛΟΣ ΦΡΑΓΚΩΝ 38 ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ

ΠΑΣΤΙΛΛΙΕΣ

Παρασκευαζόμενοι εκ καθαρού χυ-
μού φρούτων. Είνε αι μόναι διευ-
κολύνουσαι την χώνευσιν. Δροσι-
ζουν τον στόμαχον, μαλακώνουν
το στέγμα και κόβουν την δίψαν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑΣ

Βανίλες, Λεμόνι, Περτοκάλι,
Μανδάρini, Φράουλα. Πωλούνται
παντού.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
Έλεούσης 10.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E. J. B.

ARTI

ARTI
E. J. B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟ-

ΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΕΙΔΙΚΗ

ΔΙ' ΕΙΔΙΚΩΝ ΑΔΕΝΙΚΩΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑΤΩΝ ΗΠΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΧΟΛΗΣ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Τὰ δίσκια «ΡΙΡΟ», προϊόν πολυετών επιστημονικών έρευνών, το τελειότερον ιδιοσκευάσμα διά την καταπολέμησιν της προσ-
σεως και την απολύμανσιν των πνευμόνων.
Ός αιμοποιητικών και τονωτικών, έδωκαν καταπληκτικά άπο-
σματα εις την θεραπείαν των χρονίων παθήσεων των πνευμόνων,
αδενίτιδος, της χλωρώσεως, της αναιμίας και των παθήσεων του
τοσ. Έπαναφέρουσι την όρεξιν, καταργήπουσι τόν πυρετόν, στα-
σι τας αιμοπύσεις.
Τὰ «ΡΙΡΟ» δέν έχουν αντένδειξιν και ό άρρωστος δύναται
τά λαμβάνει εις όλα τά στάδια της άσθενείας.
Ένεγνωρισμένον υπό του Ένωτάτου Έγχειριστικού Συμβουλίου
πωλείται εις όλα τά φαρμακεία.

Γεν. Έντιπρόσωπος Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, Επιδόκιμος

ΑΠΟΘΗΚΗ ΧΑΡΤΟΥ
ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΝΙΚ. ΚΟΝΤΟΥ
και Χ. Γ. ΓΚΟΤΣΙΝΑ

Στοά Θαννοπούλου (Ν. Έγγρα)

ΈΑθηναι

Μεγάλη παρακαταθήκη χαρτών περι-
τυλίγματος εις όλες τας ποιότητας,
κροσσωτών, αδιάβροχων κλπ. Σακακούδες
εις όλα τά μεγέθη, έφημερίδες της ό-
κας, τυπογραφικά έργασια κλπ.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ
ΚΙΡΣΟΙ
(ΧΤΑΠΟΔΙ)

Έγγνημένη ανώδυνος δι' ένέσεων थे-
ραπεία χωρίς έγχυσησιν. Οι πόνοι και
αί αιμορραγία καταπαύουν άμέσως.
Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ειδικός Ια-
τρός των Παρισίων. Δέχεται 10-1 1)2
αί 5-7. Φυέλλήνων 3. Πληροφορία
λειτουργεί.

ΟΙ ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΣΥΝΙΣΤΟΥΝ
ΤΟ
"ΝΟΥΚΛΕΜΟΖ"
ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟ
ΕΙΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΙΣ ΕΣΤΙΝ ΜΕΝΕΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Φωτογραφικά, μεγεθυσεις,
καρτεσσάκια, παστελ.
Χ. ΒΛΑΝΤΙΚΑΣ
ΈΑγιος Μάρκου 7.- ΈΑθηναι

ΑΛΤ!

Πωλούνται όλα αι άσθενήσιν
έφημερίδες και περιοδικά
ήμερομηνιών εις τό χαρτοπωλείον
Πέτρου Κριάλη, Σοφοκλέους
(Στοά Πάππου).

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟ-

ΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ :
Έσπερικό Λογισμικό 150
Έσπερικό Λογισμικό 1
Έσπερικό Λογισμικό 5
Έσπερικό Λογισμικό 5
Έσπερικό Λογισμικό 5

ΚΥΡΙΑΚΗ
10 Μαΐου 1931

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Όδός Σταδίου 28
(Μέγαρο Έρεσιών)
Αριθ. γε. 35-36 45
Αριθ. τηλ. 50-38
ΈΑθηναι

Διευθυντής Έδιοκτής :
ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗΝ

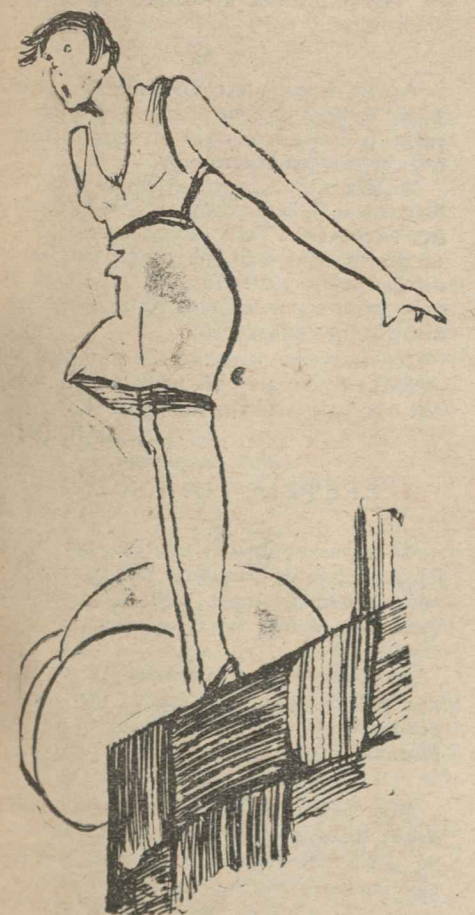
ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ;

Πόσοι αυτοκτονήσαν κατά τό 1930.— Η γυναίκες ψεύδονται και ήταν αυτοκτονήσιν !— Πώς αυτοκτονήσιν οι άνδρες και
πώς...δέν αυτοκτονήσιν αι γυναίκες.— Η ΈΑθηνά, τα σίδηρα του ηλεκτρικού, τό συμπληρώ και...ή γραφική μελάνη.
Τό παράδειγμα του Μιμήκου και της Μαιρης.— Όλοι οι τρόποι αυτοκτονίας.— Διαλέγετε και παίρνετε...

Φαίνεται ότι ό κόσμος βαρέθηκε τή ζωή
του πλέον... Και οι αυτοκτονίες έγιναν τό-
σο πολλές κατά τά τελευταία χρόνια, ώστε
άπασχολείται τώρα μ' αυτές και ή στα-
τιστική ύπηρεσία. Σύμφωνα με τή στα-
τιστική που έξεδόθη πρό ήμερών, κατά τό
έτος 1930 έγιναν εις τας ΈΑθηνάς μόνον
152 άπόπειραι αυτοκτονίας, εκ των ό-
ποιων... επέτυχον μόνον ή 44. 152 άν-
θρωποι, λοιπόν, άπεφάσισαν κατά τόν χρό-

αυτοκτονήσουν αλλά... να ζήσουν κατό-
πιν. Για να πεισθή δέ κανείς για τήν α-
λήθεια της παρατηρήσεως αυτής, δέν έ-
χει παρά να ρίξη μιά ματιά στους άρι-
θμούς της στατιστικής : Από τους 44 που
τά έτίναξαν όριστικώς και τελεσιδίκως,
τρεις μόνον είνε γυναίκες. Οι λοιποί
41 είνε άνδρες... Κι' αυτές ή τρεις όμως,
που επέρασαν εις τά βασίλεια του ΈΑθου,
άσφαλώς δά άπέθαναν... κατά λάθος, χω-
ρίς να τό θέλουν. "Ας έχουν γαίαν έλα-
φράν. Χωρίς άμφιβολίαν, τώρα δά τό έ-
χουν μετανοήσει, αλλά είνε πλέον άργά
και έν τφ ΈΑθηνά ούκ έστι μετάνοια...

στο σπιτάκι τους. Μιά γυναίκα, άφνης,
που εγκαταλείπεται από τόν έραστήν της,
πρέπει να μεταχειρισθή κάθε μέσον για
να ξαναφέρη τόν άπιστον κοντά της.
— Έάν κάνω μιá άπόπειρα αυτοκτο-
νίας— σκέπτεται ή κάθε μιá— δά τόν
συγκινησω και δά τόν κάνω να ξανάρθη.
Θά πεισθή ότι δέν μπορώ να ζήσω χω-
ρίς αυτόν, και γι' αυτό θέλω να πεθάνω...
Πώς ν' αυτοκτονήσω λοιπόν ; Τό περί-
στροφον... καταραμένο νάναι. Μιά πτώσις
από τήν ΈΑθηνά είνε κάπως άνεπα-

Αλλά πώς αυτοκτονούν οι ΈΑθηνάιοι ;
Νά ένα ζήτημα που ενδιαφέρει τους άνα-
γνώστας μας, έστω και αν δέν πρόκειται
ν' αυτοκτονήσουν... Πρέπει να ξέρη κα-
νείς τά μέσα που είνε κατάλληλα και ι-
κανά να τόν στείλουν στον άλλον κόσμο,
ή να τόν... ξαναφέρουν πίσω— όπως συμ-
βαίνει με τις γυναίκες— ώστε έν περι-
πτώσει ανάγκης να τά έχη ύπ' όψει του
και να διαλέξη, χωρίς να σπαταλά πολύ-
τιμον χρόνον.

Τρόποι αυτοκτονίας υπάρχουν πολλοί.
Και ένας ύποψήφιός αυτόχειρ, θά βρεθή,
πραγματικώς, σε δύσκολο θέση, προκειμέ-
νου να εκλέξη, δι. ταιριάζει στην περί-
στασιν, στα οικονομικά του μέσα και στην
ιδιοσυγκρασία του.

Ένας φτωχός π. χ. που αυτοκτονεί για
οικονομικούς λόγους, πολύ δύσκολα δά κα-
τέφυγε στο περίστροφο, για τόν άπλού-
στατον λόγον ότι... δέν έχει. Έάν είχε,
θά τό κατέθετεν εις τό ένεχυροδανειστή-
ριον και έτσι, λόγος αυτοκτονίας δέν θά
ύπηρχε. Γι' αυτό λοιπόν, οι φτωχοί κα-
ταφεύγουν εις οικονομικώτερα μέσα. Και
τέτοια είνε : ή ρόδες του ηλεκτρικού σι-
δηροδρόμου ΈΑθηνών-Πειραιώς. Η α-
υτοκτονία αυτή δέν στοιχίζει τίποτε άπο-
λύτως και είνε άποτελεσματική. Μ'α πτώ-
σις από τήν ΈΑθηνά, είνε επίσης άνέ-
ξοδος, αλλά τό μέσον αυτό συνιστάται μό-
νον εις τους ρωμαντικούς. "Όσοι πτωχοί
λοιπόν, προτιμάτε τόν ηλεκτρικόν. Γνω-
τώνετε και τό εισιτήριον...

Θά πείσει - πώς ή δέν θά πείσει ; Τό
ύψος φαίνεται πώς τήν τρομά ει.
νον που επέρασε, να έξοφλήσουν με τήν
ζωήν και να άρτίσουν ύγιεινά εις τόν μέ-
ταιον αυτόν κόσμον.
Από τή στατιστική αυτή όμως βγαί-
νουν και ώριμένα συμπεράσματα, με τά
όποια και θ' άσχοληθώμε.

Και έν πρώτοις, βγαίνει τό συμπέρα-
σμα ότι ή γυναίκες, που άποφασίζουν ν'
αυτοκτονήσουν, προβαίνουν στο άπονενο-
μένο διάδημα άποκλειστικώς και μόνον
για λόγους... έντυπωσιασμούς. Θέλουν ν'

Τό περίστροφον μοναδικόν μέσον
δια τους άποφασιστικούς.
νόρθωτος. Τό μόνο που μένει, είνε ένα «έ-
σπερικό» δηλητήριο. Και κατά προτί-
μησιν, τήν τιμήν να πείση τόν άπιστον πε-
ρι του τρομερού έρωτος της νεαρής, λαμ-
βάνει τό συμπληρωμα... Μιά ή δύο παστιλ-
λιες και ή δουλειά έτελείωσε. Μόλις θά
τις πάρη τό κορίτσι, και πριν άκούη άρ-
γίσουν οι πόνοι, θά βάλη τις φωνές (με-
ρικές φωνάζουν πριν άκούη τό πάρον).
— Βοήθεια !... Βοήθεια !... Σώστε με...
"Όσοι δά τυχουν πλησίον, τρέχουν και
έρωτου έντρομοι !
— Τί έπαθες κορίτσι μου ; Τί έχεις ;
— Έπληρα συμπλημέ για να πεθάνω !...
Δέν μπορώ να ζήσω χωρίς τό Γιώργο !
— Στο φαρμακείο άμέσως !...
ΈΑρπάξουν λοιπόν τήν αυτόχειρα, τήν

μεταφέρουν στο γειτονικό φαρμακείο και εκεί, με μερικά φάρμακα εξουδετερώνουν την ενέργειαν του συμπλημέ.

Σε λίγο ειδοποιείται και ο άπιστος, ο οποίος καταφθάνει κατασυνκεληνιμένος, για να μη φύγει ποτέ πιά... Κατά βάθος, είναι κατενθουσιασμένος... Διάβολε! Δεν είναι μικρό πράγμα να σκοτώνεται ένα κορίτσι για χάρη σου... Και την άλλη μέρα, η αυτοκτονήσασα είχε... περδίκε, ενώ εις τας έφημερίδας δημοσιεύεται και η σχετική είδησις:

«Απεπειράθη γδής ν' αυτοκτονή, λαβούσα ισχυράν δόσιν συμπλημέ, ή 19έτις Δήμητρα Ψ... διότι εγκατελείφθη υπό του έραστού της»...

Όσο δέ για τον σκληρόν έραστήν, αυτός αναγγέλλει το ευχάριστον νέον στούς φίλους του, οι οποίοι τον ρωτούν:

—Τά ξαναφύτισες πάλι με τη Δήμητρα;

—Μά τή λυπήθηκα την καυμένη... Δεν ξέρεις πόσο μ' αγαπούσε... Δεν μπορεί να ζήσει χωρίς έμένα. Έπιτρέπεται ποτέ ένα κορίτσι να σκοτώνεται για χάρη σου κι' εσύ να μη τή λυπήθης;...

Τό μέσον αυτό της αποπείρας αυτοκτονίας είναι πραγματικώς άλάνθαστον, όταν τα άλλα μέσα δεν φέρουν αποτέλεσμα. Τα κορίτσια το ξέρουν πολύ καλά και το μεταχειρίζονται συχνά. Υπάρχουν δε γυναίκες που «απεπειράθησαν» ν' αυτοκτονήσουν τρεις και τέσσερις φορές, χωρίς να έχουν την παραμικράν διάθεσιν ν' αντικρύσουν το πρόσωπον του γάμου. Και έπειδή μπορεί να σπάσει ο διάβολος το ποδάρι του και το συμπλημέ να φέρη ενέργειαν έντονοτέρα από όσην χρειάζεται, προτιμώνται, ως ασφαλέστερα, αυτοκτονικά μέσα, το κινίνο, ή άσπιρίνη, το ιώδιον, άκόνη και ή γραφική μελάνη!

Ποδ της αποπείρας καταστρώνονται και οι σχετικοί ύπολογισμοί:

—Παίνω δέκα κουφετάκια κινίνο και, έκτος που πετυναίνω το κόλπο μου, θεωρώ και τις θέρμες!...

Όπως βλέπετε, δεν λείπουν και οι πρακτικοί συνδυασμοί.

Αλλά και ένα λουτρό στη θαλασσινή θάλασσα, από την εξέδρα του Φαλήρου, δεν είναι ευκαταφρόνητον μέσον, ούτε επικίνδυνον: πάντα θά βοηθήσιν βαρύνοντες να δώσουν γεῖνα βοήθειαν εις τήν... μελλοθάνατον και να την ανασύρουν από τήν άβυσσον της θάλασσης. Και ή παρ' όλ' αυτών ατόχειρ, παρακαλεί τότε τους σωτήρας της:

—Πηγαίνετε με γρήγορα σπίτι μου για να μη πάω κανένα... κυνολόγημα.

Έκείνοι, λοιπόν, που θέλουν να πεθάνουν, φροντίζουν εξαιρετικά για τήν, ο γείαν τους.

Για τους πολύ ρωμαντικούς και τους πολύ έρωτευμένους, περιμένει πάντοτε ή 'Ακρόπολις... Ο ιερός βράχος, που δεσπόζει της ένδόξου πόλεως των Αθηνών, φαίνεται σαν να προσκαλή τους έρωτευμένους, να λάβουν τον κόπον ν' ανεβούν έως εκεί πάνω. Για να κατέβουν, δεν χρειάζεται κόπος: Κατεβαίνει κανείς με ένα βήμα, πηδώντας από την άνατολικήν

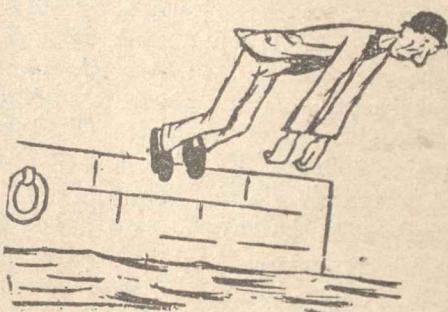
πλευράν ή οποία συγκεντρώνει πάντοτε την προτίμησιν των αυτοκτονούντων.

Η 'Ακρόπολις λοιπόν συνειρίζεται από τους έρωτευμένους. Την άρχήν έχουν κάνει, πρό τεσσαρακονταετίας και πλέον, ο Μιμίκος και ή Μαίρη, οι δύο έρασταί τους οποίους απηθανάτισε και ή λαϊκή μούσα:

«Στής 'Ακρόπολις τὰ μέρη
ένκερμίστηκεν ή Μαίρη».

Η Μαίρη έπесεν, όπως θά ένθυμούνται οι γηραιότεροι, από το άέτωμα του Παρθενώνος. Και ο Μιμίκος, άπελπισμένος, εξόφλησε σε λίγο με την ζωήν με ένα περσίτροπο. Η ώραία και ρωμαντική εκείνη ιστορία, έγινε ποίημα, δράμα και μυθιστόρημα, κυκλοφορήσαν εις πεντάλεπτα φυλλάδια, τα όποια εύρίσκονται ακόμη εις τα σκονισμένα ράφια των παλαισβιβλιοπωλείων και τις βιβλιοθήκες των ρωμαντικών δεσποινίδων.

Πρέπει να όμολογήση κανείς όμως, ότι,

Τό τελευταίο αντίο πρὸς τήν ζωήν.

για να πέση από την 'Ακρόπολη, χρειάζεται θάρρος, τόλμη και ψυχραιμία. Και πρό παντός να μη ζαλίζεται από το ύψος. Γιατί τότε, μπορεί να πάθῃ, ότι έπαθ'αν και οι δύο δεκαεπταετείς νεαροί που έπηγαν την περασμένην έβδομάδα να πέσουν από την 'Ακρόπολιν και έπειδή εξαλλοττηκαν, έπесαν... κατά λάθος από μέσα! Μεθ' ο, μετανοήσαντες, κατέβηκαν από την κεντρικήν είσοδον και συναντήσαντες εις τήν 'Ομόνοιαν κάποιον φίλον τους, του έζητησαν πενήντα δραχμής. Έκείνος τις έδωσε ευχαρίστως, χωρίς όμως να παραλείψη να τους ειπῇ:

—Μωρέ δεν αυτοκτονούσατε καλύτερα!

ΤΑ ΑΙΤΙΑ

Τό γεγονός ότι ή γυναίκες δεν έχουν σκοπό να πεθάνουν, όταν αποπειρώνται το τοιοῦτον, το επιβεβαιώνει κατηγορηματικώς και ή έπίσημος στατιστική, ή οποία λέγει.

«Εις την ηλικίαν 15-18 ετών παρὰ τηρείται μεγάλη τάσις πρὸς αυτοκτονίαν μεταξὺ τῶν γυναικῶν (19 ἐν ὅλῳ περιπτώσει, ἐξ ὧν μία θανατηφόρος), πρόκειται όμως κατά το πλεῖστον περί περιπτώσεων εἰς τὰς ὁποίας δεν ὀφίστατο σταθερά ἀπόφασις πρὸς τερατισμόν τοῦ βίου, ἀλλὰ μάλ' παθίας».

Και τώρα ἄς ἑλθoμεν εἰς ἕνα ἄλλο ενδιαφέρον ζήτημα. Εἰς τὰ αἷτια τῶν αυτοκτονιῶν, ὡς βάσιν πάλιν θά ἔχουν με τήν στατιστικήν, ἀλλά και τήν λογικὴν συγγρόνως. Λοιπὸν, οἱ ἄνδρες ὡς ἐπὶ το πλεῖστον αυτοκτονοῦν γιὰ λόγους οἰκονομικοῦς. Έπειτα ἔρχονται οἱ λόγοι ἀνιάτου ἀ-

Η ΩΡΑΙΑ ΙΣΑΒΕΛΛΑ

Ένα δραματικόν έπεισόδιον από την αίσθηματικὴν ζωήν τοῦ 'Αλφόνσου.—Η σύζυγος τοῦ διπλωματικοῦ ὑπαλλήλου, πού προκαλεῖ τήν βασιλικήν συμπάθειαν.—Η κρυφὴ συναντήσις εἰς τήν ἐξοχικήν ἔπαυλιν.—Η ἀγρία ἐκδίκησις τοῦ ἀπταηθέντος συζύγου.—Πῶς συνεκαλύφθη τὸ σκάνδαλον.

Και εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἡ σχολήθημεν μετὰ τὴν ἐρωτικὴν ζωήν τοῦ πρώην βασιλέως τῆς 'Ισπανίας 'Αλφόνσου. Εἶπε όμως τόσοσιν πολυσίαν εἰς ἐπεισόδια ἡ ζωὴ αὐτῆς καὶ τόσοσιν ἐνδιαφέροντα, ὥστε ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀσχοληθῇ κανεὶς διὰ μίαν ἀκόμη φοράν.

Διότι ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ τοῦ ὡραίου βασιλέως μοιάζει με ἀληθινὸ ἔρωτικὸ μυθιστόρημα, εἰς πολλοὺς τόμους μάλιστα!

Μία ἐνδιαφέρουσα ἱστορία, δραματικὴ ὅμως, διότι ὁ ἐρωτικὸς βασιλεὺς ἐγένετο καὶ ἥρωας δραμάτων — εἶνε καὶ ἡ κατὰ τὴν, ἡ ὁποία συνέβη πρό ἄρκε τῶν ἐτῶν, ὥστε σήμερον ἔχει σχεδὸν λησμονηθεῖ.

Πρόσωπα τοῦ δράματος αὐτοῦ εἶνε: ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε τὸν ρόλον τοῦ τρίτου, ἕνας ἀνώτερος διπλωματικὸς ὑπάλληλος καὶ ἡ ὡραιότητα συζύγος του, ἡ 'Ισαβέλλα Α...

Ὁ αὐτῆς αὐτὸς ὑπάλληλος εἶχε νυμφευθεῖ τὴν πραγματικῶς ὡραίαν σύζυγον του κατόπιν σφοδροῦ ἔρωτος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκείνη ἀντεπεκρίθη, ἀφοῦ ἐδέχθη νὰ μοιρασθῇ μαζί του τὴς χαρὰς καὶ τὴς θλίψεις τοῦ συζυγικοῦ βίου. Καὶ θά ζούσαν ἀσφαλῶς εὐτυχισμένοι εἰς ὅλην τὴν ζωὴν, χωρὶς τὸ παραμικρὸν νῆρος νὰ σκιάσῃ τὴν εὐτυχίαν τους, ἐάν ἡ ὡραία 'Ισαβέλλα δεν εἶχε τὴν τύχην — ἡ μάλλον τὴν ἀτυχίαν — νὰ κινήσῃ τὴν ὑπερβολικὴν συμπάθειαν τοῦ Μεγαλειοτάτου. Αὐτὸ ἔγινεν εἰς ἕνα χορὸν τῶν Ἀνακτόρων, ὅπου παρίστατο τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας τῆς χώρας τῶν ταυρομάχων. Ὁ 'Αλφόνσος ἐπέζητησε νὰ τὴν γνωρίσῃ, πράγμα τὸ ὁποῖον δεν εἶνε καθόλου δύσκολον, καὶ μάλιστα γιὰ ἕνα βασιλέα. Καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ τὴν ἐγνωρίσε, ἐχόρεψε μαζί της. Εἰς τὸν χορὸν δὲν εὐρήκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τῆς μιλήσῃ ὥπως ἠθελε καὶ νὰ τῆς πῇ ὅσα ἠθέλει. Έκείνη φαίνεται ὅτι δεν δυσχερῆσθη καθόλου. Τὰ βασιλικά λόγια τῆς ἐκολάκευσαν τὴν ματαιοδοξίαν.

Στὸ μυαλὸ τῆς ἱσως ἐκίενην τὴν ὥρην νὰ ἤρχοντο τὰ πρόσωπα τῶσιν καὶ τῶσιν ὡραίων γυναικῶν, πού εἶτε διότι ἦσαν ὡραῖες, εἶτε διότι ἦσαν ἐξυπνες, κατόρθωσαν νὰ κάμουν παντοδυναμοῦς βασιλεῖς νὰ πέσουν στὰ πόδια τους.

Ποῖος ἔξερε ἂν ἕνα τέτοιο ρόλο δεν ὀνειροπολοῦσε νὰ παίξῃ καὶ ἡ ὁμορφὴ σύζυγος τοῦ 'Ισπανοῦ διπλωμάτου. Καὶ εἶται, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν σκέψεων αὐτῶν, δεν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησην.

Έδέχθη τὴν βασιλικὴν προστασίαν, ἔφθον μάλιστα θὰ τῆς προσφερότο καὶ κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἐλάχιστον κινδυνὸν τῆς 'Αργότερα... πού ἔξερε τί γίνεται.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸ εἰδύλλιον πού ἄρχισε μέσα εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν τῶν Ἀνακτόρων τῆς Μαδρίτης εὐσυνεχίσθη εἰς ἕνα παλατάκι, εὐρισκόμενον ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, εἰς μίαν ἐρημικὴν ἐξοχὴν, ὅπου ὁ αἰσθηματικὸς βασιλεὺς ἐσυνηθίσε νὰ μεταφέρει τοὺς λαθραίους ἐρωτὰς του καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ τῶν ἀπγορευμένων διασκεδάσεων...

Καὶ ὅμως, ἐπιστεῦτο ὅτι ἡ 'Ισαβέλλα ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα της. Κανεὶς δεν τὸ ἀμφισβητεῖ. Ἀλλὰ πόσος εἶνε ἡ γυναίκες ἐκείνης πού δεν θά ἐδέχοντο νὰ προσδώσουν τὴν συζυγικὴν ἀγάπην μετὰ ἕνα βασιλέα; Μία τέτοια ἀπιστία, περιβεβλημένη τὸν βασιλικὸν φωτισμόφρον, ἐξεφύγει ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς κοινῆς

τυπίας καὶ μοιάζει κάπως με ἕνα ρωμαντικὸν μυθιστόρημα...

Ἀλλὰ, οὐδὲν κρυπτόν δὲ μὴ φανερόν γενήσεται. Ὁ 'Αλφόνσος εἶχε τὴν συνήθειαν, διὰ λόγους καθαρὰς ματαιοδοξίας, νὰ διηγείται τὰ ἄθλα του εἰς τοὺς πολυπληθεῖς φίλους του, οἱ ὁποῖοι ἄλλως τε ἐλάμβανον μερίδιον ἀπὸ τὰς διασκέδασεις πού διοργάνωνεν ὁ βασιλεὺς. Καὶ, ὥς ἦτο φυσικόν καὶ ἀναπότρεπτον, ὁ σύζυγος, ἂν καὶ τελευταίος, ἐπληροφόρηται γινόμενα εἰς βάρος του. Ένας οἰκογενειακὸς φίλος, ἀπὸ ἐκείνους πού δεν λείπουν σὲ τέτοιες περιστάσεις νὰ προσφέρουν τὰς ἀζητήτους ὑπηρεσίας των, ἐπληροφόρηται μετὰ μίαν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν τὸν ἀτυχῆσαν τὰ σύζυγον περὶ τῆς προδοσίας τῆς συζύγου του.

Καὶ ἐκείνος, σὺν γνήσιος 'Ισπανός, θεομώσιμος ὅπως ἦτο καὶ εὐδαίμων, αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα του νὰ βράζῃ. Ἡ ἀγανάκτησις τὸν ἐπινεν. Ἦταν ἕνας ἂν θρωπος πού ἀγαποῦσε καὶ πού ἐνόμιζε, ὡς ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ὅτι δεν ἀγαποῦσαν κι' αὐτόν... Καὶ ἔβλεπε τώρα πόσο εἶχε γελαστέ! Τώρα δεν τοῦ ἔμενεν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀπιστή γυναῖκα, πού δεν ἐπρόδωσε τόσο πρόστυχον...

Στὴν ἀρχὴ δεν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ. Ἀλλὰ ἡ ἐπιστολὴ εἶχε λεπτομέρειες... Δεν εἶχε παρὰ νὰ καιροφυλακτῇ γιὰ νὰ πεισθῇ... Έτσι δὲ καὶ ἔκανε. Κρυμμένος σὲ μίαν πυκνὴν συστάδα δένδρων, μέσα στὸν κήπον τῆς βασιλικῆς γκαρσο νιέρας, ἐπερίμενε ἕνα ἀπόγευμα ὀλόκληρον. Καὶ εἶδε μετὰ μάστιγας τὴν γυναῖκα του, πού εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι με κάποιαν πρόφασιν πού εὐρήκε, νὰ μπαίνει μέσα στὸ σπίτι τῆς ἡδονῆς, ὅπου ἐπερίμεναν μετὰ δημονίαν αἱ βασιλικά ἀγκάλαι...

Τώρα δεν τοῦ ἔμενε πλέον ἡ παραμικρὴ ἀμφισβόλια. «Ὅλα τὰ δνειρά του κατέρρεαν... Τὸ μόνον πού ἐσυλλογίζε-

το ἦτο μὴ ἐκδίκησις, ἐκδίκησις ἀγρία. Ένα μίσος ἀσπονδὸν εἶχε γεννηθεῖ μετὰ τὴν ἐναντίον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς γυναικὸς πού τὸν ἐπρόδιδεν...

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ πόθος τῆς ἐκδίκησεως εἶχε ἀνάψει μέσα του καὶ τὸν κατέκαιε. Καὶ ἕνα βράδυ ἐξέτελεσε τὸν σκοπὸν του.

Κατόρθωσε νὰ μπῇ μέσα εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἐκείνην ἔπαυλιν. Πῶς τὸ κατόρθωσε παραμένει μυστήριον. Ἐκρύφθηκε μέσα εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ σαλονάκια, ὅπου ἡ 'Ισαβέλλα ἐχόριζε μερικὲς ὥρες εὐτυχίας εἰς τὸν βασιλέα, καὶ, σφίγγοντας στὸ χέρι ἕνα ἐγχειρίδιον, ἐπερίμενε...

Όταν ἀργότερα ἦλθεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, εὐρέθηκε πρὸ τραγικοῦ θεάματος. Ἡ ὡραία 'Ισαβέλλα ἔκειτο νεκρά στὸ πάτωμα, μετὰ μίαν βαθεῖαν μαχαίριαν στὴν καρδιά. Ὁ 'Αλφόνσος δεν διεσκέδασεν ἐκείνην τὴν βραδυά...

Ποῖος τὴν εἶχε σκοτώσει;

Ὁ βασιλεὺς δεν ἐχρειάσθηκε πολλὴ γιὰ νὰ καταλάβῃ τί εἶχε συμβῇ...

Τὸ σκάνδαλον πού θά ἐξεργονύετο θά ἦτο τρομερόν... Γι' αὐτὸ ἐφρόντισαν οἱ περὶ τὸν βασιλέα νὰ τὸ καλυποῦν καὶ καμμία ἀνάκρισις δεν ἐγένετο ἐναντίον τοῦ δυστυχισμένου συζύγου, ὁ ὁποῖος ἐφυγεν ἀπὸ τὴν 'Ισπανίαν γιὰ τὸ ἐξωτερικόν... Τί γίνεται καὶ ἂν ζεῖ κανεὶς δεν ἔξερε...

Αὐτὸ τὸ ἐρωτικὸν ἐπεισόδιον ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ 'Αλφόνσου ἀφηγοῦνται τὰ ἑξῆς φύλλα πού ἀρέσκονται νὰ καταγίνονται εἰς τὴν ἐξερεύνησιν τῶν ἀπορητῶν τοῦ ἐκπεσόντος Μεγαλειοτάτου. Ἡ ἱστορία αὐτὴ καλύπτεται ἀπὸ ἕνα μυθιστορηματικὸν πέπλον. Ἀλλὰ μήπως ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ 'Αλφόνσου δεν μοιάζει με ἕνα γοητευτικὸν μυθιστόρημα;

Μία χαριτωμένη φωτογραφία τῆς «Μῆς Γερμανίας» εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν ἁνδρῶν τῆς εἰς τὸ Βερολίνον.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΛΛΕΥ

Είς τὰ τετραίον τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ τοῦ Πόλεως ἔχουν πιθανότητα νίκης. —Τὰ δάκρυα τῆς νίκης καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀτυχίας. —Τὰ μᾶτς παραμένει ἀπὸ ἐνθουσιώδεις θαλάσας.

Ἄρσες, χαριτωμένες, ὅλο δροσιά, χάρι καὶ σφρίγγος ἀθλίδες, ἀπεφάσισαν νὰ διαθέσουν καὶ λίγες ὥρες τῆς πλημυρισμένης ἀπὸ φροντίδες γιὰ τὴν... μὴ δα ζωῆς τους, γιὰ τὰ σπορ, ἰσως-ἰσως ἀπὸ... μὴ δα ! Μία φορά τοὺς τελευταίους μῆνες γεμίζουν τὰ γυμναστήρια ἀπὸ ὥρα ἄρσας χαριτωμένα κοριτσόπουλα, ποὺ γυμνάζονται στὸ βόλλεϋ - μπόλλ, στὸ ὁποῖον ἀγωνίζονται γιὰ ἕνα τίτλον πρωταθλητριῶν. Καὶ ἔχουν πάρη ὅλα τοὺς ἕνα χρώμα σοκολατένιο, μπρούτζινο, τὰ κορμιά τοὺς ἀπέκτησαν μὴ σβεστιάδα φειδίσια, τὸ σύνολό τοὺς ἀθλητικό, ἐπιβλητικό παράστημα. Ἀθλητικό γυναικεῖο ὅμως, χωρὶς τῆς υπερβολικῆς ἀδρεῖς γραμμῆς ποὺ παίρνουν τὰ κορμιά τῶν γυμναζομένων νέων.

Ἄλλως τε, τὸ βόλλεϋ - μπόλλ, στὸ ὁποῖο γυμνάζονται, εἶνε ἕνα παιγνίδι καμωμένο λὲς γιὰ τῆς γυναικες. Παίξετε μὲ μὴ μπόλλ ἑλαφρὰ καὶ γιὰ νὰ διακριθῇ σ' αὐτὸ μὴ γυναικαὶ δὲν χρειάζεται παρὰ τολμῇ νὰ παρουσιάσῃ μπροστὰ σὲ κοινὸ. Τόλμη καὶ μὴ δωδεκάδα μεταξωτὰ μανδύακια ! Μὴ σὰς φανῇ περίεργον. Ἐπειτα ἀπὸ κάθε μᾶτς ἡ νικήτριες κλαίει ἀπὸ χαρὰ καὶ ἡ ἡττημένες ἀπὸ λύπη !

Πολλὰ μᾶτς παρακολούθησα καὶ πολλὰ δάκρυα εἶδα νὰ χύνονται !

Τὰ μᾶτς τοῦ βόλλεϋ γίνονται στὸ γυμναστήριο τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ στὸ τετραίον τοῦ Ὀμίλου Ἀντισφαίρισεως. Πέρνουν μέρος σ' αὐτὰ — μετὰ τὴν πρόκρισιν τῶν 6 καλλιτέρων ὁμάδων γιὰ τοὺς τελικοὺς ἀγῶνες πρὸς ἀνάδειξιν τῆς πρωταθλητρίδας Ἀθηνῶν — βολλεμπολίστριες τοῦ Ἀθλητικοῦ Ὀμίλου Παλαιοῦ Φαλήρου, τοῦ Παναθηναϊκοῦ, τοῦ Ἐθνικοῦ, τοῦ Ἀθλητικοῦ Ὀμίλου Νέων Βύρωνος, τῆς Νήαρ Ἦστ καὶ τοῦ Πανινίου. Ἡ πὶδ διαλεκτὴς βολλεμπολίστρις τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ νὰ πῶς ἔχουν ἐξελιχθῇ. Ὅπως παίζουν οἱ ἄνδρες παίζουν κι' αὐτὲς. Καρφώνουν, πλασσάρουν, σερβίρουν μὲ δύναμι καὶ δταν χά νουν δὲν δυσκολεύονται νὰ τὰ βάλουν μὲ τὸν δισαιτητήν. Σ' ἕνα μᾶτς ποὺ ἔχασαν ἡ φαβορί ὅλως ἀνεπίστως, βρέθη κε ἀμέσως ἡ αἰτία τῆς ἡττης.

—Αὐτὴ ἡ μᾶτς ὁ δισαιτητῆς τὰ φταίει ὅλα...

Καὶ δταν σ' ἄλλο μᾶτς ξανάπαίξεν ἡ ἡττηθεῖσα ἕνεκα τῆς κακῆς στάσεως τοῦ δισαιτητοῦ, μὴ γερὴ παίκτρια μὲ τρόπο ἔστειλε τὴν μπόλλα στὰ μοῦτρα τοῦ δισαιτητοῦ. Κι' ἐπὶ τὸν ἐκδικηθῆκαν ὅπως δὲν θὰ τὸν ἐξεδίκειτο ὁ πειδ αἰμοβόρος ἀρσενικὸς παίκτης.

Θὰ ἦτο παράλειψις ἂν μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν παικτριῶν δὲν ἀνέφερε κανεὶς τὰς δεσποινίδας Παρασκευοπούλου, Παπαρτάτου, Ξηροῦ, Μπεναρδῆ, Ἀρβαντιδοῦ, Περνιάνκου, Ἡσάια, Καρβαδία, Λαζαροπούλου καὶ Παπακοινάκου. Δὲν εἶνε μόνον ἀπὸ τῆς πὶδ νόστιμης σπορτυγμῆς μᾶς ποὺ παρελάνουν στὸ τετραίον τοῦ βόλλεϋ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς πὶδ ἱκανῆς παικτρίας. Στὴν ὁμάδα τῆς ἡ καθε μὴ εἶνε καὶ ἕνα στέλεχος πολὺ ἱκανόν. Ἐπειτὸ εἶνε καὶ αὐτὲς ποὺ ἔχουν νοιώσει περισσότερον ἀπ' ὅλες τῆς οἰμασίας ἑνὸς ἀθλητικοῦ ἀγῶνος. Γνωρίζουν νὰ δέχονται τῆς ἡττης ὅπως καὶ τῆς νίκης. Ἐκτὸς πᾶν ἔδον καὶ αὐτὲς μὲ τὴν σειράν τους κλαίει στὰ κρυφὰ, δ-

πως θέλουν νὰ λέγουν τὰ ἀθλητικά κουτσομπολιά. Μία φορά φαίνονται ἡ πὶδ ψυχραίες καὶ ἡ πὶδ σπορτυγμῆς. Ἡ ἄλλες παίζουν καλὰ, ἀλλὰ ἔχουν τὰ δάκρυα πρὸχειρα ὅπως καὶ τὰ κτυπήματα στὴ μπόλλα.

Καὶ λίγες σκηνὲς ἀπὸ τὸ παιγνίδι. Ὅτε καὶ σ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ ἐπιδειχθῇ ἡ γυναικεῖα φιλαρέσκεια. Ὅλες τοὺς παρουσιάζονται στὴν ὥρα τους, στὸ ζήτημα αὐτὸ περνοῦν τοὺς ἄνδρες, μὲ καθαρές, περιποιημένες — ἀθλητικὲς στολές — ὅταν πρόκειται νὰ δώσουν ἀγῶνες... ντύνονται — φουστάνια ὡς τοὺς ἀστραγάλους καὶ μὲ τὰ ἄ

Δύο ἀπὸ τὰς ἐκλεκτοτέρας παίκτριες τοῦ λευ καὶ Ξηροῦ, τῆς ὁμάδας τοῦ Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Ὀμίλου

παραίτητα χρώματα, στὰ μᾶτια, στὰ μάγουλα καὶ στὰ χεῖλη. Κι' ὅταν ἀγριέψῃ τὸ παιγνίδι καὶ ἰδρῶσουν κάτω ἀπὸ τὸν καυτερό ἥλιο, γίνονται ὑπερόχες. Κόκκινος ἰδρῶτας καὶ... μαύρα δάκρυα ποτίζουν τὸ τετραίον !

Καὶ στὸ παιγνίδι ἐπάνω εἶνε τρομερὰ ἐπιδεικτικὲς καὶ ὑποκρίτριες. Σῶζουν τὴ μπόλλα σὲ μὴ δύσκολη περιπτώσει : Ἐπειτα ἀπὸ δυο-τρία δευτερόλεπτα ξαπλώνονται — τάχα στὴν προσπάθεια γιὰ τὴν ἀπόκρουσι — φαρδιῆς πλατειῆς χᾶμω, ἐπιδιώκοντας τὰ χεῖρο κροτήματα τῶν θαυτῶν. Καὶ πραγματικὰ σ' αὐτὲς τῆς εὐχάριστος γιὰ τοὺς θαυτὰς φάσεις, τὰ χειροκροτήματα δίδονται εὐκολα, μαζὶ δέ, πολλὰς φορές, καὶ ἐκδηλώσεις...θερμοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Καὶ λίγα τεχνικά πράγματα γιὰ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς γυναικεῖους ἀγῶνες. Μετέχουν, ὅπως εἶπαμε, αἱ ὁμάδες τοῦ ἈΘΛ. Ὀμ. Π. Φαλήρου, τοῦ Παναθηναϊκοῦ, τοῦ Ἐθνικοῦ, τοῦ Πανινίου, τοῦ Α. Ο. Ν. Βύρωνος καὶ τῆς Νήαρ Ἦστ. Ἐν ὅλῳ 6 ὁμάδες. Κάθε μὴ ἀπὸ τὰς ὁμάδας αὐτὰς θ' ἀντιμετωπίσῃ ἀπὸ μὴ φορά τὰς ἀντιπάλους τῆς. Δη-

λαδὴ κάθε μὴ θὰ δώσῃ πέντε πόντοι, ἢτοι ἕν ὅλῳ θὰ δοθῶν πέντε πόντοι. Ἡ δὲ ἐτελέσθη τρεῖς τὴν προπερασμένην καὶ περασμένη Κυριακῇ. Ὑπολείπεται κόμη συναντήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐκσθούν εἰς τρεῖς Κυριακάς.

Τελικῶς νικήτρια — πρωταθλήτρια Ἀθηνῶν — θὰ ἀνακηρυχθῇ ἡ ὁμάδα δὲν συγκεντρώσῃ τοὺς περισσότερους βαθμούς. Περισσότερας πιθανότητες νίκης νίκη συγκεντρώνουν αἱ τοῦ Ἀθλητικοῦ Ὀμίλου Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ τοῦ Παναθηναϊκοῦ. Καὶ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἡγεσία τοῦ ἡπαιθρου εἰσπαινε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἡ Μαίρη ἐσκεπτικῶς οἶε νὰ ἐπηρεαζομένη νὰ κλεισθῇ τὸ παράθυρο. Ἀλλὰ ξαφνικὰ... ἀκουσε καθαρὰ κάποιον κροτο στὴν πόρτα τῆς... ἕνα συγκεχυμένο καὶ ἀκαθόριστο κρότο.

—Ποιὸς εἶνε ; ἐφώνησε. Ἀκουσε πάλι τὸν κρότο αὐτό, ποὺ δὲν ἦταν χτύπημα, ἀλλὰ ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ ξύσιμο συνοδευμένο ἀπὸ ἕνα στεναγμό. Ἡ Μαίρη ἐπήλθε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς, ἀνῆλθε τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς, ἔβλεπε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε διὰ μᾶς. Μόλις ἡ πόρτα βρέθηκε ἀνοιχτῇ, ἕνας ἄνδρας ἔβλεπε σχεδὸν μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Μέσα στὸ ἡμίφως ἡ Μαίρη εἶδε τὸ πρόσωπό του, ποὺ ἦταν κάτωχρο. Καὶ ἔπειτα, κάτω ἀπὸ τὸ χεῖρ του, ποὺ ἔσφιγγε τὸ στήθος του, εἶδε νὰ τρέχει αἷμα... Ἡ Μαίρη δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μὴ κραυγὴ τρόμου.

Ἐδοξίμασε νὰ τὸν κρατήσῃ, ἀλλὰ ὁ πληγὸς μὲνός, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς, ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ἡ Μαίρη ἄκουσε τότε γογγυλίσματα στὸ διάδρομο καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Τίμ Ζορντάν μπήκε μέσα στὸ δωμάτιο. Ἐπρόσχωρε καὶ ἐγόντισε διπλὰ στὸν πληγωμένον.

—Ποιὸς περίεργο, εἶπε. Εἶνε ὁ Ζέλεφ. ὁ σὺ φέρῃ μου !...

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ξαπλωμένος στὸ πάτωμα φορούσε δια τὸν τὰ ρούχα. Τὰ παπούτσι του ἦσαν βρεγμένα καὶ λασπομένα.

Ὁ Τίμ ἐκίνησε τὸ κεφάλι.

Ἡ στιγμή ἐκείνη ὁ τραυματίας ἀνοίξε τὰ μάτια του. Τὸ βλέμμα του ἐπλανήθηκε γιὰ μὴ στιγμή ἀπὸ τὸν ἕνα στὴν ἄλλη. Τέλος σταμάτησε ἐπάνω στὴν ἐντομή νῆα. Τὰ χεῖλη του μισοάνοιξαν.

—Τὸ ἔκαμε ἐκεῖνος ! ἐμφώνησε. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ὅποιον σὲ εἶχαμε σῶσει !

Ὁ Τίμ τὴν εἶδε νὰ κλονίζεται καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸν λαιμόν. Τὴν μετέφερεν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ τὴν παρέδωσε στὴς φροντίδες μιᾶς ἀπὸ τῆς ὑπηρετρίσας.

Ὅταν γύρισε πίσω ὁ Ζέλεφ ἦταν νεκρός.

Ὁ Στόκερ, χωρὶς σαδῶνα, ἀνέθηκε τρεχόντας ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, ποὺ ἦτανε στὸ κατωπάτωμα.

Ὁ Ζορντάν ἔβλεπε ἀπ' αὐτὸν ἕνα ἡλεκτρικὸ φαναρὶ καὶ ἀκολούθησε τὰ ἔχνη τοῦ αἵματος κατὰ μῆκος τοῦ διαδρόμου. Τὰ ἔχνη αὐτὰ σταματούσαν ἐμμέτρως σὲ μὴ μικρὴ πόρτα ποὺ ἦτανε χωμένη βαθυὰ στὸν τοῖχο.

Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτῇ καὶ ὠδηγοῦσε σὲ μὴ στενὴ ἀνῆλτα, ποὺ κατέβαινε σὲ μὴ μικρὴ αὐλὴ ἀπὸ τὸ πᾶν μέρος τοῦ σπιτοῦ. Ὁ Ζορντάν ἐγίνισε σὲ τὸν δώματιό του, ντύθηκε βιαστικὰ καὶ ἀκολούθησε τὰ ἔχνη τοῦ αἵματος.

Ἀπὸ μὴ ἄλλη ἀνοιχτῇ πόρτα τὰ ἔχνη αὐτὰ ἐφάνησαν στὸν κήπο καὶ ἐκεῖ ἔχοντο ἐπάνω στὸ ἴσθιο ἔδαφος.

Κατὰ ἐγινώσκε ἀπὸ τῶς τοῦ φαναριοῦ. Ὁ Τίμ ἐκίνησε καὶ τὸ πῆρε στὸ χεῖρ. Ἦτανε μὴ μικρὴ σιγαροθήκη, ἀνοιχτῇ. Ἀπὸ μέσα τῆς ἦταν χωραγμένες αὐτὲς ἡ λέξεις.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΛΑΡ...

«Στὸν Διὸς, ἀπὸ τὴν γυναῖκα του».

Ἐξετάζοντας προσεκτικὰ τὴ σιγαροθήκη σὺ φῶς τοῦ φαναριοῦ ποὺ κρατοῦσε, ὁ Τίμ εἶδε ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ ἐσωτερικά της τοιχώματα ἦταν κάτωξ χαλαρό. Μὲ τὴ μύτη ἐνὸς σιγαροῦ δὲν δυσκολεύθηκε νὰ τὸ τραβήξῃ καὶ νὰ τὸ βγάλῃ ἐντελῶς ἀπὸ τὴν θέσι του. Τὸ τοίχωμα αὐτὸ ἐκρυβε μὴ δευτέρη θέσι μέσα στὴ σιγαροθήκη, στὸ βάθος τῆς ὁποίας ἴσως χωραγμένα μερικὰ ἀκατανόητα σχέδια καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὰ ἡ λέξις «θησαυρός». Τὰ χαράγματα εἶχαν γίνῃ μὲ μεγάλη τέχνη, προφανῶς ἀπὸ κα ποιὸν εἰδικόν.

Ὁ Τίμ ξανάβαλε στὴ θέσι του τὸ δευτεροκαπάκι, ἐκρίνε τὴ σιγαροθήκη στὴν τοιαύτην καὶ ἐγίνισε στὸ σπῆτι γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσῃ προσεκτικώτερα. Ἐνῶ ὅμως τὴν κρατοῦσε στὰ

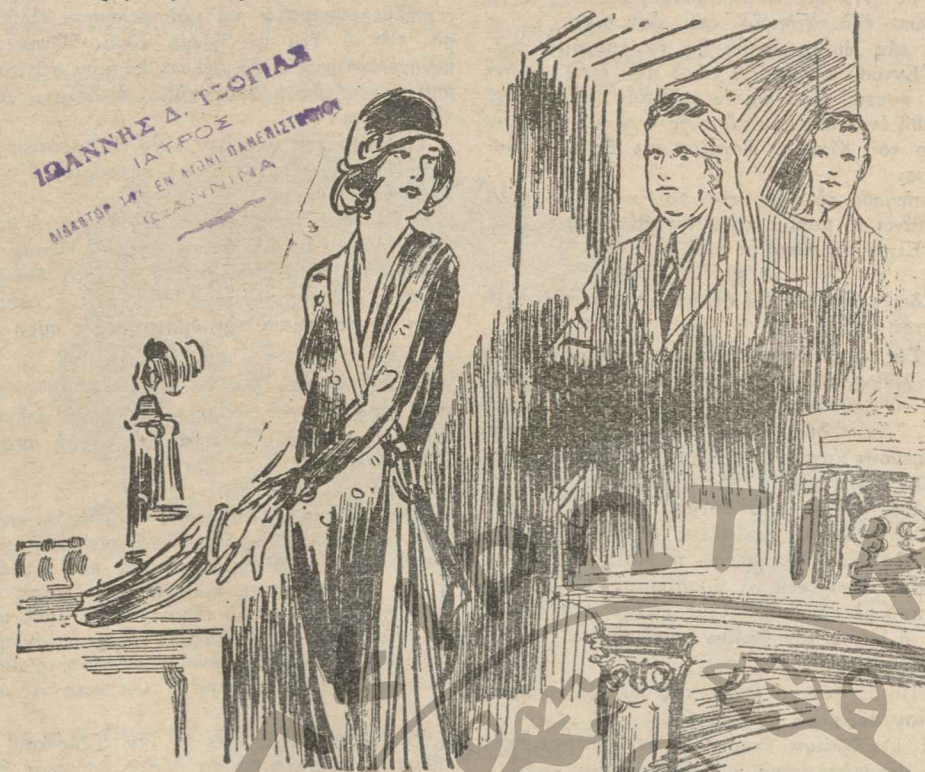
—Δὲν ἐπρόλαβε νὰ πῇ τίποτε !

—Ἡ ὑπηρετρία ποὺ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα λέει ὅτι τὸν ἄκουσε νὰ μιλᾷ, ἐπέμεινε ὁ Στόκερ.

—Εἶπε μόνον μερικὲς ἀσυνάρτητες λέξεις ποὺ δὲν τῆς κατάλαβε κανεὶς εἰπε ὁ Τίμ.

Ἐκαμε λάθος ἡ ἄκουσε πράγματι ἕνα μικρὸ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως ἀπὸ τὸν μεγάλωμο ὑποκριτῇ :

—Ὁ καυμένος ὁ κ. Ἀουράιτ θὰ πάθῃ πάλι ἀπὸ τὴν καρδιά του ὅταν μάθῃ αὐτὰ ποὺ συνέβησαν, εἶπεν ὁ Στόκερ. Δὲν τοῦ ἀρέσουν καθόλου τὰ δυσάρεστα γεγονότα καὶ

Ἡ ἀσυνεπεία ἐφάρσε καὶ ἐπηκολούθησε μὴ δυσάρεστη ὥρα.

χεῖρα του, μέσα στὸ δωμάτιό του, ἐπῆλθε ξαφνικὰ ὁ Στόκερ, φέροντας ἕνα κίβηλο μὲ καφὲ καὶ ἀσφαλτὸς ἐπρόλαβε γὰρ δὴ τὸν Τίμ, ποὺ ἔβαζε βιαστικὰ τὴν σιγαροθήκη στὴν τσέπη του.

—Εὐρίκατε τίποτε, κύριε ; ῥώτησε ὁ ἀπηρετῆς. Τί τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μᾶς ἀνέβη !

—Ποῦ εἶνε ἡ μὴ Γκρηλάρ ; ῥώτησε ὁ Τίμ.

—Ἐπῆλθε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ διαδύματα δωματίου. Μία ἀπὸ τῆς ὑπηρετρίσας μοῦ εἶπε ὅτι ντύνεται. Ἐγνώριζατε αὐτὸν τὸν δυστυχῆ ποὺ ἐδολοφονήθη, κύριε ;

Ἡ φωνὴ τοῦ εἶχε καποῖον τόνο ἐπιστοχῆς, ἀλλὰ ἴσως αὐτὸ νὰ ὠφέιλεται στὴν ταραχὴ τοῦ ἀπὸ τὴν ἀπρόσπτη τραγωδία.

—Δὲν τὸν εἶχα δὴ ποτὲ μου προτοῦ νὰ τὸν προσλάβω ὡς σωφὲρ ἐδῶ καὶ δύο μῆρες, εἶπε ὁ Τίμ.

Ὁ Στόκερ εἶπασε τὸ πηγούνι του συλλογισμενός.

—Πιστεύω ὅτι δὲν θὶ ἐπρόλαβε νὰ σᾶς πῇ τίποτε προτοῦ ξ-ψυχθῇ...εἶπε μὲ τόνο ποὺ ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ ὑπόδειξι παρὰ μὲ ἐρώτησι.

δὲν θὰ ἦταν καθόλου παρά-ξνο νὰ πῶς ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ στὸ κρεββάτι γιὰ μὴ ὁδομάδα.

—Πόσον καιρὸ μένει ἐδῶ ὁ κ. Ἀουράιτ ; Ὁ Στόκερ ἐσήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ δάμ.

—Ἐπάνω κάτω τέσσερα χρόνια. Εἶχε νοικίσει τὸ σπῆτι αὐτό, ἔπειτα ἔφυγε γιὰ ἔξη μῆνες καὶ ξαναγύρισε πάλι. Γιατὶ μὴ ρωτᾶτε γι' αὐτό, κύριε ;

Ὁ Τίμ δὲν θέλησε νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν τοῦ ὑπηρετῆ. Του ἔκαμε ἕνα νεύμα ὅτι μποροῦσε νὰ ἀποσυρθῇ ἀλλὰ ὁ Στόκερ δὲν ἔφυγε.

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς κάνω τέτοιες ἐρωτήσεις, κύριε, ἀλλὰ ἐσεῖς εἰσθε ὁ πρῶτος ποὺ ἐσπεύσατε εἰς τόπον, ὅταν συνέβη αὐτὸ τὸ δυστύχημα... Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν ἡ μὴ Μαίρη εἶχε κλειδωμένη ἡ ἀνοιχτῇ τὴν πόρτα τῆς ;

Ὁ Τίμ τὸν ἐκτύπησε κατὰματα.

—Δὲν ξεύρω. Γιατὶ ρωτᾶτε ;

—Ἀπλῶς ἤθελα νὰ ξέρω...εἶπε ὁ Στόκερ.

«Έρριξε μια λοξή ματιά στον Τίμ και στράφηκε προς την πόρτα.
— Μπορώ να σας βοηθήσω σε τίποτε, μίς; είπε κοιτάζοντας προς την πόρτα.
— Όχι, δεν θέλω τίποτε, σας ευχαριστώ, Στόκερ.
«Η Μαίρη Γρήαρ είχε μπη μέσα στο δωμάτιον, πολύ ψύχραιμη, κυρία εντελώς του εαυτού της, και έκτος από μια ωχρότητα του προσώπου της, εντελώς άταραχη από το τραγικό συμβάν που είχε γίνει πριν από λίγη ώρα.

«Εκάθησε κοντά στο τραπέζι, απέναντι στον Τίμ, έπηρεε ένα σιγαρέττο από το μικρό έπαρ-υγο κουτί που ήταν κοντά της και τ' άναψε. Τό χέρι με το οποίο έκρατο το σιγά-ρτο, δεν έτρεμε καθόλου. Ο Τίμ το παρατήρησε αυτό.

— Ναί, θά ήθελα να μου φέρετε λίγο καφέ, Στόκερ, επε σε λίγο η Μαίρη.
«Ο Τίμ έπεριμένε να απομακρυνθή ο ύπη-ρέτης.

— Ξέρετε τον Ζέλφ;
«Η μίς Μαίρη εκούνησε άρνητικά το κεφα-λί της.

— Δεν τον θυμάμαι, είπε. Δεν θυμάμαι να τον ελγα γνωρίσει ποτέ μου.

— Τι έννοούσε αυτός όταν μίλησε για το πρόσωπο από το οποίο σας είχε σώσει;

«Η μίς Μαίρη έροίφανε το τσιγάρο της. Έννοούσε ακριβώς αυτό που είπε. Απήν-τησε ήσυχα. Πρώ τριών περιπου έτών είχε έπιτεθή εναντίον μου κάποιος άγνωστος, στον δρόμο του Κίνρος. Νομίζω ότι ήτανε μεθυ-μένος.

«Εσήκωσε το χέρι της και τράβηξε προς τα επάνω το μανίκι της, προσθέτουσα:
— Είχε ένα μαχαίρι καί...

«Εδειξε την μεγάλη ούλη που έφαινετο στο μπράτσο της.

— Σας είπα ότι το έκανα αυτό μόνη μου κατά λάθος, αλλά δεν ήταν αλήθεια. Δεν ή-θελα να ξαναθυμηθώ ένα δυσάρεστο επεισό-διο... «Αν οι δύο εκείνοι άνδρες δεν έτύχαινε να βρεθούν κοντά θά με είχε σκοτώσει ο άν-θρωπος που έπετέθη εναντίον μου.

— Και ο ένας από αυτούς τους δύο ήταν ο Ζέλφ; ρώτησε έκπληκτος ο Τίμ.

— Δεν ξέρω, απήντησε η Μαίρη με ελλι-κρίνεια. Έκόντευε να βραδυάση. Ο άνθρω-πος που με σήκωσε και με έφερε στο σπίτι, ήταν ο μόνος τόν όποιον κατώρθωσα να δω στο πρόσωπο.

— Ποιός ήταν ο άνθρωπος που έπετέθη έ-ναντίον σας;

«Η μίς Μαίρη εκάρφωσε το βλέμμα της στην αναμμένη ακρη του σιγαρέττου της.

— Φοβούμαι ότι δεν μπορώ να σας άπαν-τήσω. Ήταν ένας άγνωστος.

— Είχατε ειδοποιήσει την άστυνομία;

«Η νέα έδίστασε για μια στιγμή.

— Όχι, δεν ήθελα να δημοσιευθή το όνομά μου στις έφημερίδες. Αλλά θά έκανα καλλί-τερα να την ειδοποιούσα, γιατί θά ήμουν τώ-ρα πολύ ευτυχέστερη από ότι είμαι...

«Ο Τίμ την εκύτταξε με έκπληξη.

— Δεν έφρανταζόμουν ότι είσθε δυστυχής τόσο πολύ...

— Δεν είπα ότι είμαι... είπε αυτή με ένα χαμόγελο.

— Καί άπόψε ο ξένος ένεινος άνθρωπος εκόδωσε τον Ζέλφ;... άρχισε ο Τίμ.

— Για όνομα του Θεού, μη μιλάτε γι' αυ-τό, κύριε Τζόρνταν! είπε αυτή.

«Η φωνή της ήταν ταραγμένη και στη μορ-φή της ο Τίμ διέκρινε την έκφραση του τρό-μου.

— Δεν θέλω να μιλάω γι' αυτό... είπε. Δεν θά πώ τίποτε. Κι' αν με ρωτήσετε δεν θά σας άπαντήσω, αλλά θά φύγω από το δωμά-τιο αυτό.

«Ο Τίμ άπλωσε το χέρι του και έπιασε το δικό της.

— Καλά, δεν θά σας κάμω καμιά έρώτη-σι, είπε.

«Ο Στόκερ έφθασε την στιγμή εκείνη και έσεβόρισε τον καφέ. Έσπρωκονουσε σιωπή, έως ότου ο ύπηρέτης έδωκε πάλι έξω.

— Ο Στόκερ είχε μεγάλη περιέργεια να μά-θη αν η πόρτα σας ήτανε κλειδωμένη ή όχι.

«Η μίς Μαίρη έκανε μια άκαθόριστη κίνησι-της κεφαλής.

— Ξέρω, είπε. Προσέχω πάντα να κλείνω την πόρτα μου.

— Γιατί; ρώτησε ο Τίμ.

«Εκείνη άναψε ένα δεύτερο σιγαρέττο. Την φορά αυτήν το χέρι της έτρεμε.

— Είπε τρομερό!... Τρομερό!... είπε με σιγανή φωνή. Δεν ήρθε άκρυψη ή άστυνομία;

— Δεν θά άργήση πολύ, απήντησε αυτός. Μόλις έτηλεφώνησα με έβεβαίωσαν ότι θά έρθουν άμέσως.

«Η μίς Μαίρη τόν εκύτταξε με ένα γοργό βλέμμα και ήταν έτοιμη να του μιλήση, αλλά έφάνηκε σαν να άλλαξε γνώμη μονομιάς.

— Τι θέλετε να μου πείτε;...

«Η νέα εκούνησε το κεφάλι της διατακτι-κά και τόν εκύτταξε πάλι, με ένα μακρό και έρευνητικό βλέμμα.

— Φαντάζομαι ότι θά σας φανή παράξενο αυτό που πρόκειται να σας ζητήσω... Είσθε άστυνομικός και δεν θά καταλάβετε... «Όχι, δεν μπορώ να σας ζητήσω τίποτε!

— Σας παρακαλώ να μου μιλήσετε έλευθε-ρα, είπε ο Τίμ με ήρεμο τόνο. Όταν θά έρθη η άστυνομία θά θέλατε να μην πώ αυτά που είπα αυτός ο δυστυχής... ο Ζέλφ... Αυ-τό δεν είνε;

— Τα μάτια της άνοιξαν λίγο περισσότερο.

— Πώς το ξέρετε αυτό; έπιθύρισε.

— Τό εκατάλαβα γάρη στο ένστικτό μου.

— Άλλως τε δεν θά ύπήρχε κανείς λόγος να έπαναλάβω τα λόγια που είπα ένας έτοιμο-θάνατος στο παραλήρημά του. Ίσως κάποι-α μέρα θά άποκτήσω την έμπιστοσύνη σας.

«Η μίς Μαίρη άνοιξε πάλι τα χείλη της σαν να ήθελε να μιλήση, αλλά τα έλειψε άμέσως σφιχτά. Έπειτα από μικρή σιωπή είπε μόνον.

— Ίσως...

«Ένα πράγμα έσάνη στον Τίμ πολύ περι-εργο. «Οι η μίς Γρηάρ δεν έκανε πλέον κα-νέναν άλλον έπαινιγμό για τόν κ. Άουράιτ ή για την έντύπωσι που θά του έκαναν τα τρομερά γεγονότα που είχαν συμβή κατά την άπουσία του. «Ο Άουράιτ ήταν πράγματι πολύ γέρος και μια τέτοια συγκίνησις μπο-ρούσε να έχη πολύ κακές συνέπειες γι' αυ-τόν.

«Η αλήθεια ήταν ότι ο Τίμ Τζόρνταν ή-σθάνετο κάποιον αίσθημα δέους απέναντι του γέροντος αυτού, ο οποίος δεν του είχε δείξει ποτέ του την παραμικρή συμπάθεια ή φιλία.

Πράγματι, δεν είχε κρυφή ποτέ από τόν κηδεμονευομένο του ότι έθεωρούσε ως πολύ μεγάλο βάρος τόν ρόλο αυτόν της κηδεμο-νίας που του είχαν αναθέσει.

«Ο Τίμ πολύ λίγα πράγματα ήξερε γι' αυ-τόν, εκτός του ότι ήταν ένας μυστικοπαθής και φιλιπποτικός άνθρωπος με πολύ παράξενη ψυχροσύνη. Έν τοίτοις, στις έπιχειρήσεις του, ο γέρος αυτός ήταν πάντα πολύ προσε-κτικός και επιτηδής.

«Η άστυνομία έφθασε, όταν η Μαίρη έτε-λείωνε το κάπνισμα του τρίτου τσιγαρόν της κατά την διάρκεια των οποίων η νέα ύπε-χρεώθη να άπάντηση σε διάφορες έρωτήσεις, πολλές από τις οποίες ήσαν κάπως προσβλη-τικές γι' αυτήν. Είς τους άστυνομικούς που

είχαν έλθει έξιτόρησε όλην την ιστο-ρίαν της οποίας είχε παραστή μάστιγ.

Οι άστυνομικοί φεύγοντες παραλά-βαν τώμα του Ζέλφ. «Ο γιος της έλθει μαζί τους έξιτάσε την πληγή και έφάνη ότι είχε προσενθρή από μαρτυ-ρίαν.

«Ο δολοφόνος θά είχε έπιτεθή τόν του δυστυχισμένου εκ τών άνω τών εκτύπησε προτού ο Ζέλφ προλά-βη καμμίαν αντίστασι. Δεν άκού-χη πάλης ούτε στα χέρια του, ούτε έ-λο μέρος του σώματός του.

«Ο Τίμ έδωκε έως την πόρτα για τήν πέμψη τούς άστυνομικούς που έφεραν τα αυτοκίνητά των, και έπειτα έγραψε τραπεζάρια, όπου εύρηκε την Μαίρη έπάνω στο τραπέζι με το κεφάλι της πιεσμένο επάνω στα χέρια της, και κοιμισμένη.

«Ο Τζόρνταν εκάλεσε μίαν ύπηρέτη-την διέταξε να βοηθήση την νέα να έλ-ση στο κρεβάτι. Έπειτα έγύρισε και πάλι στο δωμάτιό του, έπηρε ένα λουτρό καί τέθηκε πάλι στην τραπεζάρια κοντά φωτιά.

— Όχι, σας ευχαριστώ, κύριε, είπε η νε-ανίς στην ύπόδειξι του Τίμ ότι θά μπορού-να πάη και αυτός να κοιμηθή. Καμμί-πολύ λίγο και ή ώρα κοινοίτε πέρα. Πρ-ετρέρισε αυτή— δεν έξιζον τίποτε κα-τιμώ να φροντίσω μόνος μου για τήν λειδς του σπιτιού...

— Καλά, μπορείτε να καθήση. Έπ-πώς να άναπαυθώ και το πρωί, όταν έ-ρώση, θά κάμω μια έρευνα δόλγαν.

Τό πρωί ήταν όμιχλώδες και ο Τίμ σκολέυετο να ακολουθήση τα ίχνη που άνακαλύψει από την προηγούμενη νύχτα, να πράγμα ήταν βέβαιο, ότι ο Ζέλφ θά τόν σπύτι καλά.

Είχε βρή την κρυφή σκάλα που άφάνη-στον επάνω όροφο, και άσφαλώς θά άνοι-νοίξει την κλειδωμένη πόρτα με ένα από άνεικλειδία που είχαν βρεθή στην τάση, όταν είνε σωματική έρευνα επάνω τού.

Μία άλλη άνακάλυψις ήταν ότι ο Ζέλφ είχε επάνω του περίπου 500 λίρας σε το-νομίσματα, πράγμα που έδειχνε ότι έ-πληχε άμεσος λόγος για να ζητήση να γασθή ως σωφές.

Κοντά στο μέρος, όπου είχε βρή την γασοθήρη, ο Τίμ άνεκάλυψε και ένα μέ-μονο μεταξωτό μαντίλι, και έθυμήθηκε έ-σοφές το φορούσε στην επάνω τάση σακκακιού του.

Αυτό θά μπορούσε να δώση μια έξή-της άνευρέσεως της σιαγαοθήρης στο μέ-κεινόν. Φαίνεται ότι ο Ζέλφ είχε τρυφή-τό μαντίλι του από την τάση του και έ-πεσε κάτω ή σιαγαοθήρη. Μέσα στην γασοθήρη ύπήρχαν μόνον τρία έως τέσσε-τοιγρά και τα σχέδια εκείνα που ήτανε ραγισμένα στα τοιχώματά της.

«Ο Τίμ δεν κατώρθωσε να βρή καμμί-άλλο ίχνος πέρα από τόν δρόμο, αλλά έ-χωρώντας πνήντα βήματα πείδ πέρα, νήντησε ένα πλαγιό δρομάκι φραγμένο άλυσσίδα, το όποιον άδωγούσε στο μέ-νεκροταφείο κοντά στην έκαυλή.

«Ένας τοίχος πολύ χαμηλός περιέβαλε-νεκροταφείο αυτό και άφού ο Τίμ έφθασ-γην ώρα, ζητώντας μάταια να άνακαλύ-λα ίχνη, έπήδησε έπειτα επάνω από τόν τοί-καί άρχισε να προχωρή μέσα στα άρκε-τού νεκροταφείου.

Είχε άκούσει να γίνεται λόγος για ένα μεγάλο μανσολείο από γρανίτη που άφάνη-μέσα στο νεκροταφείο αυτό. Ήταν ένας τοί-φος οίκονομεινικός, στον όποιον άναμνη-οι πρόγονοι της συζύγου του κ. Άουράιτ.

Ίσως μάλιστα αυτός να ήταν ο λόγος ό-δ κ. Άουράιτ είχε εκλέξει την έπαυλή. Εί-ως τόπο διαμονής του.

(Ακολουθεί)

«ΤΖΟΒΑΝΝΑ: 1-10 ΜΑΪΟΥ...»,

109 x. ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κατά της έξη το άπόγευμα ήλθε ο Νόλης στο γραφείο μας.

— Άπόψε θά περάσουμε καλά... μου είπε. Θά βρούμε με τους Φερμάνηδες περίπατο...

Θά γνωρίσης και την ξαδέερφη τους, που ήρ-θε χτες απ' τη Θεσσαλονίκη και φεύγει σε δέκα μέρες...

— Άφού φεύγει σε δέκα μέρες δεν θέλω να την γνωρίσω...

— Μην είσαι άνόητος... Είπε ένα μπιζου-δάκι...

Συμφώνησα. Ήταν πρωτομαγιά. Ένα βρα-δυό ζεστό, γεμάτο άνταύγειες άστρων και άρώματα. Στις δέκα ακριβώς περάσαμε να πάρουμε τους Φερμάνηδες από το σπίτι τους. Μου συστήσανε την ξαδέερφη τους.

— Η δεσποινίς Βαλδής... Ο κύριος Γερ-νάλης... Τζοβάννα, είνε ο κύριος που σού λέ-γαμε... Παρέα σπουδαία...

— Μή με κοιναυέετε... ψιθύρισα με σχετι-κή άμηχανία.

— Γιατί να σας κολακέψουνε, κύριε;... εί-πε η δεσποινίς που μου είχανε μόλις συστή-σει. Άν δεν τους άρεσε ή παρέα σας, δεν θά παρακαλούσαν τόσο πολύ το φίλο σας να σας φέρε...

— Αλήθεια... είπε ο Νόλης.

— Τέλος πάντων... Άς πιστέψω πως πρ-αγματικά σας ευχαριστεί όλους ή παρέα μου...

«Η Τζοβάννα έσπευσε να προσθέση.

— Όλοι; όχι δά άκόμα... Έγώ μόλις σας γνωρίσα... Έχω, βέβαια, μεγάλη πεποίθησι στη γνώμη τών ξαδεργιών μου, μα προτιμώ καλύτερα να πείθομαι μόνη μου για έναν άν-θρωπο, προτού ένθουσιασθώ...

— Θά πεισθής στο δρόμο, Τζοβάννα, της εί-πε ο Φερμάνης. Γιατί τώρα είνε ώρα να πη-γαίνουμε...

Τό αυτοκίνητο μās περίμενε κάτω. «Ο κύ-ριος Φερμάνης καθήσε στο βάθος, άνάμεσα στην άδελφή του και στην Τζοβάννα. Έγώ καθίσσα μπροστά, δίπλα στο Νόλη, που σοφά-ριζε. Ξενικήσαμε για την Βαρνηπόλη.

Ήταν μια νύχτα περιεργή. Η ήρεμία της ήταν τόσο άπόλυτη, τα μύρα της τόσο μεθυ-στικά, τα λαμπυρίσματα τών άστρων της τό-σο φοβισμένα, που νόμιζε κανείς πως σε κά-θε σκιά κρυβότανε ένα ζευγάρι, πως πίσω ά-πό κάθε δέντρο κρυβότανε μια έρωτική έντυ-χία. Ο Νόλης σοφάριζε επιδέξια. «Η κορδέλ-λες του Τατογιού πέρασαν σκοτεινές, γεμά-τες σιωπηλό μυστήριο. Άπό το βάθος του αυτοκινήτου ή Τζοβάννα φλυαρούσε. Της ά-παντούσε ή Έλλη, ή άδελφή του Φερμάνη, ένθ ο Φερμάνης δεν εύρισκε καιρό να προσ-θέση μια λέξι.

Στη Βαρνηπόλη λίγες παρέες μεθοκοπού-σαν άνάμεσα στα δένδρα. Ένα γραμμόφωνο κρυμμένο έπαιζε το «Αν με ήλεγες έλα σύ!»

«Η Τζοβάννα ήταν εύθυμη. Έγώ σιωπηρά ού-δοσα το σκοπό τού γραμμοφώνου.

— Σί τι λέ βουλέ...»

Με διέκοψε κείνη με ένα άργυρόχο γέλοο της.

— Έ, καλά... «Σί έλ βουλέ... τί θά κάν-τε σεις;...

— Θά την άγαπούσα... Τι άλλο;...

— Όχι δά...

Έσπασε πάλι στα γέλια και προχώρησε με το Νόλη για να βρούν τραπεζάκι.

Καθίσσαμε ως της δύο στη Βαρνηπόλη. Η Έλλη, ο Φερμάνης κι' ο Νόλης ήπιανε πο-λύ. Η Τζοβάννα ήπιε λιγότερο. Έγώ δεν ή-κα...

Κατά της έννην ένθ γυρίσαμε μέσα από τους άνθισμένους κήπους, κάτω από μια σε-λήνη μαγευτική, έφυγε κοντά μου και με φέ-λησε στα μάτια.

— Τό φίλι στα μάτια είνε χωρισμός... μου είπε.

Τό άλλο άπόγευμα την ξαγιάδα. Καί κάθε μέρα την έδλεπα. Σιγά σιγά ασθάνθηκα πως δεινόμουν περισσότερο μαζί της. Τό προτε-λευταίο βράδυ τού χωρισμού μās, ένθ περ-νούσαμε από ένα μοναχικό σπίτι στα Πα-τήσια, πνιγμένο μέσα στα λουλούδια, ή Τζο-βάννα σταμάτησε και μου είπε.

— Μέσα σ' αυτό το σπίτι, κοντά σου, θά μπορούσα να ζήσω ευτυχισμένη... Για πάν-τα...

Τό άλλο άπόγευμα βρεθήκα χωρίς στο σπίτι τι του Φερμάνη. Η Τζοβάννα θάφηνε με το βραδυό βαπόρι της γραμμής. Θά την συνά-δεσε ως της Θεσσαλονίκη ένας μακρινός θείος της, που θά την ήγαυνε εις το πατρικό της.

Την ώρα που το βαπόρι σφύριζε για δε-ύτερη φορά, ή Τζοβάννα με πλησίασε με τα μά-τια δακρυμαμένα.

Πάρε αυτή τη φωτογραφία μου και κώλ-λησε την στο έρωτικό σου άλμπουμ... αντίο!

«Όταν το βαπόρι ξεμάκρυνε πείδ αέσ'α πρώτα σκοτάδια, κύτταξα τη φωτογραφία...

πια σχεδόν καθόλου. Αυτό το κορίτσι με τό φειδένιο σώμα και τό περιέργα πράσινα μά-τια μου μπερδευε της ιδέας. Άπό την άρχη καθότανε δίπλα μου, γεμμένη πίσω στην κα-ρέκλα της. Τα μαλλιά της σκόρπιζαν ένα ά-ρωμα που μου μεθούσε της αισθήσεως.

«Άπό της σκέψης μου μ' έβγαλε ή φωνή του Νόλη.

— Τώρα, Μίμη, από γυρισμό, καλύτερα θά ήταν να καθόσουν έσύ στο βολάν... Όχι πως είμαι μεθυσμένος, μα έκείνες ή κορδέλλες με ζαλίζουν από τώρα...

«Ετσι έγινε. Η Έλλη καθίσε στο βάθος, άνάμεσα στον άδελφό της και στο Νόλη, έ-γώ καθίσσα στο τιμόνι κι' ή Τζοβάννα πήδησε δίπλα μου.

— Έμείς οι δυο πούμαστε ξεμέθυστοι θά τούς πάμε στην Άθήνα... μου είπε γελώντας

της Τζοβάννας βρεθήκα πολύ κοντά στο δικό μου...

Την κύτταξα λίγο προτού βάλω μπρός. Ύ-στερα της είπα σιγά.

— Έγώ δεν είμαι ξεμέθυστος διόλου...

— Μά δεν ήπιατε...

— Δεν μεθάει κανείς μόνο με κρασί...

— Άλλά; με τί άλλο μπορεί κανείς να με θύση, έδώ στην Άθήνα;

Χαμήλωσα άκόμη τη φωνή μου.

— Καί στην Άθήνα, όπως κι' άλλού, Τζο-βάννα, μπορεί κανείς να μεθύση και με μα-τιές...

«Έβαλα μπρός τη μηχανή. Η Τζοβάννα δεν γέλασε...

Περάσαμε γρήγορα τους θόλους τών δέν-δρων, άφίσαμε πίσω τα φώτα του αεροδρο-μίου. Είχα πατήσει τα δόντνα. Η Τζοβάν-να, σά έλισσμένη από την ταχύτητα, είχε μα-ζευτή κοντά μου. Σε μια στροφή φρενάρη-σε απότομα. Καί το κεφάλι της Τζοβάννας βρέ-θηκε πολύ κοντά στο δικό μου. Της ψιθύρισα.

— Τζοβάννα... θέλω να σε δώ...

Δεν μου άποκριθήκε. Φτάσαμε στην Άθή-να. Την ώρα που χωρίζαμε μπροστά στο σπι-τι του Φερμάνη, ή Τζοβάννα μου είπε δυνατά.

— Χάρηκα πολύ, κύριε Γερνάλη...

Και πύδ σιγά.

— Άδριο, στής έπίτα, στού Λεβίδη...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΣΕ

ΟΤΑΝ Η ΧΙΟΣ ΗΤΟ ΕΥΤΥΧΗΣ

Ἡ εἰκὼν τῆς Χίου πρὸ τῆς τριήμερου καταστροφῆς.—Πῶς τὴν περιγράφει ὁ Μαρσελῆς.—Ἡ εὐγλωττία τοῦ Μαρσελῆς.—Ἡ περιπατοῦσα τῶν κοριτσιῶν εἰς τὴν παραλίαν.—Ἐνας πρωτότυπος διαγωνισμὸς καλλονῆς.—Ἡ δύσκολος ἀνάγκη Μαρσελῆς.—Ἡ σεμνοτυφία καὶ ἡ ὑπερηφάνεια ἀγνωστος.—Ἡ εἰκὼν μετὰ τὴν καταστροφήν.—Μία λυρική περιγραφή.

Ὀλίγον πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς ὠραίας νήσου, ὁ Γάλλος διπλωμάτης Μαρσελῆς ἐπισκέφθη τὴν Χίον καὶ μᾶς ἀφῆκε μίαν ὠραιότατην καὶ ἐνδιαφέρουσαν περιγραφὴν τῆς. Ἐφῆσε τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Ὅλα τὰ κορίτσια τῆς πόλεως ἦσαν εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ ἴδωσιν τὸ γαλλικὸν πολεμικὸν «Ἐσταφέ» ποῦ τὸν ἔφερε. «Ἦσαν λευκοντυμένα, μὲ λουλούδια, περιεπάτουσιν εἰς τὸ ἀκρογιάλι, ἔρχοντο χαλίκια εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκυνήγοντο μετὰ τῶν καὶ ἐτελείωναν τὰ παιγνίδια τῶν μὲ χοροὺς ἢ μὲ ἐκρήξεις γέλωτος... Εἰς τὴν Χίον ὅλα ἦσαν χαρὰ καὶ ἐλευθερία. Οὐδαμῶς ὁ τουρκικὸς ζυγὸς ἦτο ἐλαφρότερος».

Ἡ νῆσος ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν Σουλτάναν Βασιδέ. Μεταξὺ τῶν Τούρκων καὶ χριστιανῶν κατοίκων ἦτο τελεία ἀδελφότης. Ἐνα ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα πράγματα ἦτο ἡ περίφημος Σχολὴ τῆς Χίου. Ὁ Μαρσελῆς μᾶς διέσωσεν ἐνδιαφέρουσαν περιγραφὴν τῆς. Τὴν ἀπεκάλεε «τὸ περιφημότερον Πανεπιστήμιον τῆς Ἑλλάδος, τὸσον διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν ὅσον διὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν σπουδῶν».

Τὸ κολλοσιαῖον οἶκον εἶχε προσφάτως κτισθῇ διὰ συνεισφορὰς τῶν προκρίτων τῆς νήσου. Ἀλλὰ τόσο ἦσαν οἱ συγκεντρωθέντες ἐκεῖ μαθηταί, ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν Χίον ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα, ὥστε δὲν ἐπῆρκει πλέον, καὶ ἐσκέπτοντο νὰ τὴν μεγαλώσωσιν. Ὡς ἐξάρτημα τοῦ σχολείου ἦτο τὸ τυπογραφεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχε προμηθεύσει ὁ Γάλλος Φερμιέν Ντινὸ καὶ διηθύνεν ὁ Γερμανὸς Μπαυρόφερ. Κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1820, ὅτε ἐφῆσεν ὁ Μαρσελῆς, ἐτυπώοντο εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦτο ἡ Γραμματικὴ τοῦ Νεοφύτου Βάμβας, διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς.

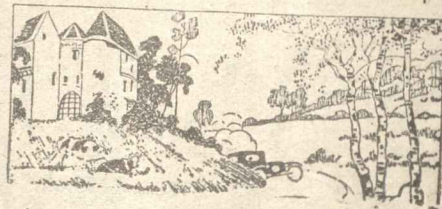
Ὁ Μαρσελῆς ἔμεινε γοητευμένος ἀπὸ τὸν Βάμβαν, μὲ τὸν ὅποιον εἶχε μακρὰν συνομιλίαν. Ἡ Σχολὴ εἶχεν ὀργανωθῇ ἀπὸ αὐτὸν ἐπὶ τῇ βάσει κυρίως τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως. Διότι, κατὰ τὴν γνώμην του, χωρὶς θρησκευτικὴν ἀγωγὴν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνυψωθῶσιν οἱ Ἕλληνες. Μετὰ τὰ θρησκευτικὰ ἐδίδοτο μεγάλη σημασία εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ παραμελοῦνται αἱ θετικαὶ ἐπιστῆμαι, ἡ γαλλικὴ, λατινικὴ καὶ τουρκικὴ γλῶσσα καὶ ἡ φιλοσοφία.

Κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις του, δὲν εὗρε καμμίαν ἀντίδρασιν ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀπεναντίας εὗρε καί ποιναν ἐχθρότητα ἐκ μέρους μερικῶν στενοκεφάλων Ἑλλήνων κληρικῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβωσιν τὰς ἐλευθερίας σκέψεις τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τοῦ Γένους.

Ἡ Ὑψηλὴ Πύλη, τοῦ ἔλεγε, δὲν δεικνύεται διόλου ἐναντίαν εἰς τὴν φιλολογικὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος. Οἱ πραγ-

ματικοὶ ἐχθροὶ τῆς εὐτυχῆς ταύτης ἀναγεννήσεως εὐρίσκονται εἰς τοὺς κόλπους μας. Καὶ ἂν αἱ προσπάθειαι μας ἐπιτύχουν νὰ δαμάσωσιν τὰς προλήψεις ἢ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ ἰσχυροῦ αὐτοῦ κλήρου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ σήμερον τὴν κυριωτέραν ὀργάνωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὀλίγον θὰ ἀπομείνῃ νὰ κάμωμεν διὰ τοὺς Τούρκους».

Ὁ πρόκριτος τῆς Χίου, ὁ τέλειπης Ροδοκανάκης, «ὁ πλουσιώτερος τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων Χίου, εἰς τῶν προυχόντων καὶ ὁ γενναϊώτερος τῶν ἰδρυτῶν τοῦ Γυμνασίου» τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὸ ἐξοχικὸν τοῦ σπιτι. Ὁ Μαρσελῆς ἔμεινε γοητευμένος ἀπὸ τὴν εὐγένειαν ἐκείνου καὶ τῆς κοινότητας Θωραίστας, τῆς συζύγου του. Εἰς τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν τὸν συνώδευσεν ὁ Βάμβας. Ὁ Μαρσελῆς ἔμεινε κατὰπληκτος ἀπὸ τὴν εὐγλωττίαν του, ἀναφέρει

δὲ τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον: Μαζῇ του εἶχε πάρει ἕνα ἀξιωματικὸν τοῦ πλοίου του, μὴ γνωρίζοντα ἑλληνικά. Τὸν παρετήρει δὲ καὶ ὅλον τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας τὸν παρακολουθοῦντα μὲ μέγα ἐνδιαφέρον τὴν συνδιάλεξίν των. Ὅταν ἔφυγαν τὸν ἠρώτησε:—Ἀφοῦ δὲν καταλαβαίνεις ἑλληνικά διατί ἐπρόσεχες τόσο εἰς τὴν ὁμιλίαν μας; Ὁ ἀξιωματικὸς ἀπήντησε:—Χωρὶς ἄλλο ἀπῆγγελε τραγούδια, διότι εὗρισκα ὅλην τὴν γοητείαν τῆς μουσικῆς εἰς τὴν ὁμιλίαν του, ἡ ὁποία ἐγοητεύει τ' αὐτιά μου. Τόση ἦτο ἡ ἀρμονικότης τῆς φωνῆς του ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀπαγγελίας ποιημάτων, ἐνῶ ἀπλούστατα ἐπρόκειτο περὶ ὁμιλίας.

Ὁ Ροδοκανάκης εἶχε θαυμασίαν βιβλιοθήκην δύο χιλιάδων τόμων, τοὺς ὁποίους τοῦ ἠγόρασεν ὁ Βάμβας κατὰ τὴν εἰς Παρίσιους διαμονήν του. Πρωτοῦ ἀναχωρήσει, ἀφοῦ ἔφαγε πορτοκάλια καὶ ἔπιε μαστίχον, τὸν ἐφόρτωσαν ἀπὸ πορτοκάλια, λεμόνια καὶ περγαμότα περίφημα διὰ τὸ θαυμασίον ἀρώμα των.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν πόλιν εὐρέθη μετὰ πλῆθος κοριτσιῶν, τὰ ὅποια ἔκαμαν τὸν ἀπογευματινὸν των περίπατον εἰς τὴν παραλίαν. Τὸν ἠχμαλύτωσαν λοιπὸν καὶ γελῶντα ἐξήτουν νὰ ἀνακηρύξῃ τὴν βασιλείαν τῆς καλλονῆς μετὰ τῶν.

Ὁ Μαρσελῆς, μὲ γαλιτικὴν ἀδρότητα, προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ, εἰπὼν ὅτι ὅλοι εἶνε ὥστοι ὥστε νὰ εἶνε ἀδύνατος ἡ ἐκλογὴ. Ἀλλὰ τὰ διαβολοῦχοιτα ἐπέπενον καὶ ὁ διπλωμάτης ἐδιάλεξε ἕνα ξανθὸ κορίτσι, ἐν μέσῳ τῶν γελῶτων καὶ χειρο-

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

Ἐνῶ ὁ δικηγόρος Παῦλος Ἀδάμ ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο του, ὁ ὑπηρετὴς του ἔφερε ἕνα ὀγκώδη φάκελλον.

—Τὸ ἔφερε ἕνα παιδί τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ ἔφυγε ἀμέσως χωρὶς νὰ περιμένῃ...
—Καλὰ, θὰ τὸ διαβάσω ἀργότερα.

Ὁ δικηγόρος ἐκεῖνο τὸ θράδι εἶχε ἄλλην ἀσασθλίαν. Μελετοῦσε, διάφορα δοκουμεντά, ἐτοιμάζων τὴν ἀγόρευσίν του γιὰ μίαν δέσμιον δίκην. Ὁ κόμης Οὐγὸς Σεραλοῦκα ἐδικάζετο ἐπὶ συζυγοκτονία καὶ ἀποπέρι φόνου. Εἶχε συλλάβεῖ ἐπ' αὐτοφόνου τὴν σύζυγόν του μὲ ἕνα νεαρὸν ἀξιωματικόν. Καὶ ἐφάνετο τὴν γυναῖκα καὶ ἐτραυμάτιζε τὸν ἀξιωματικόν. Τώρα ἐνόπλιον τοῦ κακογυροδικείου εἶδεν τὸν λόγον τῆς ἐγκληματικῆς πράξεώς του. Ὁ δικηγόρος Ἀδάμ ἦτο προστατευόμενος τοῦ κόμητος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐβοήθησεν εἰς τὰ πρῶτα δύσκολα βήματα τοῦ ἐπιστημονικοῦ του σταδίου. Καὶ ὁ δέσμιος τώρα ποινικολόγος ἐμελέτα τὴν δικογραφίαν διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ σώσῃ τὸν κατηγορούμενον.

Εἶχε τελειώσει τὴν ἐργασίαν αὐτήν, ὅταν τὰ δύο κοριτσάκια του, δύο ἄγγελoi, ἦλθαν διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσωσιν, ὅτι τὸ τραπέζι ἦταν ἑτοιμο. Ἀλλ' ὁ δικηγόρος εἶχε κατὰ σπουδαιότερο νὰ κάμῃ, νὰ διαβάσῃ τὸ μυστηριώδες γράμμα.

Ἦτο πολὺ βαρὺ τὸ γράμμα. Τὸ ἦνοιξε καὶ εἶδε πολλὰ πυκνογραμμένα φύλλα μέσα. Ἀφῆκε, ἔλεγε τὸ γράμμα, θὰ προσπαθῇ σὲ νὰ σώσῃ τὸν Σεραλοῦκα. Εἶνε καλὰ ὁ φίλος σας. Ἀλλὰ δὲν ἔσπερε, σὲς ὁ ἐντιμὸς ἐπιστήμων καὶ ἄνθρωπος, νὰ διαπράξετε τὸ ἐγκλημα τῆς ἀθώσεως του. Ἐὰν πολὺ ἐκπέθηκα ἂν δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ ἀπευθίνω τὸ γράμμα αὐτὸ εἰς τὸν πρῶτον τοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' ἐκατάλαβα, ὅτι θὰ ἔκανε μεγαλειότερο κακό. Γι' αὐτὸ ἀπευθίνομαι σὲ σᾶς.

Διὰ νὰ καταλάβετε τὴν αἰτίαν ποῦ με ὦθει νὰ σᾶς γράψω τὴν ἐπιστολήν αὐτήν πρέπει νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῶ κατ' ἐξοχά. Ἐξοχά ἐντιμὴν μὲ τὸν ἄνδρα μου, ὅτε μίαν ἡμέραν παρουσιάσθη ὁ Σεραλοῦκα καὶ ἔρχισε νὰ μοῦ κάμῃ κόρτε. Ἐγὼ ἀνόητη ἔπεισα εἰς τὸ δίκτυον τοῦ ἐπιδέξιου αὐτοῦ κατακτητοῦ γυναικῶν καὶ ἔγινα δυστυχῆς. Ὁ ἄνδρας μου με ἔχωσε καὶ ὁ Σεραλοῦκα, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἀφοῦ ἐχόρτασε τὰ κτηνώδη ἐνοτικὰ του, με ἐγκατέλειπε εἰς τὸ δρόμο. Διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἄλλη γυναῖκα τὸν ἐξετρελάνει... ἡ σύζυγός σας».

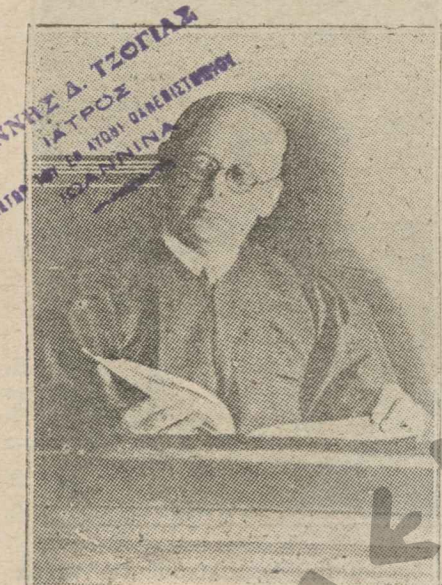
Ἡ ἐπιστολὴ ἐγκολοῦσθαι ἀφηρημένην διὰ μακρὸν πῶς ὁ Σεραλοῦκα κατέσβεσε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ σπίτι τοῦ νεαροῦ δικηγόρου Ἀδάμ, καὶ ὡς φίλος οἰκογενειακὸς πλὴν νὰ καταγραφῇ τῆς ἐμπιστοσύνης ποῦ τοῦ εἶχε ὁ δικηγόρος καὶ νὰ γίνῃ ὁ ἐραστής τῆς συζύγου του. Καὶ τοῦ ἐδίδεν ἀποδείξεις καταφανέστατας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἄφηναν πλέον καμμίαν ἀμφιβολίαν εἰς τὸν δυστυχῆ δικηγόρον.

Ὁ Ἀδάμ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐξακολου-

θῆσθαι ὡς τὸ τέλος τὴν ἀνάγνωσιν τῆς τρομερᾶς ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία ἐτελείωνε μὲ τὰ ἑξῆς:

«Θὰ κατήγγελα εἰς τὸ δικαστήριον ὅλην αὐτὴν τὴν θρωμερὴ ἱστορίαν τοῦ κατηγορομένου ἂν δὲν ἐλυτόμουν ἕνα τραφερόν πλάσμα, τὴν κόρην τοῦ Σεραλοῦκα, τὸ πτωχὸ αὐτὸ κοριτσάκι, ἀθῶον ὅλης αὐτῆς τῆς θρωμερότητος. Δὲν ἤθελα λοιπὸν νὰ γίνῃ γνωστὴ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δημοσίᾳ. Ἀλλὰ σὲς ὅμως ὁ ἐντιμὸς πολίτης καὶ ἐπιστήμων κατ' ἐξοχά τρόπος πρέπει νὰ ὑπερασπίσῃς ἕνα ἄνθρωπον ἄσταντον, ὁ ὁποῖος κατέστρεψε τὴν εὐτυχίαν σας».

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ Ἀδάμ

—Τὸν λόγον ἔχει ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου.

μὲς ἐξήρθη εἰς τὴν πολυθρόναν σὰν γαλιμένος ἀπὸ τρομερὸν κτύπημα κατὰ κεφαλῆς. Καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ἡ ὑπηρετρία ἦλθε νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ ὅτι πρὸ μίας περιπτῶς ὡς τὸ τραπέζι εἶνε ἑτοιμο, ἐκείνος ἀπήντησε:

—Δώσε μου τὸ καπέλλο καὶ τὸ μαστιχόν μου. Δὲν θὰ φάω ἀπὸψε σπῆτι, εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ βγῶ γιὰ νὰ μιλήσω γιὰ μίαν σπουδαία ὑπόθεσιν.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς εὐρίσκειτο εἰς τὸν δρόμον.

Ἐπέρασε τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς νυκτὸς εἰς τὸν δρόμον, περιπλανώμενος ἀνὰ τὰς ἐρημικὰς ὁδοὺς, κλονιζόμενος, σὰν μεθυμένος.

Ἦτο μεθυμένος ἀπὸ λύπην, ἀπὸ πόνον. Ὅλα αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἔβανταν ἐντὸς τῆς μῆρας εἰς μίαν καταγίδα ποῦ τοῦ ἐτάρασε τὸν ἐγκέφαλον.

Ἐνεθυμῆτο τὴν ἐποχὴν τοῦ διπλωμάτου του, τῆς ἀρχῆς τοῦ σταδίου του, δυσκόλου καὶ γεμάτου ἀπογοητεύσεως. Ἐπειτα τὰ πρῶτα μειδιάματα τῆς τύχης... ὑπὸ τὴν μοιρὴν τῶρα μορφήν τοῦ προστάτου τοῦ Σεραλοῦ-

κα! Εἰς αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγόν του ὠφείλε μέγα μέρος τῆς εὐτυχίας του. Ἀλλὰ πόσον ἀκριβὰ τὴν εἶχε πληρώσει μὲ τὴν τιμὴν του!

Καὶ τώρα; Πῶς νὰ ἐξαγνισθῇ; Πῶς νὰ ἀποπλύνῃ τὴν κηλίδαν; Νὰ διώξῃ τὴν αἰσταντὴν τὴν κηλίδαν; Ἀλλὰ θὰ ἐγίνετο σκάνδαλον. εἰς βάρος τῶν δυστυχημένων δύο κοριτσιῶν του... Ἀλλ' ἦσαν τάχα δικά του παιδιὰ; Φρικτὴ ἀμφιβολία τὸν ἐκυρίευσεν. Ἀ!... ἡ οἰκογενειακὴ εὐτυχία, ἡ ὑπόληψις τοῦ ἐπαγγέλματος, ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας, ὅλα ψέματα!

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ λάβῃ μίαν ἀπόφασιν. Τί θὰ ἔλεγε τὴν ἐπομένην στὸ δικαστήριον κατὰ τὴν ἀγόρευσίν του; Θὰ σκηνοδότην στὸ κακογυροδικεῖον καὶ θὰ δρονοτοφονοῦσε: «Ἀκούστε, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ ἀχρεϊότερος τῶν παληανθρώπων!» Καὶ θὰ ἀφηγεῖτο ὅσα ἔγραφε τὸ τρομερὸν γράμμα; Ἀλλὰ τότε θὰ ἐγίνετο γελοῖος, παρὰ τὴν τραγικότητα τῆς ὑποθέσεως.

Ἐξαντλημένος, μὲ δάκρυα σιγαλὰ, σὰν κλέφτης, ἐγύρισε στὸ σπῆτι του, καὶ ἐξαπλώθηκε στὸ διβάνι τοῦ γραφείου του, ὅπου ἐκοιμήθη λιγὰ μῆσα σὲ ἀγωνίαν, ἀφυπνιζόμενος ἀπὸ τρομερὰ φαντάσματα.

Τὸ πρῶτ, ἐνωρίς ἐβόηκε κατάκοπος, ἐξηντλημένος, ψυχικῶς συντετριμμένος.

Ἡ αἰθούσα τοῦ κακογυροδικείου ἦτο γεμάτη. Καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν του, ὁ Ἀδάμ ἔσπερε ἀνέντιμος σὰν ἀπολιθωμένος, ἀποφασίζων νὰ κυττάξῃ τὸν κατηγορούμενον.

—Τὸν λόγον ἔχει ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου! εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Ὁ διακεκριμένος ποινικολόγος ἐσηκώθη μὲ κόπον, σπριζόμενος μὲ τὰ χεῖρά ἐπάνω στὸ τραπέζι. Μὲ δραχνὴ φωνὴ ἐξήγησε συγγνώμην, διότι ἦταν ἀδιάθετος.

Τί θὰ ἔλεγε; Ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν ἔσπερε τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Θὰ ἐφώταξε τὴν καταστροφήν του, θὰ γινόνταν αἰσθητὸς ἀπὸ ἀπερασπίας κατήγορος;... Ναι, μόνον ἐτοῦ θὰ εὗρεται ἀνακούφιαν. Τὸ εἶχε πλὴν ἀποφασίσει. Θὰ ἐγίνετο ἐκδικητής. Καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ὑπεράσπιν αὐτὴν ἀπόφασιν, ἐστράφη καὶ ἐκάταξε τὸν κατηγορούμενον.

Ὁ Σεραλοῦκα, κομψώτατος πάντοτε, ἔπαυσε μὲ τὸ μεταξὺ τοῦ μανδύου, ἀνενίστων μετὰ ἀποτυχίαν τὸν συνήγορόν του, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο, ὅτι δὲν εὗρισκε πῶς νὰ ἀρχίσῃ.

—Ὅς ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίσῃς, εἰπε τέλος ὁ δικηγόρος, τὸν κατηγορούμενον, ὦλα...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη μέσα εἰς τὸ ἀκροατήριον μίαν κρυσταλλίνην φωνὴν γεμάτην δάκρυα:

—Μπαμπά! Μπαμπά μου! Ὁ θάνατος ἐπικυρώθηκεν. Ἦτο ἡ κόρη τοῦ κατηγορουμένου, ἡ ὁποία μαθοῦσα τὴν δίκην ἔτρεξε εἰς τὸ δικαστήριον.

—Βγάλετέ τὴν ἐξω! ἐφώταξε ὁ πρόεδρος τοῦ κακογυροδικείου. Μὲ τέτοια κόλαση τοῦ νὰ συγκινήσῃ τὸν ἐνδόνους.

Εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐγεννήθη μίαν συγκίνησιν δυνατὴν. Ὁ κατηγορούμενος ἔκλειε. Ἦσαν εἰλικρινῆ δάκρυα τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὁ Ἀδάμ ἔπεσε εἰς τὸ κάθισμά του. Ἡ πολεμένη φωνὴ τοῦ κοριτσιῶ τοῦ εἶχε πλῆ-

ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Η ζωή εις την πολυδύρου γερμανικήν πρωτεύουσιν... Μία πλήμμυρα φωτός... Η καμινές τουαλέτες των Γερμανών... Ένας Έλληνας φιλόσοφος... Ο θαυμασμός των Γερμανών προς τους Έλληνες...

Κοντά Χάρμπουργκερ! Κοντά...
Μετάξια του Μιχαήλ!... Μετάξια Μι-
χα-έλς...
Σαρότι!
Σαρότι!
Σαρότι... Σοκολάτα!
Καφέ... Μπερλίν!... Κα-φέ... Μπ-ε-
ρ-λ-λ-ι-ν-ν-ν...

Φωτεινοί συρμοί πάνω στις στέγες...
Ουρές, κεφάλια, μισοκοιμένες φράσεις...
Θαλασσιά τόξα, λαμπροί ασπρισμοί, κή-
κινα συντριβάνια, μώδ βέλη... Πολύχρω-
μα ρόδα, κομψές, βολίδες, άστρα κάθε
λογής που χύνονται... μυστηριώδη πρό-
σωπα.

Ανάβουν, σβύνουν, ανάβουν!
Ένας καλόγερος με μυτερό σκούφο Με-
φιστοφελή και σατανικό χαμόγελο δοκι-
μάζει ένα πύρινο λικέρ...

Ανάβουν, σβύνουν, ανάβουν!
Μία γιγάντια θρυιδα γεννά πάνω από
τά κεφάλια των ποικιλοχρωμάτων χοντρά,
δλοσπρόνυλλα αλγίρα...

Ανάβουν, σβύνουν, ανάβουν!
Τό αυτοκίνητο «Unter den Linden»,
No 2, τσαλαπατάει ένα νεαρό επαρχιώτη
που χάζευε.

Ξη στην καρδιά. Δύο δάφνινα ανέβηκαν στα
μάτια του. Και σαν μέσα σε δνείρο είδε δύο
ωαία κεφάλια, τα κοριτσάκια του. Έση-
κόθη τότε με όρμη, μεταμορφωθείς αϊφνι-
δίως, και άρχισε με την φλονηρά και δυ-
νατήν φωνήν του να υπερσπίζει τον κα-
τηγορούμενον. Η αγόρευσις του ήτο ή ώ-
ραιότερα εξ όσων ποτέ έκαμε. Τό κοριτσά-
κι άκριβώς ήτο τό επιχείρημα με τό όποιο
ήθελε να συγκινήση τούς ένόρκους. Και τό
έπεται.

Τό άπόγευμα ή έφημερίδες άνήγγελλον με
πολλές λεπτομερείας την άθώωσιν του Όθ-
γου Σεραφούκα και έξιμνοσαν την θαυμα-
σίαν υπεράσπασιν την όποιαν τού έκαμε ό
Αδάμ. Είς τό τέλος, με μαύρας γραμμάς
έσημειούτο ότι καθ' ήν στιγμήν ό διάση-
μος δικηγόρος έξήρχετο από τό δικαστήρι-
ον και ό έπαιλγείς κατηγερούμενος έ-
σπευδε να τόν έναγκαλιόη και τόν εύχα-
ριστήση, ό Αδάμς έπεσε κατά γής αναί-
σθητος. Τόν έσώωσαν, αλλά μετ' όλίγας
στιγμάς έξέπνευσε. Οι ίατροί άπεφάθισαν
ότι έπρόκειτο περί παραλυσίας της καρδι-
ας, ή όποία επήλθε κατά πάσαν πιθανότη-
τα από την υπερβολικήν κόουρασιν εις την
όποίαν υπεβλήθη ό δικηγόρος κατά την δι-
κην τού άγαπητού του φίλου και από τας
συγκινήσεις της ήμέρας εκείνης της δια-
δικασίας.

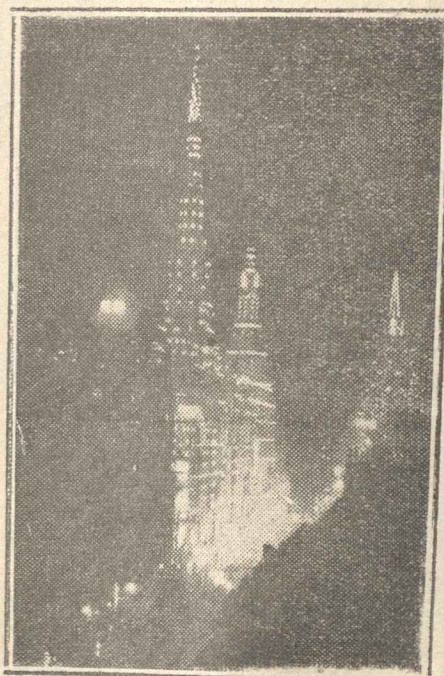
Αι έφημερίδες έδημοσίευσαν έγκωμιαστι-
κήν βιογραφίαν του, τονίζουσαι, ότι έπεσε
θύμα τού καθήκοντος εις τό πεδίο της μά-
χης.

Κανείς όμως ποτέ δέν έάντευσεν τό τρα-
γικόν μυστικόν, τό όποιον έσκότωσε τόν
έντιμον δικηγόρον... Έως ούτε ατή ή γυ-
ναίκα του, ή όποία ήτο ή ατία τού δρά-
ματος.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΑΡΑΙΖ

Κραυγές... Συνωστισμός... Διατάραξις
της συγκοινωνίας... Ένα σφύριγμα, ένα
τηλεφώνημα... Τό μεγάλο αυτοκίνητο τού
Έρυθρού Σταυρού εξαφανίζεται με τόν
πληγωμένο. Είνε Γερμανός ύπηκόος; τά
85 % τών έξόδων τού δυστυχήματος θά
τά πληρώση μιá άπ' όλες αυτές τις θαυ-
μάσιες ασφάλειες... Οι θεατές ξαναγυ-
ρίζουν στο καφενείο, μπρός στη σταράτη
μπύρα τους... Δέν υπάρχει λόγος ν' άνη-
σχοδύν...

"Αν δέν θέλεις να σε κυριέψη μαύρη

Οι δρόμοι του Βερολίνου την νύχτα

μελαγχολία πρέπει να δής τό Βερολίνο
τή νύχτα.

"Ας είνε εύλογημένη ή άμερικάνικη
φωτεινή ρεκλάμα! Χάρη σ' αυτή, τά έ-
κατομμύρια τά πολύχρωμα λαμπάκια της,
στην ξεφρενιασμένη φαντασία της, στά χί-
λια της διαβολικά παιχνίδια, γλυτώνουμε
άπό την άσχημότατη πραγματικότητα.

Επίσημα, σταχτόμαυρα, βαρειά, σαν
κοιλαράδες επαρχιώτες με τά κυριακάτι-
κά τους, μονότονα, σου χτυπούν στά νεύρα
τά βερολινέζικα γέλια. "Αν μπής όμοις
μέσα, εύθες άλλαξες γνώμη... Είνε τόσο
βολικά, τόσο άνετα!

Συμβολίζουν μήπως εκείνους που τά έ-
χτισαν; "Αξιοί, βαρείς, άλύγιστοι, αν-
τιπαθητικοί στην πρώτη ματιά. Κα! στο
βάθος, όταν τούς γνωρίσης καλύτερα, ά-
φελεις, καλόκαρδοι, έξυπνοι, αίσθηματι-
κοί...

Καμιά συναισθηση τού γελοίου.
Φοιτητικές χορδές σήμερα βοάδν, στον
Ζωολογικό... Πήγα... Δυό-τρείς χιλιάδες

ΤΗΣ ΔΕΣ ΕΛΕΝΗΣ ΣΑΜΠΟΥ

νέοι και νέες συνωδευμένοι από γυ-
δες, θείες, παρθένες, προμάρες...

"Ως τά μεσάνυχτα, άπόλυτη έλευση...
Μετά τά μεσάνυχτα, οι νέες πρώτες
νούνται στους άπογορευτικούς νέους...

Νέες! Δεσποινίδες! Πό άσχημα
υπάρχουν! Στά μεταξωτά έλεις, με
ξωτά τετάρτης τάξεως. Δαντέλλες, με
πεντάρας! Βελούδα, για έπιπλα...

"Όλες οι τουαλέτες θέλουν να έ-
"στυλ"! "Αμπέρ, κολάρα με σύρμα
Μεντσίς, παστοράλ, Μαρί-Αντουανέτ.
Γερμανικά λουκάνικα που προσπαθούν
μυμηθούν τη χάρη μιας Σεβινά με
Ντυμπαρί...

"Αλλοίμονο, και τά χρώματα;
Φαντασθήτε θαλασσινά, κεντημένα με
κινο... Ρόζ γαρνιρισμένα με πράσινα...
σπρα ζαχαριά...

Σας παρακαλώ μόνο, μη νομίζετε
βρισκόμουν σε λαϊκό χορό. Στά πλα-
τατα φουαγιέ της "Όπερας, τό ίδιο
μα! Γούστο 0.

Μά, σαν γνωρίσετε τις καυμένες
Γκρέτχεν και κουβεντιάσετε μαζί τους,
μυτρά σας πέφτουν. Η μύρφη
είνε βαρειά, αγαπούν την έπιστήμη
διάλεξαν και έλες πηγαίνουν, με στα-
βήμα, προς ένα ύψηλότερο σκοπό...
χές έντελώς διαφορετικές από τις λα-
κές, μά συμπαθητικές, μά ένδιαφέρτες...

"Όρες κι' ώρες τριγυρνά την άπεί-
ροτήν σταντόμαυρη πολιτεία... Πάντα
έδια! Οι ίδιες βιτρίνες, τά ίδια φουα-
γιαζίνια... Σά να περπατώ πάντα
να προχωρώ βήμα.

Θέλω να προσανατολιστώ, να βρω
αυτόν τόν βραχνά, να θυμηθώ ένα
ένα χέρι. "Αδύνατον. "Ομοιομορ-
"Ελλειψη και τού παραμικρού γρασ-
Τίποτα δέν μπορεί να συγκρατήση
προσοχή σου.

"Α! ναί! Η μεγάλη έκκληση
Κάιζερ, τό Ντόμ! Μά ποιος την έλε-
δέν την φοβήθηκε;

"Ένας άρκουδάνθρωπος πέφτει από
μου, σά θαρακισμένο αυτοκίνητο. "Ο
δεξιό μου μέρος παραλύει. Στρέφω
φνιασμένη. Τόν βλέπω ν' άπομακρύν-
ξαφανίζεται μουρμουρίζοντας...

— "Ας είνε, ζήτα συγγνώμη!
— Καθόλου, αγαπητή μου! Σέ
Δέν πήγαίνες δεξιά.

Ξαναστρέφομαι έξω φρενών. "Ο
άρκουδάνθρωπος τώρα στέκεται
σε μιá μιá γρηούλα μ' ένα μουρ-
συμβαίνη άραγε; Την άναποδογνώρι-
λας;

"Όχι. Η γρηούλα φοβάται να έλ-
τόν δομή, αν κι' ό πόλισμαν σπασ-
την κυκλοφορία. "Ο Γερμανός με

ναι τό μωρό στην άγκαλιά και τη γρηούλα
άπό τό χέρι και τις οδηγεί... Φαίνεται τό-
σο τρυφερός και τόσο άδέσιος που με κά-
νει να ξεχάσω τόν θυμό μου.

Μπροστά από τόν σιδηροδρομικό στα-
θμό τού Πότσταμ, τρείς γηραιές Γκρέτ-
χεν πωλούν μενεξέδες και τουλίπες γιά
τ' άπογορευτήρια. Δυό σπουργίτια, έ-
ρωτικό ζευγάρι, αίγουρα, παίζουν στα πό-
δια τους με τούς σπόρους που οι πονόφυ-
χες γερωνοκόρες τούς ρίχνουν.

Ξαφνικά, εκείνος — αίγουρα θάταν «έ-
κεινος» — ρίχνεται στο ταίρι του και τό
καταχτυπά με τό ρόμφι τού, μακριασμένος.

Οι Γκρέτχεν τρομάζουν. Θυμώνουν, μά
δέν ξέρουν πώς να επέμβουν! Μπήζουν
τις φωνές, μά τά σπουργίτια δέν τις φο-
βούνται. "Επί τέλους, ή γηραιότερη της
συντροφιάς σηκώνεται. "Αρνείναι τόν πελά-
τη. Οι άλοκόκινες τουλίπες σκορπίζου-
ναι στην άσφάλτο και τις φωτίζουν... Τό-
χει στα πουλάκια, έπικαλείται τό Θεό,
τούς 12 "Αποστόλους... "Εν τώ μεταξύ ό
πελάτης έφυγε. Μά εκείνη ξανακάθεται
εύχαριστήμένη που σταμάτησε τόν σπουρ-
γίτικο αγά...

Κι' έπαναστατημένη ακόμα:
— Πού ακούστηκε! Πού ακούστηκε!

Θυμάμαι πάντα τό περιστατικό τού
"Ελληνα διδάκτορα. Σ' ένα μικρό χωριό
της Σαζωνίας. Πήγε, γιά να ξεκουραστή-
μετά τις εξετάσεις... "Ελπιζε να βρή ά-
πόλυτη ήσυχία και... μοναξιά!...

Μά δυό μέρες δέν πέρασαν και νάσου,
καταφάνει ό δήμαρχος και ζητά να τόν
δψ.

— "Εμάθα πώς είστε "Ελληνας... "Η-
θέλα να δω ένα "Ελληνα φιλόσοφο... Κα-
ταλαβαίνετε.

Πώς διαδόθηκε σε όλο τό χωριό ότι
κατέφθασε ένας "Ελληνας φιλόσοφος; (ό
φοιτητής μας σπούδαζε κατά τύχη φιλο-
σοφία). Μυστήριο... Τήν έπομένη όμως,
πρωί-πρωί, νάπου κι' ό δάσκαλος με ό-
λόκληρη την τάξη του.

— Θέλετε να μάς δεχθήτε;
Και στά μαθητούδια που έχασκαν με
ανοιχτό τό στόμα:

— "Ανοίξετε τά μάτια σας! Τεντώσε-
τε τ' αυτιά σας! Μπροστά σας έχετε ένα
"Ελληνα! "Εναν άληθινό "Ελληνα.

Από την ώρα εκείνη όλοι άρχισαν να
παραμονεύουν τόν δυστυχή φοιτητή. Μι-
κροί και μεγάλοι... Πώς τρώει; Πώς κοι-
μάται; Πώς ντύνεται; Ένας "Ελληνας;

Τά μαθητούδια έτρεχαν όλη μέρα ξο-
πίσω του κι' οι νεαρές μητέρες έθγαίναν
στο κατόφει με τό νεογέννητο.

Στή Γαλλία, μιá τέτοια αίσθηματικό-
τα θάταν άκατανόητη. Μας θεωρούν πολύ
περισσότερο μαγαζιόπντες, παρά "άρχαί-
ους.

Στή Γερμανία, τούναντιόν, είμαστε "οι
καί' εύδειαν κληρονόμοι τού "Ομήρου και
τού Περικλέους.

Εύτυχισμένοι οι "Ελληνες φοιτητές. "Ο
καθηγητής τούς θεωρεί φαινόμενα και
προσπαεί με κάθε τρόπο να τούς φανή
χρήσιμος...

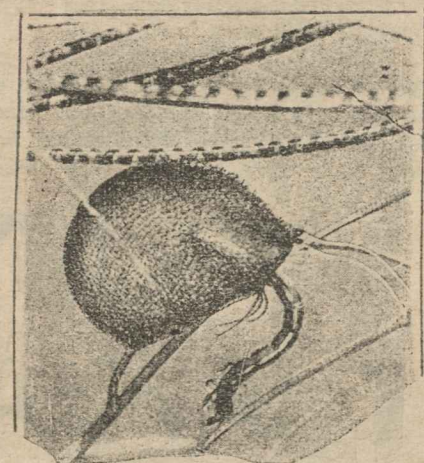
Γύρευα κάμαρα. Πουθενά! Είχα άνεψή
έλες τις σκάλες της συνοικίας, χτύπησα

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

—Τά κινηματογραφικά Ζουρνάλ της Γερ-
μανίας παρουσιάζουν ένα σκύλον, ό όποιος
έωωσε ένα παιδί που έκινδύνευε να πνιγ-
"Ο σκύλος έβούτηξε και έπιασε τό παιδί και
τό έκράτησε στην έπιφάνεια επί 20 λεπτά
της ώρας, όσο που έφθασε βοήθεια. Κατά
την κινηματογράφισιν ό σκύλος έφαινετο
να αισθάνεται καλά τόν λόγον διά τόν άπαι-
ον τού εγένετο ή τιμή.

ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΑ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ

Έάν ήτο δυνατόν εις όλους να παρατηρή-
σουν με έν υπερμικροσκοπίον μιάν χονδρήν
σταγόνα ύδατος ρέοντος εκ της καθαρώτερης
πηγής, διαυγεστάτου έπομένως και δροσερού
θα έόλεπαν έντός αυτού τό θηρίον τό όποιο
παριστά ή παρατιθεμένη εικών. Είς τό Μου-

σεϊον της Φυσικής "Ιστορίας της Νέας "Υδρ-
κης έν τοιούτον υπερμικροσκοπίον, μεγεθ-
νον ένα έκατομμύριον φορές, μά παρουσιάζ-

σε έλες τις πόρτες. "Όταν εύρισκα, είταν
πανάκριδες... Δέν γινόνταν τίποτα.

Ξεθεωμένη, δοκίμαζα γιά τελευταία φο-
ρά. Μία μεσόκοπη με μπαγκουτί, μου έ-
νοιζε:

— Είστε, ή ευγενία σας, δόκτωρ;
— "Οχι.
— "Αρτίστας;
— "Οχι.
— "Ηθοποιός;
— "Οχι.

Σε κάθε μου άρνηση, τό πρόσωπο της
σιπιτονοικοκυράς άγρίευε. Η μισανθρωπι-
νη πόρτα κόντευε σιγά-σιγά να κλείση
δολέτα στα μουτρά μου.

— Τί είστε λοιπόν;
Μέσα στην άπελπισία μου της φώναξα:
— "Ελληνίδα!

— "Ελληνίδα! "Ελληνίδα! "Ο! στα-
θήτε! Σε γνωρίζου από νή γαύνη...

"Αφελής, συγκινητική αίσθηματολογία!
Πόσο χρήσιμη μοι στάθηκες! "Ανοιξα
άπό τότε τριάντα-σαράντα φορές τόν έ-
θνικό μας ύμνο — τραγουδιστά, μουρμου-
ριστά, φωναχτά. άπαγγελία λυρική ή
δραματική — μά πέτυνα μιάν έξίσια κά-
μαρα. φθονότατη. και... μιá περίφημη ά-
γαθή σπιτονοικοκυρά...

Βερολίνο, 1931
ΕΛΕΝΗ ΣΑΜΠΟΥ

ζει έντός διαυγεστάτης σταγόνος άρκετá εκ
τών ζώων αυτών, τά όποια οι έπιστήμονες
ονομάζουν «περίστροφα», διότι περιστρέφον-
ται διαρκώς ως τροχοί. "Όσον καθαρώτερον
είνε τό ύδωρ τόσο περισσότερα ύπάρχουν
εις αυτό.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Οι έκπτωτοι βασιλείς είνε σήμερα πολ-
λοί. Μεταξύ αυτών ύπάρχει και ό βασιλεύς
της Κύπρου, ό όποιος σήμερα είνε μουφε-
τής ένός σιδηροδρομικού σταθμού παρά τό
Μιλάνον.

"Ονομάζεται Γουίδος Λουζινιάν και οι πρό-
γονοί του έβασίλευσαν εις την Κύπρον πρό
της Βενετικής κατοχής της νήσου. "Ο πα-
τήρ του ήτο ό Λέων ΙΓ', ό βασιλεύς τού
Χορκσάν, εκθρονισθείς από τού Τσάρου, δ-
στις προς άποζημίωσιν τού έδιδε 30.000 φρ.
χρυσά έτησίως. "Ο Λέων ΙΓ' είχεν ιδρύσει
μιάν Τράπεζαν εις τό Μιλάνον, ήτις όμως έ-
νανάγησε μετά την πτώσιν και τών Τσάρων
και ό βασιλεύς της Κύπρου και τού Χορκ-
σάν έζη ως ζωγράφος. "Ο υίός του είχε τόν
μυθώδ τού σταθμού της πόλεως Βιράλλο.
Διατρεί έν ταύτοις τόν τίτλον τού Βασιλέως
της Κύπρου και αναμένει τόν "Αλφόνσον ΙΓ'
όστις έπίσης έχει τόν τίτλον "ού Βασιλέως
της Κύπρου, διά να πούν μαζί ένα ποτήρι
βερμούτ.

Είς Σάν Φραγκίσκο μιá κυρία έχασε τόν
δρόμον και έπειδή δέν εύρισκε άστυφύλακα
να την οδηγήση εκάλεσε τόν πυροδυστοκόν
λόχον. Τό δικαστήριον την άπήλαξε τού
σχετικού προστίμου παραδεχθέν άνωτέραν
δίαν.

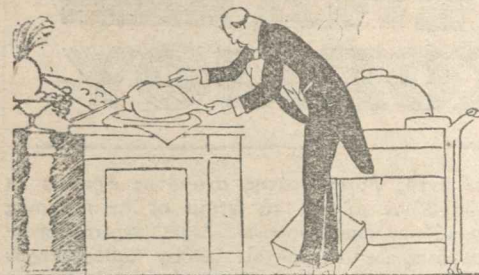
Η πτώσις των μιλιν τού έρίου έπέφερε
εις την Αυστραλίαν τέτοιον έξευτελισμόν των
τιμών προβάτων, ώστε ένα πρόβατον που έ-
στοίχιζε άλλοτε εκεί 550 δρ. σήμερα στοιχί-
ζει 9 δρ.

Είς τόν Γαλλικόν στρατόν επανέγεται
πάλιν έν χρήσει διά τούς άξιωματικούς υ-
νον προσωρινός από τόν καιρό τού Ναπο-
λέοντος τού ΙΙΙ έκαστομένο τό κόκκινο παν-
ταλόν.

Ο Σαρλώ έφθασε αίσίως εις την πα-
τρίδα του, την "Αγγλίαν, έπιφύλασσόμενος
να περιδεύση όρισμένα μέρη της Εύρώπης.
"Ο Σαρλώ είνε μένυμα και θεσμός τού Λον-
δίνου τού έγινε δε άθροισιάς άποδοχή ή
δε Απότη Τσάμπερλαν και ποιά έπίσημοι
τόν εκάλεσαν εις γεύματα—όπου δύν πα-
στώμεν να τά καταφέρει άνωσ της τα-
νός του.

Παρά τας "Αλεις αι χιονοθύελλαι έχουν
αποκλείσει όλες τας διαβάσεις. Αι άρτηραί
τού Μπρένερο, τού Βιζγκάου και τού Σεμ-
πλόν άπεκλείσθησαν πρό τινος πάλιν εκ των
χιόνων.

Επί τη δάσει τού συγκροτηθέντος εις
τά άρχεία της Κοινωνίας τών "Εθνών έλικού
από τας χώρας της Νότιας "Αμερικής, όπου
όργυζει ή σοματεμπορία, έγυρίσθη μιá κι-
νηματογραφική ταινία εκτάκτου ένδιαφέρον-
τος όνομασθείσα «Ζητούνται χορευτήρια διά
την Νότιον "Αμερικήν».

Η ΧΑΡΙΣ ΤΗΣ ΣΛΑΒΑΣ

«Ο ύπνερτης εισήγαγε ένα νέον επισκέπτην στο γραφείον του ντεκετίβ. Μετά τας πρώτας φιλοφρονήσεις ο άγνωστος ήρχισε :

— Δέν με γνωρίζετε προσωπικώς αλλά τὸ ὄνομά μου δέν θά σᾶς εἶνε άγνωστον θεβαίως. Όλος ὁ κόσμος στο Παρίσι άκούει νά γίνεται λόγος γιά τὰ παπούτσια «Νταντὺ» ποὺ κατασκευάζω καὶ πουλῶ στὰ 54 ὑποκαταστήματά μου, με κεντρικὸν καὶ αὐτὸν τὸ ἐπὶ τῆς πλατείας Δημοκρατίας ἀρ. 103....

«Ο Ντεντεκτίβ ὑπεκλίθη καὶ ὁ κ. Μελιδουὰ ἐξακολούθησε :

— Δέν ἤλθα νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ καμμία ἐμπορικὴ ἐρευνα, ἀλλὰ νὰ σᾶς ἀναθέσω μιὰ πολὺ λεπτὴ ἀποστολή. Σὲ ἓνα μῆνα κύριε, πανδρεύω τὴν μοναχοκόρη μου Ζιζέλ με τὸν κ. Ἀντρέ ντὲ Ζαλδέλ τὸν γνωστότατον σπόρτσμαν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἀπεφασίσαμε ἡ γυναίκα μου καὶ ἐγὼ νὰ δώσωμε στίς 26 Φεβρουαρίου, μιὰ μεγάλῃ ἐορτῇ στο μέγαρό μας τῆς λεωφόρου Ἰέννης. Θά εἶνε μιὰ θανασιὰ ἐορτῇ καὶ οἱ προσκεκλημένοι ἀνέρχονται εἰς τριακοσίους. Ἡ γυναίκα μου ἐξ ἄλλου θέλει νὰ ἐκθέσωμε σ' ἓνα ἰδιαιτέρῳ δωμάτιο ὅλα τὰ δῶρα ποὺ πῆρε ἕως τώρα ἡ κόρη μου γιὰ τὸν γάμον της. Θὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ ἀντικείμενα τετρακοσίων ὡς πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, κομφοτεχνήματα, ἔργα τέχνης, κοσμήματα ἀξίας... Νομίζω λοιπόν, ὅτι δέν θά εἶνε φρόνιμον ν' ἀφήσῃ κανεὶς μιὰ ὀλόκληρη περιουσία εἰς τὴν διάθεσιν τριακοσίων προσκεκλημένων. Ὁ πειρασμός μορεῖ νὰ εἶνε μεγάλος, δέν εἶν' ἔτσι; Σκέφθηκα λοιπόν ν' ἀποτανθῶ σὲ σᾶς, καὶ νὰ σᾶς ζητήσω ν' ἀναλάβετε μιὰ διακριτικὴ ἐπιτήρησιν ὅλων αὐτῶν τῶν δώρων.

— Ἐχετε δίκαιον, Κύριε Μελιδουὰ. Μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε βέβαιος γιά τέτοιους φίλους του, ἀλλὰ δέν μπορεῖ ποτε νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη σὲ τριακοσίους καλεσμένους. Ἐκεῖνο ποὺ θέλετε εἶνε — ἂν κατάλαβα καλά — νὰ ἔχετε στὰς 26 Φεβρουαρίου, μεταξὺ τῶν καλεσμένων σας, καὶ ἓναν δίκον μᾶς ἄνθρωπον, ποὺ θά ἐπιτηρῇ, χωρὶς νὰ φαίνεται, τοὺς θησαυροὺς τῆς δεσποινίδος κόρης σας.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς.
— Θὰ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖτε.
— Ἐχετε ἓνα ἱκανὸ ντεκετίβ ποῦ...
— Ἐχω κατὰ καλλίτερον ἀπ' αὐτὸ. Συνήθως σὲ μιὰ ἑορτίδα ὁ ντεκετίβ φαίνεται ἀπὸ μορτὰ σὰν ἓνα δένδρον μέσα σ' ἓνα ἀγρὸ. Ἐγὼ γι' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τῆς ἐπιτηρήσεως, ἔχω πάντοτε μιὰ γυναίκα.

— Μιὰ γυναίκα !
— Μὴν ἀνησυχεῖτε Κύριε Μελιδουὰ. Θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ ἓνα μυστικὸν. Ἡ κυρία αὐτῇ ἔχει πῶς νὰ φέρεται στὸν κόσμο, καὶ δέν θὰ φανῇ κατωτέρα ἀπὸ τοὺς καλεσμένους σας.

— Αἱ...Εἶνε καμμία κυρία τοῦ κόσμου ;
— Κατὰ καλλίτερον ἀπ' αὐτὸ, εἶνε μιὰ ρωσὶς πριγκίπισσα κατεστραμένη ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν ποὺ εἶνε ἀναγκασμένη νὰ ἐργασθῇ

γιά νὰ ζήσῃ. Ντύνεται πολὺ καλά, καὶ εἰμεινα πάντα ἱκανοποιημένος ἀπὸ τίς ἀποστολὰς ποὺ τῇς ἀνέθεσα.

— Πολὺ καλά, κύριε, πολὺ καλά. Καὶ τί τιμὴ ζητᾶτε γι' αὐτὸ ;

— Πεντακόσια φράγκα τὴν βραδυά.

— Καὶ ἂν κατὰ τύχην...γιατί πρέπει νὰ πάρῃ κανεὶς ὅλα ὑπ' ὄφιν του...ἂν κατὰ τύχην αὐτὴ ἡ κυρία συνελάμβανε κανένα κλέπτοντα, θά εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιμερὴν...φτὸ θράσος...νὰ...νὰ.

— Μείναιτε ἴσχυος, κύριε Μελιδουὰ...Ἡ πριγκίπισσα σκότωσε μὲ τὸ χεῖρ της τέσσαρες μολοσεβίκους πρὶν περάσει τὰ φιλανδικὰ σύνορα στο 1920...

Μεγάλῃ κοσμοσυρροῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ στο ἰδιωτικὸν μέγαρον τοῦ βασιλέως τῶν παπουτιῶν. Ἡ Δις Ζιζέλ Μελιδουὰ καὶ ὁ κ. Ἀντρέ ντὲ Ζαλδέλ ἐπιδείκνυναν μὲ ὑπερη-

Οἱ καλεσμένοι ἐκυκλοφοροῦσαν στὰ σαλόνια καὶ ἐχόρευαν.

φάνεια τὰ δείγματα τῆς μελλούσης εὐτυχίας των.

Οἱ καλεσμένοι κατὰ ἑκατοντάδας, κυκλοφοροῦσαν μέσα στὰ πολυτελέστατα σαλόνια ἐχόρευαν ἔπιναν στὸν μπουφὲ. Χόρευαν στὴν γκαλερί. Οἱ ἐρωτευμένοι γλυκοκοινοῦνταν στὸς γωνίους, καὶ ἔβλεπε κανεὶς μέσα στ' ἀμέτρητα μαζήλια καὶ στὰ μεθυστικὰ ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν, τὰ ζευγαράκια νὰ φλερτάρουν...

Οἱ οἰκονομικοὶ φίλοι, μαζεμένοι ἀκόμη μέσα στὴν αἴθουσα ποὺ ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ δῶρα διάβαζαν ἐπάνω στὲς κάρτες τὰ ὀνόματα τῶν δωρητῶν καὶ θαύμαζαν τὰ πολὺτιμα σερβίτσια, τὰ νεσσοὶ τοῦ ταξειδιοῦ, τὰ διάφανα μπιμπέλο καὶ τὰ κοσμήματα ποὺ ἔλαμπαν μέσα στὲς θεοδιδίνες θήκες των.

Ἡ κ. Χ... ἀγαναττοῦσε !
Ἐπιβλητικὴ καὶ ὀρεῖα, ντυμένη μ' ἓνα βουσσινὸ λαμὲ φόρεμα, κουβέντιαζε μὲ κάποιον φτωχὸ συγγενὴ τῆς οἰκογενείας. Κουβέντιαζε ἀλλὰ τὰ γριζία μάτια της ποὺ πετοῦσαν φλόγες ἀνάμεσα ἀπὸ τίς μακρὲς βλεφαρίδες της, ἔβλεπαν γύρω της καὶ παρακολουθοῦσαν καθένα χωριστά.

Ὁ κ. Μελιδουὰ, εὐθύμως καὶ συμπαθητικὸς πάντα τῇς προσέφερε ἓνα ποτήρι σαμπάνια καὶ τὴν τράβηξε ὡς τὸ παράθυρον.

— Δέν παρατηρήσατε καμμίαν ἀνωμαλίαν, κυρία μου ;

— Ὁχι κύριε.

— Ὡστε μέσα σ' αὐτὸ τὸ κοπάδι δέν

ΤΡΙΑ ΜΑΤΣΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

Ἡ δωρεὰ ἐνὸς νεοσύμφου πρὸς τὴν γυναίκα του. — Τρία μάτσα δολλάρια. — Ὁ περὶ οὐδὲν ζητεῖ πᾶν τὴν δωρεάν καὶ ἐκείνη ἀρνείται. — Τὰ ψεύτικα ρούβλια καὶ μάτσα. — Συμπλοκὴ μὲ ἓνα ἄρ γυραμοῖδεν καὶ 100 δραχμῶν πρέστιμον

Ἦτο ἡ ὥρα 4η μ. μ. καὶ εἶχα ἀφιερῶθαι εἰς τὴν μελέτην διαφόρων μυστηριωδῶν ἐγγράφων ποὺ μοῦ ἐπεφόρτισεν ἡ διεύθυνσις νὰ ἐνεργήσω, ὅταν ἐκτύπησεν ἡ πόρτα τοῦ γραφείου μου καὶ ἐνεφανίσθη ἓνας πόλιςμιαν :

— Κάποιος ὡς ζητεῖ.

Ἔδωκα διαταγὴν νὰ εἰσέλθῃ καὶ μετ' ὀλίγων ἔβλεπα ἐμπρὸς μου ἓνα μεσόκοπον κύριον, μετὰ πολλὴν ἀφελὴ φυσιογνωμίαν.

— Ὁ κ. Ν. παρακαλῶ ;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀπήντησα. Ὅριστε.

— Ἐχω νὰ σᾶς δώσω ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸν κ. Δ. εἶπε καὶ μοῦ ἐνεχείρισε μιὰ ἐπιστολή.

Ὁ κ. Δ. ἦτο ἓνας φίλος μου, ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅστις με παρεκάλεε νὰ συνδράμω στὴν ὑπόθεσιν τοῦ τὸν κομιστήν.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, στραφεὶς πρὸς τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς εἶπα :

— Καθίσατε σὰς παρακαλῶ, καὶ εἰμαι στὰς διαταγὰς σας.

Κύριε Ν. — ἐνεθυμειτο ἀπ' ἔξω τὸ ὄνομά μου — πρὸ ἔξ ἑτῶν παντρεύτηκα μιὰ παλαιοδούλην μὲ τὴν ὁποίαν ἔχω χωρίσει πρὸ τριῶν μηνῶν.

Μὰ πᾶρῃ ὁ διάβολος, ἐσκέφθηκα, γιὰ συμπέδρο μὲ χρειάζεται αὐτὸς καὶ ἐγὼ πνίγομαι στὴ δουλειά.

Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν, ὅταν τὴν παντρεύτηκα εἶχα ἔλθει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἶχα φέρεῖ ἀρκετὰ χρήματα. Σὴν γυναίκα μου ὅπου εἶτανε τῆς ἔδωκα τρία μάτσα δολλάρια νὰ τὰ φυλλάξῃ.

— Τί ποσὸν δηλαδὴ ; τὸν διεκόψα.

— Τοῖα μάτσα γερὰ !

— Δηλαδὴ ἐπάνω - κάτω ;

— Μὰ δέν θυμάμαι, τρία μάτσα μεγάλα !

— Λοιπόν ;

Τὰ μάτσα αὐτά, κύριε ἀστυνόμε, ὅταν χωρίσαμε, δέν μοῦ τὰ ἔδωκε, γι' αὐτὸ ἤλθα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ τὴν φωνάξῃς ἐδῶ, νὰ τῆς τρῖλες τὰ δόντια γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὰ λεπτὰ !

Αὐτὸς ἦταν καλὸς ! Πρὸ 6 ἐτῶν ἔδωκε στὴν γυναίκα του τρία μάτσα δολλάρια

(;) τὴν ὥρην καὶ θέλει τὰ μάτσα του.

Τί νὰ τὸν κάμω ὅμως ; Μὲ παρακαλοῦσε ἓνας χρήσιμος φίλος, γι' αὐτὸ ἀπεφασίσα νὰ τὸν παραπλανήσω μερικὲς ἡμέρες, ἕως νὰ συναντηθῶ μὲ τὸν φίλον μου, καὶ ν' ἀποφασίσουμε πῶς πρέπει νὰ τὸν ξεφορτωθῇ καὶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος. Γι' αὐτὸ, ἀπὸ τὸν διεβεβαίωσα ὅτι θὰ ἐνεργήσω, καὶ νὰ περάσῃ ἔπειτα ἀπὸ 15 ἡμέρες νὰ τοῦ εἰπῶ, τὸν ἐδιώξα.

Τὸ πρᾶγμα ἔμενε ἔτσι. Ἐρχόταν, μὲ ζητοῦσε καὶ τότε τοῦ ἔλεγον ὅτι εἶμαι ἀρρωστος, τότε ἀπουσιάζω στὴν Εὐρώπῃ (!) κ.τ.λ.

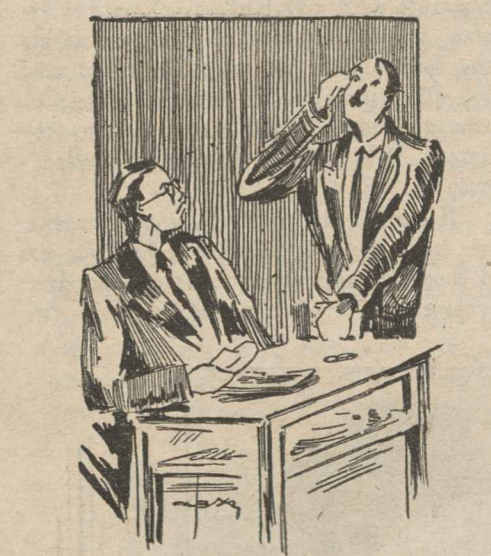
Ὁ ἄνθρωπος ὅμως δέν μὲ ξεχνούσε. Κάθε λίγο μὲ πληροφοροῦσαν στὸ γραφεῖ-

ον μου ὅτι πέρασε ὁ «μάτσα» — ἔτσι τὸν ὠνόμαζαν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπηλλάχην ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεως τοῦ περὶ μάτσων δολλάρων συζητούντος εἰς ἐποχὴν ποὺ δέν ἔχομε οὔτε λεπτὸ στὴν τσέπη μας.

Μετὰ παρέλευσιν μερικῶν ἡμερῶν τὸ κουδούνι τοῦ ὑποδιευθυντοῦ μὲ καλοῦσε νὰ πάω στὸ γραφεῖον του, ὅπου καὶ ἔσπευσα.

Ἄμα ὅμως μπήκα μέσα βρέθηκα πρὸ τοῦ ἔξῃς κομικοτραγουδοῦ θεάματος : Ὁ «μάτσα» ἦτο καταματωμένος στὸ πρόσωπον, κρατοῦσε δὲ στὰ χεῖριά του ἓνα μά-

Ἐνας μεσόκοπος ἄνδρας ἐμπήκε σὲ ὁ γραφεῖο μου.

τσο ἕνα νομισμά, τὰ ὁποῖα βραδύτερον διεπίστωσα ὅτι ἦσαν ψεύτικες λίρες, μάτσα καὶ ρούβλια.

Σὲ παρακαλῶ, ἐξέτασε τί ἀκριβῶς συμβαίνει μ' αὐτὸν ἐδῶ, μοῦ εἶπεν ὁ κ. ὑποδιευθυντής. Πῆγε καὶ φορτώθηκε κάποιον ἀργυρομοῖδ νὰ τοῦ ἀλλάξῃ αὐτὰ τὰ νομίσματα, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἠρνήθη λόγῳ τοῦ ὅτι εἶνε ἄνευ ἀξίας, τοῦ ἐπέτεθη.

Χωρὶς νὰ χάσω, ἡ μάλλον, νὰ δώσω καιρὸ στὸν «μάτσα», τὸν ἀρπάξα ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὸν ὠδήγησα στὸ γραφεῖον μου.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ του ὅμως στὸ γραφεῖον ἄρχισε νὰ μ' εὐχαριστῇ καὶ νὰ παραπονεῖται κατὰ τῆς ἀναίδειας τοῦ ἀργυρομοῖδου.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε ἀστυνόμε, διὰ τὸ διὰ μέσου τοῦ κυρίου — καὶ μοῦ ὑπέδειξε τὸν ἓνα τῶν βοηθῶν μου — Κατώρθωσα νὰ πάρω τὰ χρήματά μου τὰ ὁποῖα ἐπεχείρησε νὰ ὑποτιμήσῃ ὁ ἀργυρομοῖδης, ἀλλὰ τὸν κανόνισα μὲ δὺ γροθίες, ἔφαγα καὶ ἐγὼ μερικὲς, ἀλλὰ δέν πειράζει.

Τὸν ἔβγαλα ἀπὸ τὸ γραφεῖον μου καὶ ἐξήτασα τὸν ὑποδειχθέντα ὑπάλληλον, ὅ-

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
(Ἐξυπνα καὶ κουτά)

Εἰς τὸ σπίτι παρουσιάζεται ἓνας κύριος :

— Εἰμαι ὁ χουρδιστὴς τῶν πιάνων.

— Δέν ἐπαρήγγειλα κανένα χουρδιστὴν.

— Τὸ γνωρίζω, μὲ παρήγγειλαν οἱ διπλανοὶ σας !

Ἡ κυρία σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι τρομαγμένη διότι ἤκουσε κάποιον θόρυβον εἰς τὸ παρακείμενον διαμέρισμα. Εὐρίσκει ὅμως τὸν σύζυγον νὰ παραφυλάττει ὀπλισμένος μ' ὅλα τὰ μέσα τοῦ πολέμου.

— Ἀνδρούλη μου, πρόσεξε, κάποιος κλέφτης ἔχει μπῆ στὸ διπλὸν διαμέρισμα.

— Μείνε ἴσχυος ! λέγει ὁ ἀνδρούλης εἰς τὴν σύζυγόν του. Τὸν παρακολουθῶ τὴν ὥρην ἔδω κατωρθώσῃ νὰ εἶρῃ τίποτα τῆς προκοπῆς θά τοῦ ἐπιτεθῶ. Ἄλλως δέν πιστεύω νὰ ἔχη τίποτα μαζί του...

τις μοῦ κατέθεσε κατακόκκινος ἀπὸ φόβου τὰ ἀκόλουθα :

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἤρχετο — μοῦ εἶπε ὀλίγον τρομαγμένος — κάθε ἡμέρα καὶ σὰς ζητοῦσε, γιὰ νὰ μεσολαβήσετε γιὰ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ καθυστέρει ἡ γυναίκα του. Μιὰ μέρα, γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῶμε τοῦ παρουσιάσαμε τρία μάτσα ἀπὸ ρούβλια, μάτσα ψεύτικα καὶ λίρες, καὶ τοῦ εἶπαμε ὅτι δέν βρήκαμε στὸ σπίτι τῆς γυναίκας τοῦ δολλάρια, παρὰ αὐτὰ τὰ τρία μάτσα, τὰ ὁποῖα ἐπῆρε, διότι, ὡς εἶπε, ἀνεγνώρισε ὅτι ἦσαν δικὰ του.

— Βρὲ τοὺς ἀνεφάρβους, ψιθύρισα. Τοῦ ἀνέρωσα αὐτὴ τὴν δουλειά καὶ ἔσπευσε τὰ μούτρα του, θὰ πάῃ καὶ μέσα γιὰ νὰ κτύπησιν τὸν ἄλλο ; Πῶς ὅμως τοῦ παίρνουν τὰ μάτσα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶνε ἱκανὸς νὰ ἀναστατώσῃ ὅλες τίς Τράπεζες ;

Εἰς μάτην προσεπάθησα νὰ τὸν πείσω ὅτι εἶνε ψεύτικα καὶ ὅτι δυνατόν ἡ γυναίκα του νὰ τὰ εἶχε βάλλει κάπου γιὰ νὰ μᾶς παραπλανήσῃ.

— Τί λές, κ. ἀστυνόμε, δέν γνωρίζω τὰ χρήματά μου ; ἦτο ἡ ἀπάντησίς του.

Ἐν τέλει τὸν ἐπεισα νὰ τὰ ἐξαργυρώσῃ στὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Ρωσίαν, ἀφοῦ τοῦ φέρουν προστάγματα ἐδῶ στὸ παλαιομοῖδον, ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲ νὰ τὰ φυλάττῃ κάπου.

— Καὶ ὅταν σοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία τὰ ἀλλάξεις, τοῦ προσέθεσα. Ἄλλως τε ἡ ἀξία των μεγαλώνει, δέν μικραίνει.

Μοῦ εἶπε ἓνα εὐχαριστῶ καὶ ὠδήγησεν εἰς τὸ Παλαιόμοδο κατεδικασθῇ εἰς 100 δραχμὰς πρέστιμον διὰ τὸ ἐπεισῶδιον, τὰς ὁποίας καὶ κατέβαλλεν εἰς γνήσιον ἐλληνικὸν νόμισμα.

Ο ΜΙΣΤΕΡΧΑΟΖΕΝ

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΖΟΝΤΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΙ

ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Τὰ κέντρα του Μόντε Κάρλο.—Οι γνωστότεροι και περιφημότεροι τύποι.—Μια Άγγλις πού ζει διαρκώς εκεί γιατί σ'αυτήν τὴν αὐτοκίνητα πηγαίνουν ἀριστέρᾳ.—Τύποι τυχεδιστῶν πού ζητοῦν περιπετείας.—Οἱ ἄνθρωποι πού χάνουν περιουσίας σὲ μιὰ νύχτα.—Πῶς γυρίζει ἡ τύχη.—Ο κήπος τῶν αὐτοκινήτων.

Ἡ κίνησις εἰς τὴν Κυανὴν Ἀκτὴν ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε πάντοτε ζωηρά καὶ τὰ πλήθη τῶν ἐπισκεπτῶν, πού ἀενάως ἐρχονται καὶ ἀπέρχονται γεμίζουν τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα τῆς Νικαίας, τῶν Καννῶν καὶ τοῦ Μόντε Κάρλο με διαρκὴ καὶ πάντοτε αὐξάνουσιν πελάταιν. Ἰδίως τὸ Μόντε Κάρλο με τὸ περίφημο Καζίνο του συγκεντρώνει ἔλους τοὺς πολυκατομιμυριούχους τῶν δύο Κόσμων, ἔλους τοὺς «τίτλιφ καὶ πλούτω» εὐγενεῖς τῆς ὑψηλῆς καὶ ὅσα λέγονται καὶ θρυλοῦνται περὶ «οικονομικῆς κρίσεως» καὶ «γενικῆς οικονομικῆς δυσπραγίας» μὲν φθάνουν ἐδῶ, ὡς ἄτονος καὶ ἐκπνέουσα ἀπήχης μιᾶς θυέλλης τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ ἡ διαρκὴς πάλη τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεώς των.

Τὸ πολυτελέστερον κέντρον τοῦ Μόντε Κάρλο εἶνε τὸ Μπάρ τῆς Ἀθλητικῆς Λέσχης, πού ἔχει ἐπωνομασθῇ «Μπάρ τῶν βασιλέων καὶ τῶν ποθούτων περιπετείας». Εἰς τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας του συγκεντρώνεται ἀπὸ τῆς θῆς ἀπογευματινῆς ὥ-

χουν πολλὰ ἐνδιαφέροντα νὰ παρατηρήσῃ κανεῖς. Μεγαλύτερα ὅμως ζωηρότης ἐπικρατεῖ εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Μπάρ μετὰ τὸ δείπνον καὶ ἡ συναναστροφή εἶνε περισσότερο ἐγκαρδία καὶ χωρὶς ἐτικέτταν, διαρκεῖ δὲ καὶ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου ἀκόμῃ.

Τὸ κτίριον τῆς Ἀθλητικῆς Λέσχης (Σπόρτινγκ Κ्लουμπ) συγκοινωνεῖ διὰ σήραγγος μετὰ τοῦ πολυτελεστέρου καὶ ἀκριβωτέρου ξενοδοχείου τοῦ Μόντε Κάρλο, τοῦ ξενοδοχείου τῶν Παρισίων, δευτέρου δὲ παρόμοιου ὑπόγειος διάδρομος συνδέει αὐτὸ μετὰ τοῦ Καζίνου. Χωρὶς οἱ ἔνδοικοι τοῦ ξενοδοχείου νὰ ἐξέρχωνται εἰς τὸν δρόμον οὔτε νὰ τοὺς βλέπει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, μποροῦν νὰ μεταβαίνουν εἰς τὰ κέντρα ἀναψυχῆς καὶ νὰ σκοτώνουν τὸν καιρὸν των στὴ συντροφίᾳ τῶν γέρων σόμπ.

Ἡ εἴσοδος εἰς τὸ Μπάρ αὐτὸ ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τοὺς τακτικούς θαμνῶνας καὶ ὁ θυρωρὸς, ἕνας γιγαντιαῖος μαύρος, ἀπαγορεύει τὴν εἴσοδον εἰς πάντα νέυλιν ἐπι-

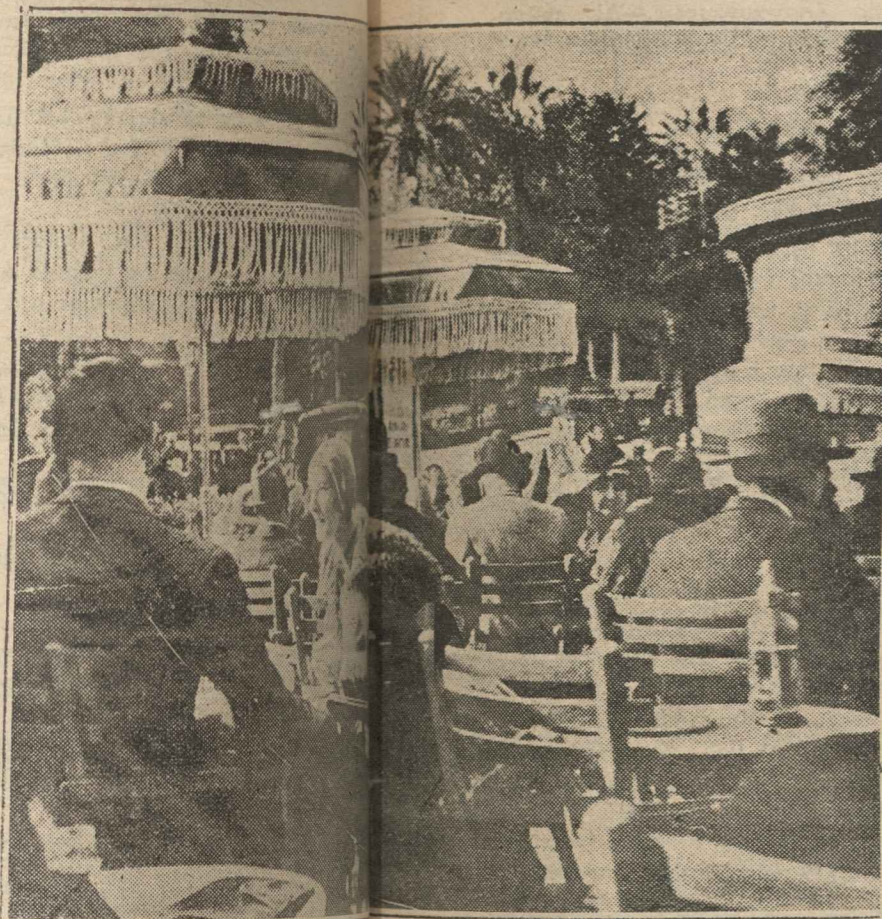
Ἡ Ἀγγλὶς Μάκ Σάρτυ, συγγραφεὺς ἑνὸς «σέκιν» μυθιστορήματος, διαμένει διαρκῶς εἰς Μόντε Κάρλο, διότι εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰ τροχοφόρα προχωροῦν εἰς τ' ἀριστερά τῶν ὁδῶν, ἐνῶ αὐτὴ εἶνε συνειδημένη νὰ τρέχη μετὰ τὸ αὐτοκίνητόν της δεξιᾶ.

ρας δλῆ ἡ διεθνὴς ἀριστοκρατία διὰ νὰ πάρῃ τὸ τσάι της καὶ ἡ συναναστροφή τότε εἶνε πολὺ ζωηρά, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐσπέρας καὶ μέχρι τῆς θῆς ἀκόμῃ διαρκεῖ ἡ συναναστροφή καὶ ὑπάρ-

σκέπτην, ὅστις δὲν θὰ ἦτο ἐφωδιασμένος με μίαν κάρταν τῆς διευθύνσεως τοῦ Μπάρ. Τὸ στήθος τοῦ μαύρου θυρωροῦ ἀπαστράπτει ἀπὸ τὰ πλέον διαφορετικὰ μεταλλία καὶ ἡ αὐστηρότης, με τὴν ὁποίαν

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του τὸν κάνουν τὸν ἀγαπητὸν εἰς τοὺς τακτικούς θαμνῶνας. Περιφῆμοι καὶ γνωστοὶ ἀπὸ τοὺς τακτικούς θαμνῶνας τοῦ Μπάρ εἶνε ἡ «κὴ Κυρία» τοῦ Καζίνου, μιὰ νέα καὶ καυχή κυρία, ἡ ὁποία κρατεῖ πάντοτε εἰς τὰ ἀγκάλας τῆς ἑνα πύθκον. Εἶνε Ἀγγλίς, πριγκίπισσα καὶ εὐρίσκειται διαρκῶς ἐν ἀναζητήσιν περιπετειῶν. Ὁ σὲρ Βασίλειος Ζαχάρωφ, ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς Εὐρώπης, ὁ ὁποῖος κινεῖται καὶ περι-

Οἱ ἐπισκέπται τοῦ Μόντε Κάρλο ἀπογευματῶν περνῶντες τὸ τσάι εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ξενοδοχείων.

ταί εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ καταστήματος καθημέρος εἰς τροχίλατον πολυτελῆς διότι πάσχει ἐκ παραλυσίας τῶν κάτω ἐκρων. Ὁ Ἀγγλὸς Μπέρν Ουάλλ, ὁ ὁποῖος ἀφίνει νὰ σύρεται ἀπὸ τὸν μεγαλόσωμο σκύλλον του, κινεζικῆς ράτσας σόου-σόν. Ὁ Ἀγγλὸς βασιλεὺς τῶν ἐφημερίδων Ροδεμύαρ, ἡ λαίδη Μάκ-Σάρτυ, ἡ ὁποία ἴσως νὰ ἔχῃ γράψῃ τὸ πλέον θαυμάσιον βιβλίον τοῦ κόσμου, ἕνα «σέκιν» μυθιστορημα. Ἡ λαίδη αὐτὴ ζῇ διαρκῶς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰς τὸ Μόντε Κάρλο καὶ ἐν μεταβάσει εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διότι ἐκεῖ τὰ ὀχήματα προχωροῦν εἰς τὸ ἀριστερὸν τῶν ὁδῶν καὶ οὐχὶ εἰς τὸ δεξιὸν καὶ ἐνεκα τοῦτου τὸ αὐτοκίνητόν της συνεχρῶνται μετὰ ἄλλα πολλὰς φορές. Τώρα ἡ λαίδη Μάκ Σάρτυ γράφει ἕνα νέον βιβλίον τοῦ αὐτοῦ εἶδους μετὰ τὸ πρῶτον. Ἐπίσης ἔχουν πολλὰς Ρωσίδες χορεύτριαι μπαλέτων καὶ Πολωνίδες κόμησσαι, αἱ ὁποῖαι ὑποστηρίζονται χρηματικῶς παρὰ τοῦ δου Ροδεμύα... Εἰς τὸ ἴδιον κατὰ τὴν συννάξουν οἱ βασιλεῖς τῆς Δανίας καὶ τῆς Σουηδίας, δταν ἐπισκέπτονται τὸ Μόντε Κάρλο καὶ συναναστρέφονται Ρώσους

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Δούκας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλοι εἶνε πτωχοὶ καὶ ἄλλοι ἔχουν γίνῃ πλούσιοι. Διευθυντὴς τοῦ Μπάρ εἶνε ὁ Ρώσος στρατηγὸς Πολώτσεφ, ἄλλοτε διοικητὴς τῶν ἐπαναστατικῶν στρατευμάτων τῆς Πετροπόλεως—κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Κερένσκυ,—ὁ ὁποῖος περιφέρεται μετὰ τὸν θαμνῶνα καὶ πολλὰς φορές κάθηται καὶ συνομιλεῖ μετὰ αὐτοὺς. Ἐπίσης ἐκεῖ διαμένει ἕνας νεαρὸς βιεννέζος, ὁ ὁποῖος ἔχασε ὅλην τὴν πατρικὴν του κληρο-

χρυσὰ ροῦβλία.

Ἐκεῖ ἐπίσης συναντῶνται εὐγενεῖς ἀμαζόνες καὶ αἱ πρωταθλήτριαι τοῦ τέννις ὅλων τῶν χωρῶν καὶ μεταβαίνουν τὴν ἐσπέραν νὰ ἀκούσουν τὸ τραγοῦδι τοῦ Σαλιάπιν, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται εἰς Μόντε Κάρλο συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν θυγατέρα του «Μίς Ρωσσία 1931» καὶ ὁ μαρκήσιος Χ., ἕνας διεθνὴς κατάσκοπος χωρὶς καμμίαν πλέον ἀπασχόλησιν, ἀνιᾷ καὶ δὲν γνωρίζει πῶς νὰ διαθέσῃ τὸν καιρὸν τοῦ καὶ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πλῆξιν του.

Εἰς τὸ Μόντε Κάρλο μπορεῖ κανεῖς νὰ μελετήσῃ ὅλας αὐτάς τὰς ἐνδιαφερούσας παραλλαγὰς τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ κινῇ καθόλου ἀπὸ τὸ θαυμαστὸν αὐτὸ κέντρον, ἀλλὰ μόνον νὰ μετακινήθῃ πρὸς τὰ ἑπάνω ἢ κάτω μετὰ τοὺς ἀνυψωτῆρας ἢ νὰ κἀνὴ ὀλίγα βήματα εἰς τὸν ὑπόγειον διάδρομον, ὅπου ἰδιαιτέραι φρουραὶ εἶνε τοποθετημέναι, ἕπως προφυλάξουν τὰ κοσμήματα καὶ τὰ χρήματα ἐνὸς μέρους τῶν ἐπισκεπτῶν ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν ἐνδιαφέρον τῶν ἄλλων.

Ἐκεῖ ὅπου τὸ χρήμα ἀλλάσσει διαρκῶς κυρίου, καὶ ἄνθρωποι πού ἦσαν πρὶν πλουσιώτατοι, ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ τὰ ἔχασαν ὅλα καὶ γίνονται πτωχοὶ καὶ πένητες, δὲν λείπουν καὶ τὰ δράματα. Αἱ αὐτοκτονίαι τῶν χαμένων εἶνε συχναί. Πολλοί, πού ἐδοκίμασαν τὴν σκληρότητα τῆς τύχης καὶ ἔμειναν χωρὶς πεντάρα καὶ χωρὶς ἐλπίδα ν' ἀποκτήσουν ποτὲ εἰς τὸ μέλλον προτιμοῦν νὰ τινάξουν τὰ μυαλά των στὸν ἀέρα καὶ νὰ ἐκδικηθῶν ἔτσι τὴν τύχην πού τοὺς ἔπαιξεν ἕνα ἄσχημο παιχνίδι... Καὶ ὑπάρχει ἕνας κήπος ὀρισμένος τὸν ὁποῖον προτιμοῦν οἱ προβαίνον-

Ὁ Ρώσος στρατηγός, ὁ λαμβάνων μηνιαίαν ἐπιχορήγησιν παρὰ τοῦ Καζίνου, διότι τῷ 1912 ἔχασε παίξων 7 ἑκατομμύρια χρυσὰ ροῦβλία.

Τὸ Καζίνο ὅμως ἐνδιαφέρεται νὰ μὴ θεωρῇται ὑπεύθυνον γιὰ τὸν ἐκπύον θάνατον τῶν θυμάτων του, γιὰ λόγους εὐνοήτους. Γιὰ νὰ μὴ ποτηθῶν δηλαδὴ ὅσοι πᾶνε γιὰ νά... χάσουν. Καὶ γι' αὐτὸ, ἄνθρωποι τοῦ Καζίνου, βάζουν στὶς τσέπες τῶν αὐτοκτονούντων ἕνα χρηματικὸν ποσόν, ὅστε νὰ φαίνεται ὅτι οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ζωὴν

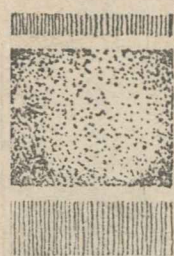

Ὁ Σὴρ Βασίλειος Ζαχάρωφ, ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς Εὐρώπης καὶ κυριώτερος μέτοχος τοῦ καζίνου. Ἐμφανίζεται τακτικὰ εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς συγκεντρώσεις τοῦ Καζίνου, καθημέρος ἐπὶ τροχοφόρου πολυδρόνου, διότι πάσχει ἐκ παραλυσίας τῶν κάτω ἐκρων.

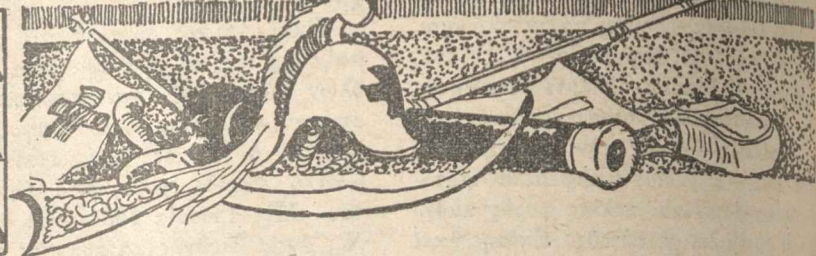
τες εἰς τὸ ἀπονενοημένον διάδημα γιὰ νὰ ὑπογράψουν τὴν ἐξοφλητικὴν ἀπόδειξιν μετὰ τὴν ζωὴν. Ὁ κήπος αὐτὸς ἔχει ὀνομασθῇ καὶ «κήπος τῶν αὐτοκτονούντων», τακτικὰ δὲ μαζεύουν ἄνθρωποις ξαπλωμένους κατὰ γῆς, με μίαν σφαῖρα σὲ κεφάλι...

του ὁ μακαρίτης δὲν ἦσαν οικονομικοί. Ἡ μηχανὴ αὐτὴ ὅμως τοῦ Καζίνου εἶνε γνωστὴ καὶ δὲν πιάνει πλέον...

Ἔτσι ζοῦν, κερδίζουν, χάνουν καὶ πεθαίνουν στὸ Μόντε Κάρλο, στὴν πρωτεύουσα τῆς τύχης...

ΑΙΠΛΥΣΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Η ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΕΡΜΗΝΕΩΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

Η εικών της Χίου πρὸ τῆς τρεμερᾶς χριστιανῶν ὅταν ἐπληροφρήθη τὴν ἐκ ρηξίν τῆς ἐπανατάξεως.—Αἱ πρῶται σφαγαί.—Μία δραματικὴ συνάντησις τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Μεγάλου Διερμηνέως Μουρούζη.—Μία συνεννόησις ἐναντίον του.—Τὸ τραγικὸν τέλος του.

Τὰς πρῶτας πληροφορίας περὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Εἰκοσιένα ἠκολούθησαν ἄγριαι σφαγαὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Πόλιν. Καὶ πρῶτον θύμα των ὑπῆρξεν ὁ μέγας διερμηνεύς τοῦ Σουλτάνου, Κωνσταντῖνος Μουρούζης, πάππος τῆς Ἑλένης Ζαΐμης (τοῦ Θρασυδούλου) καὶ τοῦ παλαιοῦ Ἀθηναίου εὐπατρίδου Γεωργίου Μουρούζη.

Εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ποὺ ἔγινεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μαχμούτ τοῦ Β', κάτω ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν σουλτανικὴν σκιάδα μέσα στὸ Σεραῖ, ὁ μέγας Βεζύρης Βενδερλή Ἀλῆς ἀνεκοίνωσεν ἐν βρασμῇ ψυχῆς, ὅτι «οἱ καταραμένοι κύνες τοῦ Ἀκ Μπουδάν (Βλαχίας), τοῦ Καρα Μπουδάν (Μολδαβίας) καὶ οἱ οὐτιδανοὶ λαγῶοι τοῦ Μωρὶ καὶ τοῦ Ρούμ (Μωρητὰ καὶ Ρούμελης) ἐτόλμησαν ν' ἀνυψώσουν τὴν κεφαλὴν κατὰ τὸ κυρίου των, καταρώμενοι τὰ ἔρα τοῦ Ἀλλάχ καὶ τοῦ Μωάμεθ ὀνόματα».

Μέγας ἀναθρασμὸς ἐπεκράτησε κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην συνεδρίαν τοῦ Διθανίου. Πνέων μένεα ὁ Σουλτάνος, ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς του νὰ χυθῇ ἀμέσως, πρὸς ἐκδίκησιν, ἄφρονον χριστιανικὸν αἷμα. Καὶ τὰ θύματα ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθῶν ἀμέσως στὴν Πόλιν καὶ νὰ πέσουν πρῶται αἱ κεφαλαὶ τοῦ μεγάλου διερμηνέως τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως Κωνσταντίνου Μουρούζη καὶ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου. Ἐναντίον αὐτῶν ἐστράφη ἀμέσως τὸ ἄγριον μίσος τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν ὑπουργῶν του. Ὁ Μουρούζης ἀνῆλκεν εἰς τὴν ἀρχαίαν οἰκογένειαν τῶν Μουρούζηδων, ἡ ὁποία μετὰ τὴν ἀλυσὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων, κατέφυγεν εἰς τὴν Τραπεζοῦντα. Ἀπὸ τὸ ὄνομα δὲ τῆς κωμοπόλεως Μουρούζ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγκατεστάθη (πλησίον τῆς Τραπεζοῦντος) ἐπεκράτησε τὸ μεταγενέστερον ἐπώνυμον τῆς οἰκογενείας. Ἀπόγονος αὐτῆς, ὁ Ἀντίοχος Μουρούζης, μαζὶ μετὰ τὸν πρῶτον ἐξάδελφόν του Ὑψηλάντην, ἐγκατεστάθη ἀργότερα εἰς τὸ Κουρούτσερμε τοῦ Βοσπόρου καὶ ἔγινεν ἀρχηγὸς τῆς Φαναριωτικῆς οἰκογενείας τῶν Μουρούζηδων.

Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ἔμαθεν ἀμέσως τὸ ἀποφασισθὲν ὑπὸ τοῦ Διθανίου ἐγκλήμα. Ἀψήφῳ τὴν ζωὴν του, ἐπεχείρησε νὰ σώσῃ δούους ἡμπορούσε. Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τῶν Βαίων (3 Ἀπριλίου) μετὰ ἀστράγας προφυλάξεις, ἔ-

σπευσε νὰ ἐπισκεφθῇ εἰς τὰ Θεραπεῖα τὸν Μουρούζην, εἰς τὸν ὅποιον καὶ ἀνήγγειλε τὰς ληφθείσας ἀπὸ τὸ σουλτανικὸν συμβούλιον τρομερὰς ἀποφάσεις.

Καὶ οἱ δύο συνμιλλήσαν ἰδιαιτέρως ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν. Ὁ Πατριάρχης συνεβούλευσε τὸν Μουρούζην νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν Πόλιν, παραλαμβάνων καὶ τὴν οἰκογένειάν του.

— Ἀφίστε ἐμένα, εἶπεν ὁ Πατριάρχης, νὰ πληρώσω τὴν ἐκδίκησιν τοῦ τυράννου. Σεῖς φύγετε, διότι καὶ νῦν εἶσθε καὶ ἱκανότητα μεγάλῃν ἔχετε διὰ νὰ ὑπηρετήσετε τὴν πατρίδα.

Ὁ Μουρούζης δὲμος διετύπωνεν ἀντιρρήσεις. Ὑψύχραιμα καὶ σαφῶς παρετήρησεν, ὅτι ἡ φυγὴν τοῦ ἀπέδαινε εἰς βάρος τῶν ἄλλων, διότι αἱ ὑποψίαι τοῦ Σουλτάνου θὰ ἐθεωροῦντο καὶ θὰ ἠκολούθει γενικὴ σφαγὴ.

— Ἀς θυσιασθῶ ἐγώ, δέσποτά μου, ἐτόνισεν ἀποφασιστικά. Καὶ ἂς σωθῶν οἱ ἄλλοι καὶ τὸ Γένος...

Τὴν συνμιλλίαν των ἔκλεισε συγκινητικὴ σκηνή. Ὁ Πατριάρχης ἐσήκωσε τὰ δακρυσιμένα μάτια του πρὸς τὸ ἄνω. Καὶ εὐλόγησε τὸν Μουρούζην, ἐνῷ ἐκεῖνος ἔσκυψε καὶ ἐφίλησε τὸ δεξιὸν χεῖρ. Κατόπιν, ἄφωνοι, ἐνηγκαλίσθησαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀντήλλαξαν ἀσπασμὸν καὶ ἀπεχωρίσθησαν διὰ παντός.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτ (4 Ἀπριλίου) ἡ φοβερά τραγωδία εἶχεν ἀρχίσει. Οἱ Γεννίτσαροι διέτρεχον τοὺς δρόμους τῆς Πόλεως, σφάζοντες κάθε χριστιανὸν ποὺ συναντοῦσαν ἐμπρὸς των. Σμήνην δερβισάδων ἠκολούθουν καὶ ἐκραύγαζον, ὅτι «ἡ σπάθη τοῦ Προφήτου ἐξήστραψε διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀπίστους».

Ἀπαθὴς καὶ φύχραιμος ὁ Μουρούζης, ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ σπίτι του, κατὰ τὴν συνήθη ὥραν, καὶ κατηνύνη διὰ μέσου τῆς ἐχλαγωγίας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Πρὸ

τοῦ ὑπουργείου του, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Ρεῖζ ἐφάνηκε μετὰ τὸν Ἰσπάρη Κατισὴν (δουλοῦντ) τῆς ἀσπασμίας) εἶχον σκηνοθετήσῃ τὴν πρῶτην σκηνὴν τοῦ δράματος.

Κάποιος ἐγκάθετος των ἐπληρώσει τὸν Μουρούζην καὶ τοῦ παρέδωκεν ἐπιστολήν, προσεργαμένην δῆθεν ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην. Κείμενον ἐνοχοποιεῖται καὶ ὑπογραφὴ πλαστά. Ὁ Μουρούζης ἀνέλαβε ἀμέσως τὴν σκηνοθεσίαν καὶ ἀνελθὼν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, διεμυρνήθη πρὸς τὸν Ρεῖζ ἐφάντην διὰ τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ πανορθὸς ὑπουργὸς τοῦ Σουλτάνου προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤξευρε τίποτε καὶ ὅτι τὸ Διθάνιον ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀδυστοχίαν τοῦ Μουρούζη. Καὶ προσέθεσε:

— Πηγαίνετε στὸ σπίτι σας νὰ ἡσυχάσετε... δὲν εἶνε τίποτε!...

Ὅταν ὁ Μουρούζης ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ Ρεῖζ, ἕνας ἀπαίσσιος δῆμος, συνοδευόμενος ἀπὸ στρατιῶτας, τὸν συνέλαβεν αἰωνιδίως καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν σουλτανικὴν σκιάδα (γαλὴ κούρ) ποὺ εἶχεν ὀρισθῇ ὡς τόπος τῆς ἐκτέλεσεως.

Ἐκεῖ μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ὁ Σουλτάνος Μαχμούτ, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ μετὰ τοὺς συνοδοὺς του τὸν ἀποκεφαλίσμὸν τοῦ μεγάλου διερμηνέως.

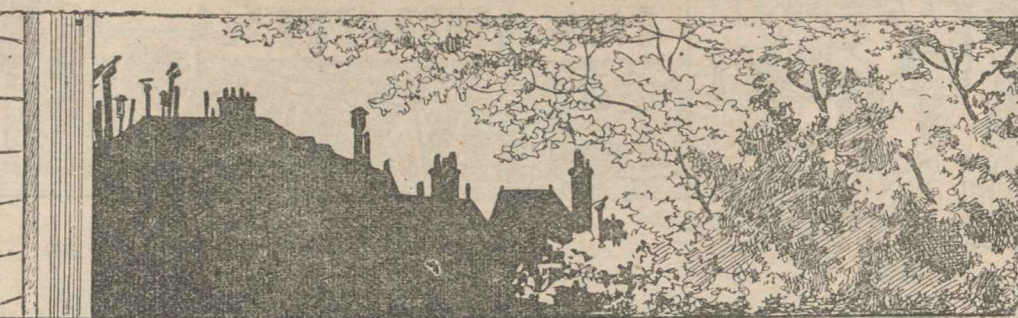
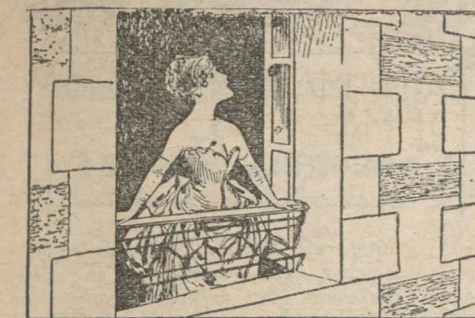
Ὁ Μουρούζης ἀσυγκίνητος μέλλει εἶπε τὸν Σουλτάνον, ἐφώναξε μετὰ ἀνίχνυτον ἄνθρωπον:

— Σουλτάνε αἰμοδότη! Σουλτάνε ἄδικε! Σουλτάνε ἄδικε! Ἐπληρώσεις ἡ τελευταία ὥρα τῆς βασιλείας σου. Ὁ θεὸς καὶ τὸ Γένος θὰ σε τιμωρήσονται!...

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ δῆμος ἤρπασε τὸν Μουρούζην ἀπὸ τὸν λαμῖον. Τὸν ὥστε χρέωσε νὰ γονατίσῃ. Καὶ διὰ πελέκους ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν του, ὑπὸ τὰς ἐκτομὰς τῆς χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν πασάδων, ποὺ τὸν περιστοιχίζον.

Τὸ ἀσπαστὸν πτώμα τοῦ πρῶτου θύματος τοῦ ἀγῶνος ἐρρίφη κατόπιν εἰς τὴν παρακειμένην θάλασσαν, τὸ δὲ κεφάλαιον ἔφερεν ὁ δῆμος πλησίον τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν πασάδων, οἱ ὅποιοι παρετήρησαν καὶ εἰρωνεύοντο κυνικῶτα τὸν κατεσπαρμένον.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, στὸ σουλτανικὸν κούρ, παρουσιάσθη ἡ εἰκὼν τοῦ ἀποσίου τυραννικοῦ καθεστώτος, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐσήκωσε τ' ἄρματα τοῦ τοῦ Γένους κατὰ τὴν ἐπαναστάσιν τοῦ Εἰκοσιένα.

Η ΛΑΜΠΑΔΑ

Τὸ κατωτέρω διήγημα, ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως, ἐδημοσίευσεν τελευταίως ἡ παλαιὰ «Ματὴν». Τὸ δημοσιεύομεν, διὰ νὰ ἴδωσιν οἱ ἀναγνώσται μας πὺς ἀντιλαμβάνονται τὸν Ἑλληνα οἱ Γάλλοι δημοσιογράφοι. Ὁ κ. Μαγκνὸν εἶνε ἐκ τῶν μεγαλύτερων Γάλλων δημοσιογράφων τῆς ἐποχῆς μας.

Μὲ μιὰ τρικλοποδιὰ τοῦ Νικόλα ὁ Ἀλέκος ἔπαιε. Ἀλλὰ τὰ χεῖρα του εἶχαν ἀγκυλωσθῇ δυνάτ' ἀπὸ τὸν Νικόλα καὶ τὸ ἔσφιγγαν τόσο, ποὺ ἔτριζαν τὰ κόκκαλα. Ἐκλύστησαν καὶ οἱ δύο κάτω καὶ ἡ πάλιν ἔξη κολοῦθησε ἐπάνω στὸ παχὺ χῶμα τῆς Ἡεῖρου.

Ἐπιάστηκαν γιὰ μιὰ μικρὴ ἀφορμὴ, γιὰ τὴν μοιρασίαν κάποιων μικροκολλητῶν ποὺ ἔκαμαν μαζί. Τὴν ἀφορμὴν μάλιστα τὴν εἶχαν ἔχασαι καὶ ἐπάλειψαν διότι ἦτο καὶ ἡ πάλιν μιὰ διασκέδασις καὶ γιὰ τοὺς δύο. Ἀλλὰ τότε εἶχαν φρενάζει καὶ οἱ δύο καὶ δὲν ἐσκέπτοντο παρὰ πὺς θὰ νίκησεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀδιαφορῶντας τί θὰ ἦτο τὸ κέρδος ἀπὸ τὴν νίκη.

Ἐκαλοῦθησαν νὰ παλεύουν καὶ ἄλλοτε ἐφάνητο πὺς θὰ νίκησεν ὁ ἕνας καὶ ἄλλοτε ὁ ἄλλος. Κατόπιν τὰ πράγματα ἄλλαξαν ὅσον πρὸς τὸν Ἀλέκου. Εἶχε τὸ Νικόλα κάτω καὶ ἐνῷ τοῦ ἐπέπεσε μετὰ τὸ γόνατον τὸ στήθος, ἀρῶσθε νὰ τὸν πνίξῃ μετὰ τὰ χεῖρα του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ὁ Νικόλας, εἰς τὴν ἀπελπισίαν του, κατέφερε μιὰ γροθιά τόσο δυνατὴ στὸ στήθος τοῦ Ἀλέκου, ὥστε τὰ χεῖρα τοῦ ἀντιπάλου του ἀρκελίσθησαν. Μὲ μιὰ ἀπτόμη κινήσει ὁ Νικόλας τὸν ἀνέτρεψε καὶ τὸν ἔρριψε κάτω ἀναίσθητον. Κατόπιν ὁ Νικόλας ἐσηκώθηκε καὶ ἀπεμακρύνθη θορυβῶν, ἀφήσας τὸν νικηθέντα ἐξηλωμένον ἐπάνω εἰς τὰ χεῖρα τοῦ δρόμου.

Ὅταν ὁ Ἀλέκος συνήλθεν, ὁ Νικόλας ἦτο μακριὰ ἀπὸ τὴν κλοπιμαία ἐπίσης. Ἐξῶς ἀφρονῶν καὶ τὸν θυμὸν τοῦ ἔστρεψε τὴν γροθιά του πρὸς τὸ ἡπειρωτικὸν χωριὸν, ὅπου ἔπαιε ὁ ἀντίπαλός του.

—Θὰ μοὶ τὸ πληρώσῃς αὐτό, ἔλεγε. Θὰ σε σφάξω μετὰ τὸ μαχαίρι σὺν ἀρνί, ἂν θὰ σε ἴδω μπροστά μου! Δὲν θὰ μοὶ γλύτωνες καὶ τώρα ἂν τὸ βγάξω!

Καὶ ἐπειδὴ κορυφῆται κανεὶς γρήγορα νὰ βολῇ στὸς τέσσαρας ἀνέμους, χωρὶς λόγον, ἐπανελάβε τὸν δρόμον του πρὸς τὸ χωριὸν, ἐσπινόμενος τὰ ρούτα του. Ἦτο σκυθρωπὸς καὶ ὁ θυμὸς του δὲν τοῦ εἶχε περάσει. Ἀλλ' ἔφαρνα ὁ θυμὸς ἐφύγε ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του καὶ ἕνα τουφεκὸν μετρίδιμα ἐφύσισε τὴν φυσιογνωμίαν του.

Λευκὴ σιλουέττα μετὰ τὸ μάλ्लιον φόρεμά της, κεντημένον μετὰ διάφορα χρώματα καὶ μετὰ τὸ κοινοῖνι χωρὶς μαλίσσα, μὲν ὥρα νὰ διηθῆσθαι πρὸς αὐτὸν. Ἦταν ἡ Βασιλική, ἡ ἀραβωνιαστικὴ του. Δὲν ἐδῶκε τὴν ὥραν νὰ τὴν κάνει γυναῖκα του.

Διηθῆσθαι πρὸς αὐτήν. Ἀλλ' ἡλοκαυτᾶθησαν στὰ μάτια καὶ ἐκεῖνος τὴν εἶδε.

—Πότε θὰ γίνωσιν οἱ γάμοι μας;

Τὸ βλέμμα του ἐξέφραζε τὸσον ζωηρὰν ἰκεσίαν ὥστε ἡ νέα ἐκοκκίνισε ὅταν εἶδε ὅτι

τὴν ἀγαποῦσε καὶ αὐτὸς τὸσον πολὺ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο γυναῖκα καὶ φιλάρεσκος, ἀπεμακρύνθη, λέγουσα μετὰ τὸνον εἰρωνικῶν.

—Δὲν ἡμπορῶ νὰ σοὺ πῶ, γιὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐξαρτᾶται ἐμὲ. Ἐπομένως, Ἀλέκο, θὰ πάω νὰ συμβουλευθῶ κάποιον καὶ θὰ δοῦμε ἂν θὰ κάνῃς γρήγορα τὰ γαμπριᾶτα.

—Καλὰ, ἀπήντησε φιλοσοφικῶς ὁ νέος. Καὶ ἐγὼ ἔχω προηγουμένως νὰ κανονίσω μιὰ ὑπόθεσι. Ἀλλὰ κάνε καὶ σὺ γρήγορα, γιὰτ' ἔπειτα, ὅταν θὰ κανονίσω τὴ δουλειά μου, δὲν θὰ ἔχω ὑπομονή.

Ἀφοῦ ἀντήλλαξαν τὰς λέξεις αὐτὰς ἐχωρίσθησαν. Καθένας ἀκολούθησε τὸν δρόμον του. Ὁ Ἀλέκος ἔσπερε τὸ μαχαίρι του καὶ ἐχάιδεψε τὴ λάμα λέγων.

—Πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος μας;

—Βέβαια, δὲν μπορῶ νὰ παντρευθῶ, ἂν δὲν ἐπαλύνω τὴν προσβολὴν ποὺ μοὺ ἔκανε. Ἀλλὰ ἂς πάω ν' ἀνῶσω μιὰ λαμπάδα στὴν Παναγία νὰ με βοηθήσῃ.

Εἶπε συνήθεια τοῦ τόπου νὰ ἀναμνύουν καὶ τὴν Παναγίαν εἰς τὰς ἐπιδόσεις των. Ἀφελὲς καὶ προληπτικὸν οἱ ἀπὸγονοὶ τῶν κλεφτῶν, δὲν διασέβαν νὰ ἀνησυχῇσιν τὴν Παναγίαν διὰ νὰ τῆς ζητήσουν τὴν βοήθειαν ἐπεὶ ὅταν μελετοῦν νὰ μαχαίρωσιν κανένα ἐχθρόν των.

Ὁ Ἀλέκος πῆγε λοιπὸν στὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀνάψε μιὰ λαμπάδα εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

—Βοήθησέ με, Παναγία μου, νὰ ἐκδικηθῶ αὐτὸν τὸν ἄτιμον ποὺ μοὺ ἔκανε τὸν πόνο... Κατόπιν, ἔχων πλέον πεποίθησιν εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Παναγίας, ἐξῆλθε καὶ διασέβαν τὸν ἐξοχικὸν δρόμον ποὺ ἐμῶς θεμάει, διηθῆσθαι πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Νικόλα.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο γαλανὸς καὶ τὸ μέλι των ὄφρων ἀνθέων ἐμοσγοβολοῦσε τὸν αἶρα. Τί καλὰ ποὺ θὰ ἦταν νὰ ἐξηλάντο ἐκεῖ σὴν ἐροσίαν, σὴν σὰν τοῦ βράχου, κοντὰ σὴν ῥομιά! Ἀλλὰ οὐκ! Δὲν εἶχε ὥρα νὰ χάσῃ. Ἀλλὰ ἐνῷ ἐπλησίαζε εἰς τὸ σπίτι τοῦ Νι-

κόλα, κρυπτόμενος γιὰ νὰ μὴ τὸν ἴδωσιν, ἐσταμάτησε ἔξαφνα μετὰ μιὰ βλαστήμια στὰ χεῖρα του. Ζωηρῇ, ἀνεπόμενῃ, σὺν ἐρωτευμένην ποὺ πηγαίνει στὸ ραντεβού της, μιὰ γυναῖκα σιλουέττα εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Νικόλα.

Ἦταν ἡ Βασιλική! —Αὐτὸν λοιπὸν πῆγαινε νὰ συμβουλευθῇ, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὴν ἀδεια νὰ με πάρῃ; ἔλεγε ὁ Ἀλέκος, τοῦ ὁποίου στὸν θυμὸν καὶ τὴ δίκη τῆς ἐκδικήσεως προετέθη τότε καὶ ἡ ζηλοτυπία.

Ἐβγαλε τὸ μαχαίρι του, λέγων. —Ἀ! σκύλε! Μοὺ πῆρες καὶ τὴν ἀραβωνιαστικὴν μου! Θὰ μοὶ τὰ πληρώσῃς ὅλα τὰ ῥα!

Καὶ ὤρμησε στὸ σπίτι τοῦ Νικόλα. Ὅταν ἡ Βασιλικὴ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Νικόλα, τὸν εἶδε νὰ συνομιλῇ ἥσυχος σὺν ἀρσέναι μετὰ ἕνα μελαχρινὸν κορίτσι. Ἦταν ἡ Μαρία, ἡ ἀραβωνιαστικὴ του, ἔξαδελφὴ τῆς Βασιλικῆς.

—Σὲ καλὴ ὥρα ἦλθα, εἶπε ἡ Βασιλικὴ γελῶσα. Δὲν ἀφιβόλλω. Μαρία, ὅτι μιλάτε γιὰ τὸν γάμον σας. Πότε θὰ γίνῃ;

—Δὲν ἔξορμε ἀκόμη. Πρόκειται νὰ ὀρίσουμε τὴν ἡμέρα.

—Θέλω νὰ μάθω τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ ἀπαντήσω καὶ ἐγὼ στὸν Ἀλέκου, ποὺ ἀνυπομονεῖ νὰ τοῦ πῶ πότε θὰ παντρευτοῦμε. Θυμῶσα, Μαρία, τοῦ ὠρμιστήκαμε στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας νὰ παντρευτοῦμε τὴν ἴδια ἡμέρα ἢ νὰ μένωμε κορίτσια σὲ δὴλ μὲς τὴν ζωὴν ἂν μιὰ ἀπὸ τῆς δύο μας δὲν βρῇ γαμπρό!...

—Τὴν θυμοῦμαι, Βασιλική, καὶ τότε ποὺ πῆγες καὶ σὺ τὸν Ἀλέκου ὑπερῶς νὰ κρατήσωμε τὸν δρόμον μας!

—Ὅστε ἀπὸ ἐμένα ἐξαρτᾶται, εἶπε γελῶν ὁ Νικόλας, νὰ κάνω τὸν Ἀλέκου νὰ μὴν παντρευτῇ ποτὲ μου! Ὅθ' ὅθ' ἔκανα, γιὰτ' ὅθ' ἔκανα ἀκούη μολώσαμε... Ἀλλὰ οὐκ! Βιάσομαι καὶ ἐγὼ νὰ κάνω τὸν γάμον μου μετὰ τὴν Μαρία. Ἀς πῇ ὁ Ἀλέκος πότε θέλει νὰ παντρευτῇ, νὰ ὀρίσουμε καὶ μετὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας. Ὅθ' ὅθ' ἔκανα, γιὰτ' ὅθ' ἔκανα καὶ οὐτός, ὅπως εἶπες καὶ σὲς ἡ δύο.

Καρφωμένος στὴν πόρταν τὴν ὁποίαν ἦταν ἔτοιμος νὰ ἀνοίξῃ, ὁ Ἀλέκος ἀκούει τὸν διάλογον αὐτό. Τὸ μαχαίρι ἔπαιε ἀπὸ τὰ χεῖρα του...

—Τί θὰ ἔκανα! Τί ἐπῆγαν νὰ κάνω! εἶπε στεναλῶν. Ὅθ' ὅθ' ἔκανα ὁ ἴδιος τὸν ἀραβῶνα μου. Τώρα δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ σκοτωθῶμε.

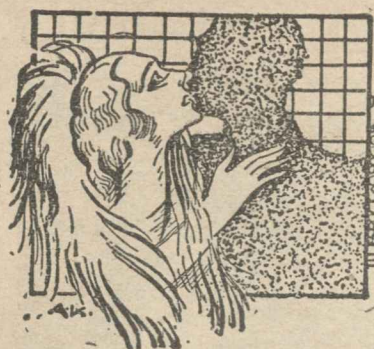
Κατόπιν αἰφνιδίως ἐξέβαλε κραυγὴν τῶν πο-

—Ἦ λαμπάδα! ἐφώναξε. Ἦ λαμπάδα, ποὺ ἀνάψα στὴν Παναγίαν γιὰ νὰ με βοηθήσῃ νὰ ἐκδικηθῶ! Κε! ἂν με ἀνοίγῃ ἡ Παναγία καὶ με ἐσπινέσῃ νὰ τὸν πνίξω!

Ἐστράφη σὺν τρελλῶς καὶ ἐρεξε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου λαλῶσε λαχανιασμένος. Ἦ λαμπάδα ἔπαιε ἀκόμη. Τὴν κατέβασε καὶ τὴν ἔσβυσε καὶ τὴν ἔρριψε κάτω.

—Παναγία μου, εἶπε, μὴ με ἀκούσῃς! Ὅθ' ὅθ' ἔκανα ἄλλον... Ἐγὼ λόγῳ τῶρα νὰ μὴ θέλῃ τὸ θάνατον τοῦ Νικόλα...

Z. ΜΑΓΚΟΓΚ

ΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΙΣΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA ΜΕΙΝΕΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μα σεις γιατί μου λέτε μόνον μερικώς λέξεις από τη συνομιλία σας χωρίς να μου κάνετε γνωστή την ατμόσφαιρα της επικοινωνίας;

—Η Μάντ εκκέντησε την Εύα, της οποίας τα μάτια απέφνευαν το βλέμμα της.

—Διότι δεν σάς πιστεύω όταν μου λέτε ότι πρόκειται περί αστεϊότητας και διαν κρίνετε ότι δεν ξέρετε τίποτε. Φοβούμαι λοιπόν ότι έχετε μπλέξει σε μια πολύ άσχημη υπόθεση. Ήλπιζα ότι μια φορά που σάς προειδοποίησα θα θυματολογούσατε την αλήθεια, πράγμα που θα ελάμβανε την θέσιν σας.

—Η Εύα εξέσπασε σε λυγμούς και ανέκρουσε.

—Ω! τί κακοί που είνε όλοι τους... Πώς θέλουν το κακό μου... Θα ήθελα να πέθαινα...

—Έσπασε το κεφάλι της και εφώνασε.

—Και σεις είσθε περὶ κακὴ ἀπὸ όλους τους άλλους!...

—Η Μάντ χωρίς να χάση την ψυχραιμία της είπε σοβαρά.

—Αν ήθελατε να πείτε ότι ξέρετε, ίσως μπορούσατε να σάς βοηθήσω.

—Η Εύα χωρίς να απαντήσει εξηκολούθησε να κλαίει ασταμάτητα και η Μάντ απεσύρθη στο δωμάτιό της.

—Αφού έβγαλε το έναυσμό της και άλλαξε φορέματα, η Μάντ έβγινε από το δωμάτιό της σε λίγο. Ήταν έτοιμη να κατεβή, όταν άκουσε την Μύριελ να την καλῇ.

—Απῆντησε στην πρόσκληση της νέας και διηγήθηκε σε ένα διπλανό δωμάτιο. Μόλις έμπηκε και έστειλῆσε έκκληση. Η Μύριελ έστέκετο όρθη στη μέση του δωματίου, με τα χέρια ακουμπισμένα στη ράχη ενός καθίσματος. Στο άκουσμα της πόρτας εφώτισε.

—Μάντ;

—Ναι, έγω είμαι.

—Κλείστε την πόρτα και πλησιάστε...

—Όταν η Μάντ έπλησίασε, η Μύριελ είπε σιγῇ.

—Μάντ... νομίζω ότι δοχίζω να βλέπω! Έφαινετο τρομαγμένη από τον ήχο της φωνής σου. Με μια αδόκητη κίνηση η Μάντ την αγκάλιασε.

—Αγαπητή μου, αγαπητή μου Μύριελ, είσθε βεβαία;

—Η Μύριελ επιδόθηκε δυνατά από το χέρι της Μάντ.

—Όχι, είπε, δεν είμαι τελείως βέβαιη... Μπορεί να πρόκειται για μια πρόσκαιρη βελτίωση.

—Μα τί συνέβη, αγαπητή μου; Τί άντελήφθηκε; Θέλετε να πώ να είδοποιήσω την μητέρα σας;

—Όχι, μην πείτε ακόμη τίποτε σε κανένα. Ίσως κάνω λάθος και δεν θέλω να απογοητευθώ κατόπιν... Μόνον σε σάς το είπα, γιατί ήθελα να έμπιστευθώ σε κάποιον.

—Τί θαυμάσιο νέο είν' αυτό! Πότε παρατηρήσατε αυτή την μεταβολή;

—Μόλις ξύπνησα... Έγύρισα, όπως συνήθως, κατά το παράθυρο, γιατί μπορούσα να διακρίνω κάποιο θαμπό και άοριστο φῶς. Έξαφνα είδα κάτι να κινῆται... Στην αρχή δεν μπορούσα να πιστέψω... Έπρόσεξα καλύτερα... Άσφαλώς κάτι έκινείτο, ήμουν βέβαιη γι' αυτό. Τότε έσηκώθηκα στο κρεβάτι μου. Γύρω όλα ήσαν ακαθόριστα, σαν σκεπασμένα από ομίχλη, διέκρινα όμως σχήματα... Έσηκώθηκα και έπλησίασα στο παράθυρο που ήταν ανοικτό. Έπιασα το στόρι που κινείτο

από τον αέρα... Αυτή την κίνηση είχα διακρίνει...

—Τότε δεν υπάρχει αμφιβολία, είνε βέβαιη, απῆντησε η Μάντ. Η άρσας σάς έπανεργεται, άλλως δεν θα μπορούσατε να διακρίνετε αυτή την κίνηση...

—Άλλοτε δεν είχατε ποτέ διακρίνει τέτοιο πῶγμα;

—Ποτέ! Τό μόνο που μπορούσα να διακρίνω ήταν μια άοριστη ανάγεια όταν έστρεφα πρὸς τὸ παράθυρο... Αυτό ήταν ὅλο!

—Η Μύριελ έκρυψε τὸ πρόσωπό της στὸν ὄμο της Μάντ και εξέσπασε σε λυγμούς. Η Μάντ της χάιδεψε τὰ μαλλιά και κατόρθωσε να την ήσυχάση.

—Γιὰ σκεφθῆτε τί θὰ είνε γιὰ σάς όταν θὰ βλέπετε πάλιν... Έξοχο, αλήθεια!

—Μάντ, εἶπεν ἡ Μύριελ, έχω πεισθῇ ότι ἡ μουν κακή, εγωίστρια και ιδιότροπη.

—Όλοι σάς συμπονοῦσαν γιὰ τὸ κακό που σάς βασάνιζε. Έπειτα, ἐδὼ και λίγο καιρό, εἰσθε τόσο καλή...

—Γιατί φοβούμαι!

—Φοβείσθε! ἀπὸ τί;

—Ο Ντάβιντ σὰς ἀγαπᾷ με πάθος

—Φοβούμαι τὸν ἑαυτὸ μου... Ἀκόμη και σήμερα έχω τὸ συναίσθημα τοῦ φόβου...

—Μα γιὰ ποῖο λόγο φοβείσθε τὸν ἑαυτὸν σας, ἀγαπητή μου;

—Γιατί είμαι μια μικρὴ και ἀδύνατη ἀνόητη... Καὶ ἀκόμη γιατί είμαι τόσο ὠραία.

—Η Μάντ ἐγέλασε με κάποια νευρικότητα και ἀπῆντησε.

—Δεν πιστεύω ότι είσθε πράγματι ἀδύνατη, ἡ ἥθικὴ σας ἀνάντησε ὅμως δὲν έχει ἀκόμη τελειώσει. Αἱ ἐντυπώσεις σας είνε ἀκόμη ἐκπτόλαιοι. Τούναντιον είμαι βεβαία ότι κρύβετε μέσα σας καλὰ και εἰνενη συναισθήματα, στὰ ὁποία πρέπει να δώσετε τὴν εὐκαιρία να ἐκδηλωθῶν. Ὅσο γιὰ τὴν ὁμορφιά σας...

—Η Μύριελ τὴν διέκοψε.

—Εξ αἰτίας τῆς ὁμορφιάς μου ἀκριβῶς οἱ ἄνδρες με ἐρωτεύονται...

—Δὲν θὰ ήθελατε να συμβαίνει αὐτό;

—Τὸ ήθελα, ἀλλὰ τώρα ὄχι... Ἡ δύναμὶς μου αὐτὴ είνε γιὰ μένα ἕνα μαρτύριο... Ὡ, σεις δὲν μπορείτε να καταλάβετε.

—Η Μάντ ἔμεινε σιωπηλὴ, ζητοῦσα να μαντεύσῃ τὴν ἐννοίαν τὸν λόγον ἐκείνου τῆς Μύριελ. Η σκέψις τῆς ἐξ ἐνστικτοῦ ἐστράφη πρὸς τὸν ἄντερον Κέντ. Ἡθέλησε να διώξῃ αὐτὴ τὴ σκέψι, ἀναπολοῦσα τὴν τελευταία στάσι τῆς Μύριελ ἀπέναντι τοῦ Ντάβιντ. Πράγματι, τελευταίως ἡ Μύριελ εἶχε δεῖξῃ μεγάλη ταπεινότητα στὸν Ντάβιντ και ἐφαίνετο εἰσακουστική ἀπὸ τὴν συντροφιά του, ἐξ ἄλλου δὲ ἐπροσπαθοῦσε ὅσο τὸ δυνατόν ν' ἀποφεύγῃ τὸν ἄντερον Κέντ. Καὶ ὅμως... Ἡ σκέψις αὐτὴ ἐπεβεβαίωσε

τοὺς φόβους τῆς Μάντ. Μήπως τὸ ότι ἡ Μύριελ ἀπέφνευε ἐπὶ συστηματικὰ τὸν Κέντ, δὲν ἀποτελοῦσε μίαν ἐκδήλωσιν τοῦ φόβου γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχε κάμει λόγον; Μήπως ὁ Κέντ εἶχεν ἀποκτήσει τὸσην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς Μύριελ, ὥστε ἐκείνη δὲν ήτο ἀσφαλῆς γιὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς; Ἡ Μάντ ἀνεγύρισε τὴν γοητεία τοῦ ἀσκούσαν αὐτὸς ὁ ἄντερος και δὲν μπορούσε να μὴν εἶνε ἀνήσυχη.

—Ο Ντάβιντ, ἐξηκολούθησεν ἡ Μύριελ, εἶνε τόσο καλός, τόσο τέλειος, τόσο ἀπαισιόλογος... Στὴν κατάστασι που είμαι ἔχω τὴν ἀνάγκη ἀπὸ αὐτόν... Φοβούμαι ότι ἂν ἀναγκάσῃ τὴν ὁρασί μου, δὲν θὰ ἀποβάνωσιν πλέον τὴν ἀνάγκη τῆς προστασίας του...

—Ερχονται στιγμὲς, Μάντ, που ὅλα μου φαίνονται τόσο ἀπειλητικὰ γύρω μου...

—Μά, ἀγαπητή μου, μπορείτε πάντοτε να ὑπολογίζετε ἐπὶ τοῦ Ντάβιντ. Δὲν θὰ σάς ἀγαπᾷ λιγότερο ἐπειδὴ δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκη τῆς προστασίας του. Εἶνε ἐκ φύσεως σταθερός και σὰς ἀγαπᾷ με πάθος, δὲν εἶν' ἐπὶ;

—Η Μάντ κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια γιὰ να βγάλῃ τὴ φράσι αὐτὴ.

—Μὲ πολὺ μεγάλο πάθος μάλιστα, ἀπῆντησεν ἡ Μύριελ. Πῶς να τὸ πώ; Εἶνε σὰν να βρασκεταὶ στὸν ἔβδομο οὐρανό. Δὲν είμαι τὸ τέλειο πλάσμα που φαντάζεται, Μάντ, ὄχι, δὲν είμαι και δὲν θὰ γίνω ποτέ... Ίσως μάλιστα και να μὴ τὸ θέλω αὐτό... Έχω ὅμως ἀνάγκη ἀπ' αὐτόν γιὰ να με προστάτῃ μου χροιάσεται ἡ ἐξίσχυσις τῆς καλοσύνης του. Σ' αὐτόν εὐρίσκω ἕνα στήριγμα ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐναντίον τῆς ἀδυναμίας μου. Εφόσον θὰ στηρίζομαι σ' αὐτόν δὲν θὰ παραπατήσω...

—Η φωνὴ τῆς νέας ἔτρεψε, ἀλλὰ συγχρόνως ἐπνίγετο και ἀπὸ μίαν θερμὴν ὁρμή. Η Μάντ διέκρινε γιὰ πρώτη φορά.

—Μὰ νομίζω, Μύριελ, τῆς εἶπεν ἡ Μάντ, ότι δὲν μπορείτε να δεχθῆτε τὴν καρδιά που σὰς προσφέρει ὁ Ντάβιντ μόνον και μόνον γι' αὐτό. Δὲν μπορείτε να χρησιμοποιήτε τὴ λατρεία του μόνον ὡς στήριγμα... Θὰ πρέπει να τοῦ δώσετε και ἄλλη ἀνταπόδοσι...

—Ας ὑποθέσωμε, διέκοψε ἡ Μύριελ, ότι προσπαθῶ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνω αὐτό!... Τότε!...

—Τότε δὲν βλέπω ἄλλη λύσι ἀπὸ τοῦ να τοῦ κάμετε μίαν ὁμολογία, εἶπε ἡ Μάντ, με φωνὴν μολὶς ἀντιληπτήν.

—Δὲν τολμῶ, ἀπῆντησεν ἡ Μύριελ. Δὲν ἔχω ποῦ ἄλλου να στηριχθῶ. Δὲν καταλαβαίνετε, Μάντ, ότι μου χρειάζεται ἀπαραίτητως ἕνα στήριγμα; Σὰς λέγω ότι μου χρειάζεται ὁ Ντάβιντ και γι' αὐτό φοβούμαι γιὰ τὰ αἰσθήματά μου ἂν ἀνακινήσω τὴν ὁρασί μου. Τὸ μέλλον με τρομάζει...

—Ενῶ μιλοῦσε τὰ δάκτυλά της ἐσογγιναν τόσο δυνατὰ τὴ ράχι τῆς καρέκλας, στὴν ὁποῖαν ἐστηρίζετο, ὥστε ἡ ἀρθρώσεις εἶχεν ἀσπρίσῃ.

—Η Μάντ ἔπιασε τὸ χέρι τῆς Μύριελ και τὴν ἐρώτησε.

—Κάτι συνέβη... Τί πράγμα;

—Μου εἶπατε πρὸ ὀλίγου ότι ἡ ἐντύπωσις μου εἶνε ἐκπτόλαιο. Ίσως να ἦσαν τότε τοις ἑως τώρα. Ἀπὸ τώρα ὅμως αἰσθάνομαι ότι ἔχω ἀλλάξει...

—Μὰ γιατί ἔχετε τέτοιο φόβο;

—Μου φαίνεται ότι είμαι σὰν ἕνα μικρὸ πουλὶ που τὸ φτυρνῶνουν ἔξωφρα φτερούγες αὐτοῦ. Φοβούμαι μήπως ἡ φτερούγες αὐτὲς με παρασύρουν δὲν ἔξω ποῦ...

—Δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε τὸν ἑαυτὸ σας να σηκοῦθῃ ἀπὸ τὴ γῆ παρὰ τὴ θέλησί σας. Πρέπει να εἰσθε δυνατὰ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΥΟ ΠΡΟΔΟΜΕΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Ο Οκτάβιος Ντουβλὴν ὑπῆρξεν ἕνα παιδί ἀρωσιότατο και ἄ.αρο, ἔπειτα ἔγινε ἕνας ἐπὶ τοσόν ἀδύνατος που τρομοκρατεῖτο γιὰ ὅλα τὰ σπῆρ, μὰ και οἱ γονεῖς του ἀπόφευγαν να τὸν κυραζοῦν.

Κάτω ἀπὸ τὴν πενιχρὴ ὁμῶς αὐτὴ ἐμφάνει κρυβόταν μία καρδιά θερμὴ, και τὰ διανοητικὰ του ἔξωτος ἐρέθιζαν πυρετωδῶς τὴν φαντασία του, τοῦ ἔμμενε τὴν ἰδέαν ἀσπῆς γιὰ κάθε ἄλλο τῶμα. Ἀν ἦταν ὅμως ἀδύνατος και ἀσχυρὸς, ἦταν ἀπειναντίας παραφορτωμένος ἀπὸ παραδες. Ἡ οἰκογενεία του ἦταν θαυμάσια.

Ἡ ἀμοιβὴ αὐτὴ τῆς μοῖρας ἐπέτρεψε τὸν Οκτάβιο Ντουβλὴν, μετὰ τὸν πῶτα εἰκοσι και εἰκοσι ὀκτὼ του χρόνια, να πιστέψῃ πῶς ἀγαπήθηκε τέσσερις ὥς πέντε φορές. Κάθε περιπέτεια του, ὅπως ἔτρεπε λογικὰ να τὸ περιμένῃ κανεὶς, τελείωνε μ' ἕνα τρόπο ἐλάχιστο εὐχάριστον γι' αὐτόν. Καμμὶ ἀπὸ τῆς φιλεναδούλης του δὲν εἶχε τὸ κυράγιο να μὴ τὸν ἀπατήσῃ, ποτε με κανένα ἄλλο του, ποτε με κανένα ξένο. Καμμὶ δὲν εἶχε τὴν ἐξουσία, ἡ τὸν οἶκον να τοῦ τὸ κρύψῃ γιὰ πολὺ καιρό. Μὴ ἀντιλαμβάνομενος ἀρετὰ τὴν σωματικὴ του δυσμερῆ, ἔδιδε με τὴν τύχη του, κυρίως δὲ τὴν γυνικεία ἀφιλοτιμία που ἀρρέσκειται να κορτεῖται και τὴν πιδ εἰλικρινὴ ἀγάπῃ. Καὶ ἔφρασε μίαν μέρα που κατέρινε τὸν ἑαυτὸ του, με δὲν πᾶν, με τὸν τρόπο που ἔδιδε να τὸ κάνει αὐτό. Σκέφθηκε πῶς τὸ βασικό σπῆμα του ἦταν ότι διέλενε γιὰ ἐρομένους γυναικες κάπως παρδαλοῦστικες, ἀνίκανες γιὰ ἕνα πραγματικὸ ἀσθημα και τὸν ὁποῖον ἡ ζωὴ εἶχεν ὡς βάσι μίαν φοβερὴ ἀταξία που τοῦ κάκου προσπαθοῦσε να διορθώσῃ μ' ἕνα ψυχικὸ μεγαλῆο που ἔμμενε ἀκατανόητο γι' αὐτὸς. Μονάχα ἕνας κανονικός δεσμός, νόμιμος, μ' ἕνα καλοσυναιθημένο κορίτσι, εὐγενικὸ και εἰλικρινὲς, θὰ μπορούσε να τοῦ δώσῃ κάθε ἐγγῆσι γιὰ τὴν εὐτυχία.

Οι σκέψεις του αὐτὲς ἐνετάθησαν ταύτοχρόνως ἀπὸ τὴν προδοσία μίας κατελλοῦς στὴν ὁποία εἶχε πιστέψῃ βαθειὰ, και ὅταν συνήντησε στὰ σαλόνια τὴν δίδα Βεατρίκη Φοσσάντ. Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν κόρη ἐνδὸς πατέρα που κοσμικοῦ, δὲν ἦταν ὅμως ἐντελὴς ἀπέναντος, και χωρὶς μίαν ὠριμένην ἐργασία, ἔδιδε ὅσοτος πολλὰ χρήματα γιὰ να κρατᾷ τὸ τραῖνο τῆς ζωῆς του. Ἡ Βεατρίκη ἦταν μία κοπέλλα γεμάτῃ χάρι και μίαν ἀκαταμάχητῃ γοητεία. Ὅλα αὐτὰ εἶχαν μίαν κεραυνόβλοκ ἐπίδρασι πάνω στὴν εὐγενὴ καρδιά τοῦ Οκταβίου Ντουβλὴν.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς συναντήσεις τῆς ἔκανε μίαν περιεργὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, που ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν δίδα Βεατρίκη Φοσσάντ με μίαν κατάληξι που δὲν τὴν εἶδε ἐκείνου.

—Εἰσθε σεις; ἔχω να σᾶς μιλήσω. Περιμένετε με. Ἐρχομαι ἄμεσως!

—Τί να συμβαίνει ἄραγε; διερωτῶταν ὁ Οκτάβιος ἀνήσυχος.

Δὲν ἄργησε να τὸ μάθῃ. Στὸ γραφεῖο του μῆκε ἡ Λουίζα. Ἦταν καλοντυμένη και ἄσχημη σὰν πάντα, ἐκτὸς αὐτοῦ φαινόταν ἀναστατωμένη.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

ὁμοῦ ἄλλαξαν μοναχὰ οἱ ῥόλοι.

Ο Οκτάβιος εἶχε διαλέξει γιὰ παρὰνυμφό του τὸ πιδ προσφιλέ του φίλο, τὸν Γκάστον Ὁραγκάν, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐντελὴς ὁ ἀντίποδας του, ἐπειδὴ ἦταν ἀδέκαρος ἀλλὰ ρωμαλῆος και ὠραῖος (ἀρᾶγμα που τὸν ἔκανε να καταχράται τῆς φιλίας τοῦ Οκταβίου, και να τοῦ ἀρᾶξῃ ἐπανεὶλημένως ὁ.ε.ς. τῆς φιλεναδούλης του). Ο Γκάστον Ὁραγκάν ἔκανε τὸν καθαλιέρο σὲ μίαν παιδικὴ φίλη τῆς Βεατρίκης, που λεγόταν Λουίζα Βεζνιού, μίαν κοπέλλα μ' ἕνα σῶμα ξεραγμάνο και ἀσυνλῶπιτο, με φτωχὰ μαλλιά, μ' ἕνα ἴδωμα κυρινιάρικο, με μάτια σὰν κομπότρες, με τῆς ὁποίας ἡ σπάνια ἀσκημὶα, που κανένα καλλυντικὸ δὲν μπορούσε να ἐ-

Μάλιστα! φαίνεσθε σὰ μὰ τὴ με καταλαβαίνετε! Ο ἄντρας μου εἶνε ἐραστής τῆς γυναικες σας! Είμαι βεβαία γι' αὐτό, ἔχω γράμματα! Αὐτὸ ἔπρεπε να τὸ προβλέψωμε, ἄλλως τε! Θάπρεπε νᾶμαστε ἡλίθιοι γιὰ να μὴ τὸ προβλέψωμε!

Ο Οκτάβιος ἀποσβολωμένος, ἀκόμη δὲν μπορούσε να καταλάβῃ, ἀνεπήρσε ὅμως ἔξω.

—Μὰ...γιὰ σταθῆτε...εἶνε ἀδύνατο...

—Πῶς, ἀδύνατο; Μὰ τὸ ἀντίθετο θάταν ἀπεναντίας ἀδύνατο!... Κυττάτε αὐτοῦς... Κυττάτε ἐμᾶς!

Μὲ μίαν χειρονομία ἔδειχνε τὸν καθερέτῃ, ὁπου ἀντιπεργίζονταν και οἱ δύο, παρόμοιοι στὴν δυσμορφία.

—Ἦταν δλακῆς, αὐτὴ ἡ οἰκειότης που τοὺς ἔβαζε διαρκῶς τὸν ἕνα δίπλα στὸν ἄλλον, ἐξακολούθησε ἡ Λουίζα με μανία. Ἦταν κουταμάρα οἱ γάμοι μας! Μάλιστα τὸσον ὁ δικὸς σας, ὅπως και ὁ δικὸς μου! Μὰ κυττάτε τὴν λοιπὴν, σὰς λέγω! Εἴμαστε πλούσιοι εἶνε φτωχοί! Εἴμαστε ἀσχημοί, εἶνε ὠραῖοι... ἀγαπιῶνται. Λοιπὸν πονηθήκανε! Καὶ τώρα ἐκδικοῦνται και οἱ δύο γιὰ τὴν πονηθήκανε... Καὶ μεῖς μπορούσαμε να πιστέψωμε! Ἔστω γιὰ μίαν στιγμὴ...Εἴμαστε πολὺ δλάκες!... Τί; Ἀμφιβάλλετε ἀκόμη; Ὁρίστε, να τὰ γράμματα. Χρονολογοῦνται ἀπὸ πέρσιον, ὅταν ἀναγκάστηκε να φύγω με τὸν Γκάστον στὴν ἐπαρχία γιὰ τὸν θάνατο τῆς γιαιγίας μου. Ὁρίστε, διαβάστε!... Μου τάφερε ἡ ὑπηρετρία που ἔδωξε ἡ γυναίκα σας...

Τοῦ ἔτεινε τῆς ἐπιστολὲς...Ἐκεῖνος τῆς διέτρεξε και ἐμουρμούρισε:

—Ὡ! οἱ ἄντριοι!... Θά...

—Θὰ χωρίσετε, ὅπως κ' ἐγὼ! Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐκδίκησί μας! Τότε κρατᾶτε στὰ χέρια! Ἐμῆς που τοὺς δώσαμε τὰ πάντα! Θὰ τοὺς τὰ ξαναπάρωμε δλα πίσω!... Χαί! χαί! χαί!... Καὶ πρέπει να προσέξωμε να μὴ κοστήσωμε τίποτα... Ἀλλως τε με τὴν πολυτέλεια που τοὺς ἔχομε συνηθίσει, θὰ θεοβῶνε πολὺ γοῆγορα, στὴν φάθα...Κι' ἂν ἀγαπιῶνται τώρα, σὲ λίγο θὰ συχαίνονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...Ὡ! πῶς μπορούσαμε να τοὺς πιστέψωμε...και σεις και ἐγὼ;...Δὲν παντρεύεται κανεὶς μίαν ὠραία γυναίκα ὅταν ἔχει ἕνα κεφάλι σὰν τὸ δικὸ σας και εἶνε πλούσιος... Παντρεύεται μίαν ἀσχημοσύνα σὰν καὶ ἐμεῖς...Εἴμαστε ἀντάξιοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον...και στὰ χρήματα ἀκόμη...Ἀν θάμασαν μὰς, θάμασαν διὸ φορές πλούσιοι—καὶ ἔχουμε τὸ κεφάλι μας ἥσιον...Τώρα εἶνε πολὺ ἀργά, ἀκόμη δὲ περισσώτερο να τοὺς ἐκδικηθῶμε...

Κυττάθηκαν. Γιὰ μίαν στιγμὴ φανήκανε πῶς διστάζανε. Ναι, θάταν ἡ καλλντέρα ἐκδίκησις, ἐναντίον τὸν ἀπίστον...Μὰ τὴν ἐκδίκησιν αὐτὴ τὴν καταλαβαίνανε, θὰ γινότανε παρὰ τὴν θέλησι τους, μίαν σῆσι δίχως ἀγάπῃ, ἕνας δεσμός που θὰ τοὺς ἔκανε ἐνῶ μέσα στὴν καρδιά τους θὰ ὑπῆρχε ἀκόμη μίαν ἀγάπῃ μισοσδυμένη, μίαν ἀγάπῃ προδομένη, μὰ που τὴν ἐνέπνευσε ἕνα πλάσμα γοητευτικὸ, ἐξαιρετικὸ... ἐνῶ μετὰ τὸς...

Κυττάθηκαν και πάλιν, με τώρα σὰν ἔχθοροι. Δὲν μπορούσαν να ἔχουν κανένα παρόμοιο, εἶχαν ταπεινωθῇ πολὺ και οἱ δύο, και ὅσο μισοῦσαν τοὺς ἀπίστους, τόσο πιδ ἀγρία μισοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε ἐκείνη με ὀργή.

—Μὰς ἀπατοῦν! φώναξε

1ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ο ΓΥΛΙΟΣ ΜΟΥ

Ένας λοχίας έκανε θεωρία στους νεοσυλ-
λέκτους και προσπαθούσε να τους μάθη πως
να προσανατολίζονται. Ύστερα από πολλά πα-
ραδείγματα πού τους έκανε, έσήκωσε έναν
φαντάρο και τού είπε.

— Όταν κυττάξεις στην 'Ανατολή άριστε-
ρά σου βέβαια είναι ο Βορράς και δεξιά σου
ο Νότος. Πίσω σου όμως τί είναι ;
— Ο φαντάρος αφού έσκέφθη άρκετά είπε.
— Ο κυλός μου, κύρ λοχία !...

Δ. Ι. Κωσταράκης

ΠΕΦΤΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

Κάποτε εύρισκετο εις την 'Ερμούπολιν έ-
νας ιατρός κοφός, όνομαζόμενος Βιτάλης,
είχε δε άποιον ευφύεστατον ύπνρέτην όνο-
μαζόμενον 'Αγιορείτην. Μίαν ήμέραν τῷ έ-
παρουσιάσθη άσθενής μία χωρική από τῷ χω-
ρίον Βάρη και τού λέγει εις γλώσσαν φραγ-
κουριανήν και μη γνωρίζουσα ότι είναι κο-
φός.

— Δέν μου λές, τούριε γιατρέ, γιατί αφού
κράω καλά τσέ τῷ βράδυ πού πάω να πλα-
γιάσω πέφτω κάτω από τῷ κρεβάτι ;

— Ο γιατρός, δέν ήκουσε. Ο ύπνρέτης δέ
της κάνει συνθημα πως είναι κοφός και να
τό πῃ πῶ δυνατό. Τότε ή χωρική ξαναλέει
πολύ δυνατά.

— Δέν μου λές, τούριε γιατρέ, γιατί αφού
τρώω καλά, πίνω καλά τσέ τῷ βράδυ πού
πάω να πλαγιάσω πέφτω κάτω από τῷ κρεβ-
βάτι ;

Και ο γιατρός μέ ύφος άγριον της λέγει.
— Στῶνε χάμω !

Άνω Σύρος Α. Γ. Βουτσός

ΟΠΟΙΟΣ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

Κάποιος ύπηκοος τού Σουλτάνου έκανε έ-
να μεγάλο καλό στον άφέντη του. Ο Σουλ-
τάνος γι' αυτό τῷ ανταποδώσῃ τῷ ύπεσκέψῃ
να τῷ δώσῃ ὅ, τι τῷ ζητήσῃ.

— Έκείνου πού θέλω, Σουλτάνε μου, τού
είπε ο ταπεινός ύπηκοος, είναι να μου δώ-
σῃς τῷ δικαίωμα να ζητάω από ένα φράγκο
από όποιον φοβάται τῇ γυναίκα του.

— Τό ἔγῃς, τού είπε ο Σουλτάνος.
Ο άνατολίτης γύρισε ὅλη τῇ 'Ανατολή
επιστρέφοντας φράγκα και πέπτα από πολλῶν
καρῶν έπιστρέψε στην πατρίδα του και έπῃ-
γε στο Σουλτάνο να τόν ευχαριστήσῃ.

— Αφέντη, τού είπε, σοῦ ἔχω φέρει από
τά βάθη της 'Ανατολής μιὰ κοπέλλα σάν τῇ
κρύα νερά... Να τῇ πῃς στο ποτήρι.

— Σιγά μή μάς άκούσῃ ή γυναίκα μου !
λέγει ο Σουλτάνος φοβισμένος.

Τότε γυρίζει ο 'Ανατολίτης και τού λέει.
— Τώρα δώσε μου κι' εῶν ένα φράγκο !
Έτσι τῇν έπαθε και ο Σουλτάνος.

Γ. Ρας

ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΗΣ

Ένας έπαίτης πῃνε'σ' ένα σπίτι και χτύ-
πησε τῇν πόρτα. Η νοικοκυρά είχε μνημό-
συνο εκείνη τῇν ήμέρα και τού έδωσε ένα
πίατο κολυβόζουμο και τού είπε.

— Για τῇν ψυχή τού παιδιού μου.
Αὐτός τῷ έφαγε μέ λαμαργία γρήγορα
γούργου. Η νοικοκυρά τού ξανάφερε και
ἄλλο μεγαλύτερο πιάτο κολυβόζουμο και τού
είπε πάλι.

— Για τῇν ψυχή τού παιδιού μου.
Ο έπαίτης τῷ έφαγε κι' αὐτό μέ λίγη δυ-
κολία. Όταν είδε να τού φέρουν και τρίτο

πίατο, τῷ σκούνησε πίσω θυμωμένα και
είπε.

— Μὲ τῷ συμπάθειο κι' ὅλας, κυρά μου.
Δέν μπορῶ ἐγὼ νὰ σκάσω γιὰ τῇν ψυχή τού
παιδιού σου...

Θεογνίκη Σταύρος Χατζηανδρέου

ΑΞΙΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Ο άδελφός τού άειμνήστου προηγουμένου
Δηλιγιάννη όταν ήτο καθηγητής της Ιατρι-
κής εις τῷ Πανεπιστήμιον είχε τρεῖς μθη-
τάς, οι όποιοι άν και εφοίτων 10 ἔτη εις αὐ-
τό, δέν είχαν κατορθώσει ακόμη νὰ τελειώσῃ
τῷ ἔτος, χωρίς άκόμη νὰ ἔχουν ἑλπίδας ἐπι-
τυχίας, έπῃσαν νὰ δώσουν δι' εἰκοστήν ἴσως
φορὰν ἑξετάσεις. Ο Δηλιγιάννης αφού τούς
έκανε τὰς εύκολώτερας ἐρωτήσεις και μάλι-
στα τούς έβόηθησε ν' άπαντήσουν, τούς εί-
πε, έννοσόν τῷ διπλώμα.

— Θα σᾶς τῷ δώσω, βρε τέμπελχανάδες,
ἀλλὰ μήν ξεχνάτε όταν πγαίνετε σέ κανέναν
ἄρρωστο νὰ παίρνετε μαζί σας και ἑναν....
γιατρό !

Αθῆναι Χρ. Σιδεράτος

ΚΑΛΑ ΚΑΝΩ ΓΩ ΠΟΥ ΕΝ ΜΙΛΩ

Κάποτε οι Τούρκοι εισέβαλον σ' ένα χω-
ριό της Χίου δια νὰ σφάξουν όλους τούς κα-
τίκους του. Άρχισαν λοιπόν νὰ σφάζουν ο
ποιον εύρισκαν μπροστά τους. Τρεῖς από
τούς Χιώτες ὅμως κρυφθηκαν καταλήλως
και δέν μπόρεσαν νὰ τούς βροῦν οι Τούρκοι.
Έξαφνα εκεί πού ἀρπαζαν πᾶν ὅ, τι εύρισκαν
από τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων, άκούσουν
μιὰ φωνή νὰ τούς λέγει.

— Ε, μορέ, δέν φτάνει πού τούς σφάζε-
τε, παρὰ τούς κλέβετε κι' ὅλας...

Γυρίζουν οι Τούρκοι, βλέπουν τόν ὀμιλή-
σαντα, τόν ἀρπάζουν κι' αὐτόν και τόν σφά-
ζουν. Τότε ο δεύτερος, πού ήταν κι' αὐτός
κρυμμένος, πετάγεται και λέγει.

— Ε, μορέ σεις, γιατί τόν σφάζετε τόν
Γιάννη ; Έν ἔκαμε τίποτε αὐτός, μόνο πού
κνιτούσε.

Γυρίζουν οι Τούρκοι, τόν ἀρπάζουν κι' αὐ-
τόν και τόν σφάζουν. Τότε ο τρίτος κρυμέ-
νος λέγει μεγαλοφώνως.

— Καλά κάνω γώ πού ἐν μιλω.
Τόν άκούν κι' αὐτόν, τόν ἀρπάζουν και
τόν σφάζουν πού «ἐν μιλεῖ» δια λόγους προ-
φυλάξεως....

Διον. Παπαθεοδώρου

ΝΑ ΜΗ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΝΩΜΕΝ

Ένας είχε σχεδόν καταντήσει αλκοολικός
από τῷ πολύ κρασί. Γι' αὐτό ένας του φίλος
πού λυπόταν κι' αὐτόν και τῇν οἰκογένειάν
του, παρεκάλεσε ένα φίλον του Ιεροκήρυκα
εις πρώτην περίπτωσιν νὰ ὀμιλήσῃ περί τῶν
ἀποτελεσμάτων τού κρασιού ἐπὶ τῷ ὀργανι-
σμοῦ τού ἀνθρώπου. Συνεφώνησαν λοιπόν
μίαν ήμέραν ο άνω φίλος νὰ ὀδηγήσῃ τόν μέ-

θυσον εις τῇν ἐκκλησίαν και ο Ιεροκήρυξ νὰ
ὀμιλήσῃ περί μέθης.

Πράγματι, τῇν συμφωνηθεῖσαν ήμέραν έ-
πῃσαν στήν ἐκκλησίαν

Τῇν ἄλλην ήμέραν ὅμως ο μέθυσος δέν ήτο
μεταμελημένος καθόλου. Τότε ἔπενθε ο Ιε-
ροκήρυξ και τού λέγει.

— Καθὼς εἶπα και γῆς, ή μέθη εἶνε ή κα-
ταστροφή μας, εἶνε ο χειρότερός μας ἐχθρός.

— Μὰ φράσκετε και ἀντιφάσκετε, εἶπεν ο
μέθυσος πρὸς τόν Ιεροκήρυκα. Χθές εἶπατε
ὅτι πρέπει ν' ἀγαπῶμεν τούς ἐχθρούς μας.

— Αφού λοιπόν τῷ κρασί εἶνε ἐχθρός μας, πῶς
πεί νὰ τῷ ἀγαπῶμεν...

— Ναί, ἀγαπητέ, ἀπήνησεν ο Ιεροκήρυξ.
Εἶπα νὰ ἀγαπῶμεν τούς ἐχθρούς μας, ὅχι ὅ-
μως και νὰ τούς καταπίνωμεν !...

Πόργος Αὔγουστος Δάφνης

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΕΙΝΕ ... ΣΩΣΤΟ

Κάποιος κούτσος πού παντρεύθηκε ὕστερα
από τρεῖς μήνες ἀπέκτησε και παιδί. Καί έ-
πειδή οι φίλοι του τού εἶπαν ὅτι δέν εἶνε ὁ
πῶ αὐτόν τῷ παιδί, έπῃγε στή μαμή νὰ βε-
βαιωθῇ. Η μαμή, πού ήταν ἑξυπνη γυναίκα,
τόν ήρώτησε.

— Σε πόσους μήνες γεννιέται τῷ παιδί ;
Ο κούτσος ἀπήνησε τότε.

— Σε έννέα.

Τότε ή μαμή τού λέγει.

— Καίμένε, σέ ἑκοθίδεσιν οι φίλοι σου.
Τρεῖς μήνες πού ἔχεις εῶν τῇν γυναίκα σου,
τῇν πού σέ ἔχει αὐτή και τρεῖς πού ἔχει τῷ
παιδί, γίνονται έννέα μήνες. Σωστό εἶνε τῷ
παιδί και δικό σου...

Και ἔτσι ο κούτσος ἐπέσθη...

Ξενοφ. Άναγνωστόπουλος

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ κ. ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΥ

Ημερησία Διαταγή τού Φρουραρχείου
Πύλου τού 1843

«Περιδιαβάσων ο κ. Φρουραρχος εις τῇς
πάλεις τού φρουρίου μετά της συνόδου
του είδε και έντός και έκτος χόρδους βόσκον-
τας. Θελήσας δέ νὰ τούς ἀποδιώξῃ ἐκείθεν
δια τῶν χειρῶν του και δια τῶν λέξεων
(αὐτίς γούτς) ἀπόλεσε τῷ δακτυλίῳ του
(ἀντίκτα). Ποσοκαλείται ο 3ος λόχος πρὸς
ἀνεύρεσιν, ἄλλως τιμωρηθήσεται μέ 15 ἡμέ-
ρων αὐστηράν φυλάειν δια τὰ παρατεταῖα.
Μεσομένη Χαρ. Σπηλιώτης

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΡΑ

Εἰς ένα χωρίον της Λυρκείας ὕψηξε πο-
τέ ένας παπάς τῷ όποιον μοναδική ἄδυνα-
μία ήτο νὰ κλέβῃ και νὰ τρώγῃ τούς κατε-
νέους κοκκόρους τού χωριού. Οι χωρικοί
κάθε ἄλλο ή τόν παπα τούς ὑποπτείνοντο. Σῇ
νέβη ὅμως κάποτε ο παπάς νὰ κλέψῃ και τῇς
γειτονισσᾶς του της κυρά - Λενιώς τόν κα-
λύτερο κοκκόρα, πού τόν είχε γιὰ ὅβι και ὅ-
πῳ τῇ στενοχωρία της ή κυρά - Λενιώ κατέ-
φυγε στόν παπα και τόν παρακάλεσε νὰ ἑνα
φέρῃ τῷ πῶγμα στήν ἐκκλησία και ν' ἀφορί-
σῃ ἐν ἀνάγκῃ τόν κλέπτην, αφού ἔδωσε και
ὡς δῶρον τῷ παπα ένα ζεύγος ὠραία πιτσού-
νια. Τῇν ἐποιένην Κυριακήν λοιπόν ο πα-
πᾶς ὅταν ἦλθε ή κατάλληλος στιγμή ἀνῆλθεν
ἐπὶ τῷ βήματος και εἶπε.

— Όποιοι ἔφαγε τόν κοκκόρα της κυρά -
Λενιώς νὰ σηκώσῃ τῷ χέρι του (σημεία δέ
ἐνῆκονε τῷ ἱδικόν του ὀμιλῶν). Ἐπενέλαθε
τῇν ἀρκολήν και ὅταν ἀπλήτισθῃ πλέον.

αφού κανείς δέν ἐσήκωνε τῷ χέρι του, προ-
σέθεσε.

— Όποιοι ἔφαγε της κυρά - Λενιώς τόν
κοκκόρα τῷ μαῦρα νὰ μὴν τῷ βγάλῃ από τῷ
πο και νὰ τόν θάψουν ἀξούριστον.

Τότε ταραχθεῖσα ή κυρά - Λενιώ πού ἐκά-
θητο παρέκει, ἔπενθε.

— Όχι, παπά μου, τόσο μεγάλη κατάρρα...
Ας τόν ἔφαγε, νάιναι συχωρεμένος.

Κι' ἔτσι ο παπάς και συχωρέθηκε και τῷ
χῆρῃ ἐαυτόν νὰ μὴν... Ξυρισθῇ ποτέ του !
Μίμης Λάγκειος

ΝΑ ΦΤΥΣΗ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ

Κάποτε σαράντα Χιώτες πού τυχαίως έ-
κάθητο στή σκά ένός πλατάνου, ἀντελήφθη-
σαν ὅτι στήν κορυφή τού δένδρου ένα ξύλο
ἀπέτειλε κατάλληλον γεωργικῶν εργαλείων
(ἀλετροκόβα), δια τῷ όποιον, ἐπειδή δέν εί-
χαν τσεκούρι, ἐσοφίσθησαν νὰ κρεμασθοῦν
ἐπ' αὐτό ὅσοι ἔπενε τῷ ὕψος γιὰ νὰ τῷ ξε-
μασκαλίσουν. Έτσι λοιπόν ἐκρεμάσθη ένας
από αὐτό και από τὰ πόδια του ἔτεροι 24.

Πλὴν ὅμως ο πρώτος πού βαστούσε τῷ βάρ-
ος ὅλων τῶν ἄλλων πού ἀπετέλουν ἀλυσί-
δα, ἐφόνεσε.

— Παιδιά, περιμένετε λίγο νὰ φτύσω τὰ
χέρια μου γιὰ νὰ πάρω δύναμι.

Τῷ ἀποτέλεσμα τῷ φαντάζεται κανείς.
Έλευθερά Καβάλας Δ. Βαχλαῖος

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ.

Κατά τῷ ἔτος 1906—1908, ὅτε ήτο πρόξε-
νος της Ελλάδος εις Σέρρας ο άειμνήστος
Ίων Δραγοῦνης, και κατά τῇν ἐποχὴν τῶν
βουλγαρικῶν ἀνταρτικῶν θηριοδικῶν, ὑπῆρ-
ξε εις τῷ ἐκεῖ πρόξενοι ὡς καθύς εις 'Ελ-
λην ὀλαρχηγός ὀνόματι Ναούμ, ὅστις ήτο τῷ
κόθῃρον τῶν Βουλγάρων και τῷ καύχημα τῶν
'Ελλήνων. Τῇν ἐποχὴν ἐκείνην κατά μήνα Νο-
έμβριον ή Δεκέμβριον ἀφίκοντο εις Σέρρας 2
Γάλλοι ἀξιωματικοί της ἐν Κωνσταντινουπό-
λει ἀποστολῆς πρὸς ἐπιθεώρησιν της τουρκα-
κῆς φρουρᾶς Σερρών. Ο Δραγοῦνης ἔξ ἀβρό-
τηρος ήθέλησε νὰ καλέσῃ τούτους εις γεῖμα.

Έν τῷ προξενίῳ διέτρεφε δύο γάλους (Ἰνδι-
άνους - κούρκους), τούς ὁποίους ήθέλησε νὰ
προσφέρῃ κατά τῷ ἐν λόγῳ γεῖμα. Ἐκάλεσεν
τόν Ναούμ και τού εἶπε.

— Ἀμα γυρίσω ἀπ' ἐξω θέλω νὰ ἔδωκ τούς
δύο γάλους σφαγμένους και κρεμασμένους ἐ-
δῶ. Καί ἔδειξε ένα σημεῖον της εἰσόδου.

Ο Ναούμ εις σημεῖον ὑποταγῆς ἔβαλε τῷ
χέρι του στή στήθος. Καί ἄμα ἀνεχώρησεν ὁ
Δραγοῦνης, σηματολαβὼν και ένα ἄλλον ὀ-
πλαρχηγόν, ἀποσιωμένον εις τόν ἀρχηγόν του,
ἔξηλθεν εις ἀντιρροσιν τῶν Γάλλων ἀξιωματι-
κῶν, τῶν ἐκείνους πλέον εις τῇν φαντασίαν
τον είχε καυδοκάσῃ ο κ. πρόξενος και ἀρχη-
γός των. Αφού μάλιστα ήρεσινσε ὅλην τῇν πό-
λιν και μὴ εὔραν τούτους, εὐτυχῶς, ἐπέστρε-
ψεν εις τῷ πρῶξενίῳ κατηφῆς και σίνης,
λέγων.

— Μὲ τί μοῦτρα θὰ ἴδω τόν ἀρχηγόν, ἀ-
φού δέν ἔξετελεσα τῇν διαταγήν του ;

Έν τῷ μεταξὺ ἐπέστρεψεν και ο Δραγοῦνης,
μὴ εὔραν δέ τούς γάλους σφαγμένους, ἐκάλε-
σε τόν Ναούμ και τόν ήρώτησε διατί δέν ἔξε-
τέλεσε τῇν διαταγήν του.

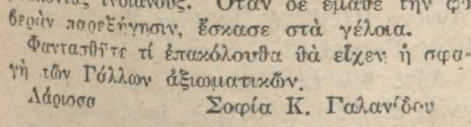
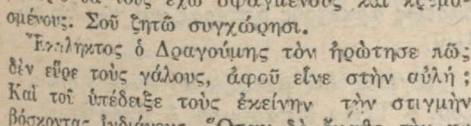
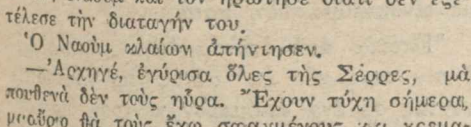
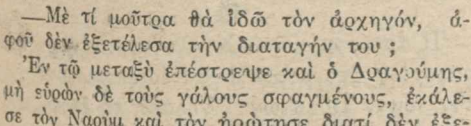
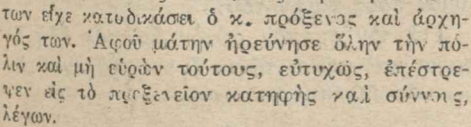
Ο Ναούμ κλάειν ἀπήνησεν.

— Ἀρχηγέ, ἐγύρισα ὅλες της Σέρρας, μὰ
ποῦθεν δέν τούς ἦρα. ἔχουν τῷ τῇν σήμε-
ρα, μολις θὰ τούς ἔχω σφαγμένους και κρεμα-
σμένους. Σοῦ ἔγω συγχώρησα.

Ἐληφθεῖς ο Δραγοῦνης τόν ήρώτησε πῶς
δέν εἶχε τούς γάλους, αφού εἶνε στήν σκῆλη ;
Καί τῷ ἐπέδειξε τούς ἐκείνην τῇν σιγῇν
βόσκοντας Ἰνδιάνους. Όταν δέ ἔμαθε τῇν φη-
δερὴν ἀποτέλεισιν, ἔσκασε στὰ γέλια.

Φαντασθῇτε τί ἐπακλόνθη δά εἶχεν ή σφα-
γῇ τῶν Γάλλων ἀξιωματικῶν.

Δάριος Σοφία Κ. Γαλιάνδου

ΑΠΛΟΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Όντας ο 'Αλή - πασάς μεγάλος βεζύ-
ρης προσκάλεσε μιὰ φορά στο γιαλή - κι-
σκι του στο βόσπορο τούς πρεσβευτές της
'Αγγλίας και της Γαλλίας νὰ τούς κά-
νῃ τῷ δείπνο.

Οι πρεσβευτές εἶσαν μέσα στὰ σαλόνι
καί σεριανίζανε από τὰ μεγάλα τζάμια
τόν ὠραῖο πορθμό' τὰ βαπόρια πού ἀνε-
θοκατέβαιναν, τὰ ἱστοφόρα πού τὰ ρυ-
μουλκούσανε καταπάνου στῷ ρέμα εἶτε
βάρκες μέ δυνατοὺς κωπηλάτες, εἶτε βα-
ποράκια γι' αὐτῇ τῇ δουλειᾷ προσωρισμέ-
ναι ἄκόμη τις μακόνες πού τις ὀδηγοῦσαν
τραβώντας γ ἐ ν ε κ ι στὰ κατάγιαλα ἄν-
θρωποι ἐπιταυτοῦ, και ὅλα γενικῶς τῇ ξε-
χωριστᾷ θαυμασίᾳ τῷ μοναδικῷ ἐκείνου
στενοῦ.

Ο μεγάλος βεζύρης ἀπασχολημένος μέ
τις ἐτοιμασίας περνοῦσε κάπου κάπου μέ-
σα, ἄλλαζε μαζὶ τούς πότε ένα εὐγενικό
λόγο, πότε ένα γλυκό χαμόγελο και πάλι
ἔφευγε.

Τέλος ένας ὑπηρέτης τούς εἶπε νὰ πε-
ράσουνε στήν τραπεζαρία, ἀλλὰ τῷ θεώ-
ρησε ἄπρεπο νὰ τούς ὀδηγήσῃ ὁ ἴδιος και
τούς ἄφισε νὰ πᾶνε μονάχοι.

Αὐτοὶ ὅμως, μὴ γνωρίζοντας βέβαια

πού βρισκότανε ή τραπεζαρία, τραθήσανε,
χωρίς νὰ τῷ ξαίρουνε, κατά τῷ χαρμένι.

Ἀλλὰ ο 'Αλή - πασάς τούς σταμάτησε
μπροστά στήν πό ρ τ α τῷ χαρμένι λέ-
γοντάς τους μέ χάρη :

— Ἐξοχώτατοι, ξαίρετε βέβαια πῶς εἶ-
στε διαπιστεμένοι ὡς πρεσβευτές στήν
Π ό ρ τ α, στήν πό ρ τ α λοιπόν και μὴ
παρακεί.

ΣΗΜ.—Εἶνε γνωστό πῶς λέγανε Πό ρ τ α
τῇν Κυβέρνησιν τού Σουλτάνου από τῷ μεγά-
λο χτίριο πού είχε μέσα ὅλα τὰ ὑπουργεία.

ΔΥΟ ΑΠΑΤΕΡΝΕΣ

Δυὸ ἐφῆδες — ἔτσι λένε τὰ παλληκα-
ρια στήν 'Ανατολή — συναπαντήθηκαν
μιὰ φορά σ' ένα δρόμο. Ο καθένας τους
κρατούσε από ένα σάκκο καλά δεμένο από
πάνω πού ὡ εἶχε βέβαια μέσα τῇν πραι-
μάτεια του.

— Ωρα καλή τόν ἐφέ' χαίρεταις ὁ έ-
νας τούς.

— Ωρα καλή και τῷ λόγου σου.

— Ποῦ από δῶ μέ τῷ καλῷ ;

— Πᾶω νὰ πουλήσω τῇν πραιμάτεια
μου.

— Τί καλά ἔχεις μέσα στόν τουρά ;

— Μετάξι, ἀποκριθῇκε ὁ δεύτερος.

— Α, κι' ἐγὼ μετάξι γύρινα.

— Καί σὺ τί ἔχεις ;

— Εγὼ ἔχω φλουριά.

— Μοῦ δίνεις λοιπόν τὰ φλουριά σου
και σοῦ δίνω τῷ μετάξι μου.

— Σύμφωναι, εἶπε ὁ πρῶτος και ἄρ-

παῖε από τὰ χέρια τού ἄλλου τῷ σάκκο
του, δίνοντας σέ κείνον τῷ δικό του.

Καί ἀποχωρίστηκαν κι' οι δυὸ τους ὅσο
μπορῶσαν πρὸς γρήγορα ἀποκομίζοντας
καθένας τῇ λεία του, καθώς νόμιζαν.

Τέλος ἤρρε ὁ καθένας τους από ένα δά-
σος και χώθηκε μέσα, περιγελώντας τῇν
ἀφέλεια τῷ ἀντιπάλου του. Ο ένας ἀντὶ
μετάξι ἤρρε μέσα στῷ σάκκο φύκια, ὁ ἄλ-
λος ἀντὶ φλουριά ἤρρε χτενίστοφλα.

Ὡστε δέν εἶταν ἐφῆδες, εἶταν ἄπλοι ἄ-
πατεῶνες, πού συναπαντήθηκαν κατά τύ-
χη και προσπάθησαν νὰ γελᾶσουν ὁ ένας
τόν ἄλλον, κι' ἔτσι τῇν ἔπαθαν και οι δυὸ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η Ρακέλ Τορρές, ή εκ γενετής κοσμοπολίτης ήθοποιός.—Ένα είδύλλιον με δραματικήν λύσιν.—Οι έρωτες της Γκρέτα Γκάρμπο.—Τι αποκαλύπτεται εις τὸ τέλος.—Πρὸς τιμὴν τοῦ Λὸν Τσάβεν.—Καὶ οἱ ἀστέρες τιμωροῦνται ὅταν παραβαίνουσιν τὸν νόμον.—Πῶς τὸ ἔτσουζε καὶ τὴν συνέλαβε ἡ ἀστυνομία.

—Ἡ μητέρα μου εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ Γαλλίδα καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ Ἰσπανίδα. Ὁ πατέρας μου εἶνε Γερμανός.

Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὴ ἡ κοσμοπολιτικὴ ἀπάντησις, ποὺ ἔδωσαν εἰς τὴν ἐρώτησιν ποὺ τῆς ἔγινε ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ Χόλλυγουντ καὶ παρουσιάσθη εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Μέτρο-Γκόλντγουϊν, ἡ δεσποινὶς Μπίλυ φον Ὁστερμαν;

Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι κατέβηκε καὶ ἐνεθούσας τὸν Ντέ Μίλλ, τὸν ἀπόλυτον δικτάτορα τῶν στούντιο τῆς Μέτρο καὶ χωρὶς περιστροφάς, μὲ τὸ ἀπότομον ὕψος ποὺ τὸν διακρίνει τῆς εἶπε:

—Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἠμπούσατε νὰ παίξετε τὸν ρόλον μιᾶς ἰθαγενοῦς κόρης τῶν ἀποικιῶν σὲ κάποια ταινία ποὺ πρόκειται νὰ γυρίσω.

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν πολὺ καλά, ἀλλὰ παρουσιάσθη μιὰ δυσκολία ὅχι βέβαια καὶ μεγάλῃ διὰ τὸν Ντέ Μίλλ, ἀλλὰ πολὺ σημαντικὴ διὰ τὴν Μπίλυ φον Ὁστερμαν. Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἦτο δυσκολοπρόφερτον, δυσκολοχώνευτον. Μὲ λίγα λόγια δὲν ἦτο κινηματογραφικόν. Ἐπρεπε νὰ ἀλλαγῇ.

Ἡ κάτοχός του ἐδίσταζε. Ὁ Ντέ Μίλλ ἐπέμενε καὶ σὲ τέλος ἡ νέα ἐδέχθη καὶ ἀπὸ Μπίλυ φον Ὁστερμαν ἔγινε Ρακέλ Τορρές.

Ἔτσι ἀνέτειλε εἰς τὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ ἡ Ρακέλ Τορρές μὲ τὰ μεγάλα κατὰμαυρα μάτια, μὲ τὸ συγκινητικὸν τῆς χαμόγελο καὶ μὲ τὴν ἄγρια φλόγα τοῦ μίσους σ' ὅλην τῆς τὴν ἔκφρασιν ὅταν παῖξῃ τὸν ρόλον τῆς μοιραίας γυναικός.

Κι' ἂν στὰ φιλμ ἡ Ρακέλ Τορρές ὑποδύεται ἀνθάστα τὸν ρόλον τῆς μοιραίας γυναικός, δὲν ἔπεται ὅτι καὶ στὴν πραγματικὴν τῆς ζωὴν πάει πίσω.

Ἄν δὲν τὴν συγκρατοῦσε τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας καὶ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ ἔσχιση τὴν καρδίαν μιᾶς πολὺ καλῆς τῆς φίλης, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἐδέχετο νὰ θυσίῃ ἕνα τῆ-βαθύτατο αἶσθημα.

Ὅταν ἔπαιξε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ φιλμ ποὺ τῆς εἶχε πῇ ὁ Ντέ Μίλλ εἶχε γιὰ παρτενέρ τῆς τὸν Μπέν Λάιν. Τὸν ἀστὴρα αὐτὸν ποὺ φημίζεται γιὰ τὴν ἀρρενωπὴν του διμορφία.

Ἡ Ρακέλ τὸν εἶνε ξετρελλάνει μὲ τὰ μελαγχρονία τῆς κάλλη. Αὐτὴ ἐθαύμαζε σὲ τὸν Μπέν τὸν ἰδανικὸν τύπον τῆς ἀνδρικῆς διμορφίας, τῆς ἀνδρικῆς ἐκείνης ἡμιμορφίας ποὺ ἐπιβάλλεται τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν χωρὶς νάχη ἀνάγκη νὰ κἀνῃ τίς ἀνόητες ἐκείνες ἐπιδείξεις φεύτικης κομψότητος καὶ ἀφύσικης εὐγενείας.

Ἐνας ἀκατανίκητος μαγνητισμὸς ἔφερε κατὰ τὰ δύο αὐτὰ πλάσματα... ἀλλὰ

ὁ Μπέν εἶνε ἄνδρας τῆς Μπεμπέ Ντανιέλς κι' ἡ Ρακέλ φίλη ἀγαπημένη τῆς Μπεμπέ.

Τὸ δρᾶμα σταμάτησε μέχρις αὐτοῦ. Συμφώνησαν κι' οἱ δύο νὰ μὴ ξαναπαίξουν μαζὺ κι' ἂν μπορούσαν νὰ μὴ ξανασυναντηθοῦν. Καὶ σεδάσθησαν τὴν εὐτυχίαν ἐκείνης ποὺ λατρεῖ τὸν Μπέν Λάιν.

Τὸ Χόλλυγουντ εἶνε ἀνάστατο. Διάφορες διαδόσεις, κοσμοπολιό, κακογλωσσίες, φήμες καὶ πῶς-πῶς ἔχουν γεμίσει τὴν ἀτμοσφαῖρα τῆς πόλεως τῶν στούντιο. Τί συμβαίνει;

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἐπὶ τέλους ἐρωτεῖ-

Ἡ Ρακέλ Τορρές, γύρω ἀπὸ τὰς ἐρωτικὰς ὑποθέσεις τῆς ὁποίας πολὺ λέγονται

θη. Ὁ πάγος ποὺ ἐκσέκαζε τὴν καρδίαν τῆς Σκανδιναυῆς σφίγγας ἔλυσε. Ἡ ἀσυγκίνητη καὶ ψυχρὰ σὲ ὅλα Γκρέτα συνενικήθη ἐπὶ τέλους. Στὴν ἀπροσπέλαστη γιὰ ὅλους βίλλα τῆς μπαϊονόγαίνει τακτικά ἕνας νέος.

Ποῖος ὅμως εἶνε ὁ εὐτυχέστατος αὐτὸς θνητὸς ποὺ κατάρθρωσε νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸ μυστήριον ποὺ περικυλίπτει τὴν ζωὴν τῆς πλεον αἰνιγματικῆς γυναικὸς τῆς ὁθόνης;

Αὐτὸ ἀνέλαβε νὰ τὸ ἐξιδιαιρῇ ἕνας δημοσιογράφος τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὴν ἐξῆς ἀνταπόκρισιν εἰς τὴν ἐφημερίδα του:

«Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἐξακολουθεῖ ὅπως πάντοτε νὰ μένῃ ἀσυγκίνητος ἀπὸ τὴν ἀνδρικήν γοητείαν. Ἡ μόνη μεταβολὴ ποὺ ἐπῆλθε εἰς τὴν ζωὴν τῆς εἶνε ὅτι ἐπὶ δε-

καπέντε ἡμέρας ἐφιλοξενούσε εἰς τὸ σπίτι τῆς ἕνα παιδικὸν τῆς φίλον, τὸν Νόρτγὺν ζωγράφον Γκιστάβ Γιόχανσον.

«Ὁ Γιόχανσον καὶ ἡ Γκρέτα γνωρίζονται ἀπὸ μικρὰ παιδικία. Ἐπαίξαν μαζὺ κάθε μέρα στοὺς δρόμους τοῦ Ὁσλο γιὰ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦσαν συμμαθηταὶ ἦσαν καὶ γειτονόπουλα.

«Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος γιὰ ἐρωτικὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν γιὰτὶ ὁ Γιόχανσον εἶνε μνηστευμένος μὲ τὴν ἐξαδέλφην τῆς Γκρέτας καὶ μάλιστα αὐτὴ ἡ ἴδια συνέτελεσε εἰς τὸ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ μυστία.

«Ὁ Γιόχανσον ἦλθε σὲ τὸ Χόλλυγουντ ἐπειδὴ ἡ Γκρέτα κατάρθρωσε νὰ πείσῃ πολλοὺς ἀστέρας τοῦ Χόλλυγουντ νὰ κάμουν τίς προσωπογραφίας τῶν σ' αὐτὸν ποὺ θεωρεῖται ἕνας πολὺ καλὸς ζωγράφος. Τίποτα περισσότερον.

Ὅπως βλέπετε, παρὰ τὰς διαδόσεις καὶ τὸ κοσμοπολιό τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ σφίγγα ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ τὸ μυστήριον γύρω τῆς καὶ τὸ αἰνιγμα ποὺ ἐμενε γιὰ τὸσον καιρὸ ἄλυτο ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ καὶ πάλιν ἄλυτο. Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο δὲν ἐννοεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν ὀνείρων τῆς καὶ ὁδὸνα κυλίνεται καλλίτερα στοὺς πέπλους τῆς καλλιτεχνικῆς τῆς δόξας.

Οἱ φίλοι καὶ οἱ θαυμασταὶ τοῦ πέρουν ἀποθανόντος μεγάλου ἡθοποιοῦ Λὸν Τσάβεν, τοῦ «ἀνθρώπου μὲ τίς χίλιες μάσκες», ἀπεφάσισαν νὰ στήσουν σὲ μιὰ ἀπὸ τίς κυριώτερες πλατεῖες, ἕνα πελώριον μνημεῖον πρὸς τιμὴν του.

Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἄρχισαν ἤδη ἔρρινοι καὶ μέχρι τώρα ἔχουν συλλεχθῇ ἔκτω τῶν 50.000 δολλαρίων.

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Χόλλυγουντ εἶχε πληροφορίας ὅτι μερικοὶ ἀστέρες παρέβαινον τὸν νόμον Βόλστοντ, δηλαδὴ τὸ ἔτσουζαν μὲ οἰνοπνευματώδη ποτὰ.

Ἐπειτα ἀπὸ ἐπισταμένην παρακολούθησιν συνέλαβε ἐπ' αὐτοῦ ὁρῶν κοινωπὸν νόνατος σὲ ἕνα ἀπόμεινον κέντρον διασκεδάσεως ἀρκετοὺς ἀστέρας καὶ τῶν δύο φίλων.

Λέγεται ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ἦτο ὁ Μαν Τζού, ὁ Τζὼν Μπάριμωρ, ὁ Μπάριλμωρ, ἡ Ἀννίτα Πέιτζ, ἡ Ἐνθίνια Μπὸνδ καὶ ἡ Μονά Γκογιά.

Αὐτὸ δὲν ἐπεβεβαιώθη, πάντως τὸ γεγονός εἶνε ὅτι οἱ ἀστέρες ἐπληρώσαν ποσισμὸν, τὸ ὁποῖον μετὰ συγχώρησιν ἔφθασε τὰς 163.000 δολλάρια μετὰ ἐκαστικὰ ἔφθασε, δηλαδὴ δραχμὰς ἐλλογικὰς 12.225.000.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τὸν ῥώστη μὲ ποῖον λογάριον εἶς νὰ πᾶς τὴν Λουίζα. Σφίξε τὴν καρδιά σου, ἱππότη. Ἡ μικρὴ δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ δική σου. Ὁ πατέρας τῆς τὴν προορίζει γιὰ κάποιον κόμητα Μαρξενσὺ.

—Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; ῥώτησε ὁ ἱππότης χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὴ συγκίνησιν. Καὶ ἐπὶ τέλους, τί ἔχει νὰ κἀνῃ.

—Γνωρίζω τὸ Μαρξενσὺ, εἶπε ὁ γέρο-Μπαρνταλιάν εἶνε μιὰ ὁμορφὴ κομητεία κλεισμένη μέσα στὰ κτήματα τοῦ Μονορνανσὺ. Εἶνε ἕνα λείψανον ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀνῆκαν στὴν οἰκονομία τῆς Πιέννης ὡς τὴν ἡμέραν ποὺ τοὺς ἔβαλε χέρι ὁ Κοντόσταυλος. Χωρὶς ἄλλο θὰ ξανασυστήθηκε ἡ κομητεία. Θὰ τὴν ἀγόρασε κανένας φιλόδοξος γιὰ νάχη τὸν τίτλον τοῦ κόμητος. Ὅσο γιὰ τὸν ἄνθρωπον, προσωπικῶς δὲν τὸν γνωρίζω.

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει, κύριε, εἶπε ἡρεμὰ ὁ ἱππότης.

Ἐπεκρίθησαν μερικὰ λεπτὰ σιωπῆς ἐνθ' ὃ γέρο-Μπαρνταλιάν σουλατσάριζε σὲ δωμάτιον νευριασμένος κι' ὁ ἱππότης τὸν κύταζε χαμογελώντας.

—Θαυμάζω τὴν ψυχραιμίαν σου! ἔξασπασε ἐπὶ τέλους ὁ σπαθιστὴς. Πῶς! Ἐτοί φέρονται σὲ σένα!...Καὶ δὲν ἀγανακτῇ;

—Πατέρα μου, πῶς θέλετε νὰ μοῦ φερθοῦν; Ὁ στρατάρχης εἰς ἀντάλλαγμα τῶν μικροῦν υπηρεσιῶν μου μοῦ προσφέρει πολυτέλεια φιλοξενία. Ζέρετε ποὺ ἐρισκόσαστε ἐδῶ;

—Στὸ διαμνησίμα σου, φαντάζομαι.

—Βέβαια, ἔ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ δωμάτιον πατέρα μου, εἶν' ἐκεῖνον ποὺ φιλοξένησε τὸν βασιλεῦ Ἐρρίκο Β' ὅταν ἦρθε νὰ κἀνῃ ἐπίσκεψιν στὸν Κοντόσταυλο. Ἀπὸ τότε καὶ δὲν πλάγιασε σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι. Τί τιμὴ, κύριε γιὰ ἕνα ἀνὴρ ὅσον σὰν κι' ἐμένα, ποὺ γυρίζει ἀπὸ πανδοχεῖο σὲ πανδοχεῖο καὶ τόσες φορὲς κοιμάται κάτω ἀπ' τ' ἀστέρινα.

Ὁ ἱππότης χαμογελούσε.

—Σὰς λέγω πῶς μόλις καὶ μετὰ βίας ἔχω τὸ θάρρος νὰ κοιμηθῶ σ' αὐτὸ τὸ βασιλικὸ κρεβάτι. Τί παραπάνω μποροῦσε νὰ κἀνῃ γιὰ μένα ὁ στρατάρχης;

—Καλὰ, ἱππότη, θ' ἀφύγουμε ἀπὸ δῶ στὴ στιγμὴ.

—Τιὰ; ὅχι; Τί σὲ κρατᾷ τώρα;

—Ὁ στρατάρχης βασίζεται σὲ μᾶς γιὰ νὰ τὸν συνοδεύουμε ὡς τὸ Μονορνανσὺ. Θὰ τὸν συνοδεύουμε λοιπόν. Καὶ ἀφοῦ τὸν ἀφήσουμε ἐν ἀσφαλείᾳ στὸν πύργον του, μποροῦμε νὰ πάμε νὰ σκοτωθῶμε σὲ κομμὴ ἐπιχειρήσῃ, ἂν θέλετε, νὰ μοῦ κἀνετε τὴν τιμὴ νὰ πεθάνετε παρὰ μ' ἐμένα.

ΜΙΚΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Τὸ τέλος τοῦ ἱπποῦ Μπαρνταλιάν

—Νὰ πάω; ἡ ὁγῆ! Γιατὶ ὁ κύριος στρατάρχης δὲν καλεῖ τὸν κύριον κόμητα Μαρξενσὺ νὰ τὸν συνοδεύσῃ;

—Χωρὶς ἄλλο, θ' ἀνταμώσουμε τὸν κόμητα στὸ δρόμο, εἶπε ὁ ἱππότης ἐξακολουθώντας νὰ χαμογελά. Κι' ἂν ἀκόμα ὁμως ἐρισκόταν ἐδῶ, δὲν θὰ τοῦ παραχωροῦσε τὸ δικαίωμα μου νὰ θέσω τὴν Λουίζαν ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἐμένα ἐπικαλέστηκε, κανέναν ἄλλο. Ἰατὲ δὲν θὰ ξεχάσω ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ. Ἡ μὲν σὲ παρατηρητήριον τοῦ «Μάντιδος»...

...Ἀλήθεια, πρέπει νὰ περάσω ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐξοφλήσω κάποιο παλιὸ χρέος μου. Ἐχετε χρήματα, πατέρα μου;

—Τρεῖς χιλιάδες λίβρες.

—Ὅστε εἰμαστε πλούσιοι!

—Ναί, εἶνε τὸ τελευταῖον δῶρο ποὺ μοῦ κἀνε ὁ κύριος Ντανβίλ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ

—Σφίξε τὴν καρδιά σου. Ἡ Λουίζα δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ δική σου.

ὅμως. Ἐλέγες λοιπὸν πῶς ἤθελες νὰ πληρώσῃς τὸν μάστιγα Λαντῦ.

—Καὶ τὴν κυρία Οὐγέτη.

—Χρωστὰς καὶ στίς δύο;

—Ναί. Μόνο χρήματα χρωστᾷ στὸν Λαντῦ. Κι' ἐγὼ κομμοσύνῃ στὴν Οὐγέτη. Θὰ πληρώσω τὸν ἕνα μὲ σκοῦδα, τὴν ἄλλη ὁμως...αὐτὸ εἶνε πῶς δύσκολο. Ἐνα σκοῦδο εἶνε μόνον σκοῦδο. Ἐνῶ μιὰ λέξη ποὺ θᾶναι ἀπ' τὴν καρδίαν ἀξίζει θησαυρό. Θὰ ψάξω καὶ θὰ βρῶ. Γιὰ τὴν ὥρα ὁμως πρέπει νὰ σκεφθῶμε πῶς θὰ φύγουμε ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἡ συνοδεία τοῦ στρατάρχου, ἂν συναντήσῃ κανένα ἐμπόδιον, θὰ μπορέσῃ μόνον νὰ συμπλακῇ κι' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρεστόν. Μᾶς χρειάζεται δύναμις καὶ πονηρία. Ὁ Ντανβίλ δὲν χωρατεύει, χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε πῶς μᾶς παίρνουν τὸ κατόπι ἕνα σωρὸν ματράβοι μικρότερης ἀξίας.

—Γνωρίζω, εἶπε ὁ Μπαρνταλιάν, μερικὰ παλιάρικα ποὺ θὰ μᾶς φανοῦν πολλὰ χρήματα. Πρέπει νὰ κἀνω καμμιὰ βόλτα ὡς τοὺς Τρουάνδους.

—Πηγαίνετε, πατέρα μου, καὶ προσέχετε πολὺ.

Ὁ γέρο-σπαθιστὴς ἔρριψε ἕνα τελευταῖον βλέμμα στὸ γιό του, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ ἱππότης ἐξεκρέμασε τὸ σπαθί του, ἔκαμε μερικὰ βόλτες στὸ δωμάτιον καὶ καθίσε σ' ἕνα εὐχάριστον φωτεινὸν ὅπου εἶχε ἄλλοτε καθίσει ὁ Ἐρρίκος Β'.

Ὁ ἱππότης δὲν ἔκλειψε. Δὲν ἀναστένανε. Δὲν καταράσθηκε τὸν στρατάρχη καὶ τὰ βόηκε ὅλα πολλὰ φυσικά: πῶς μποροῦσε ποτὲ ἔ-

νας ἀλήτης νὰ παντρευθῇ μιὰ πλουσία κληρονομία;

—Τί συμφορά γι' αὐτὴν! σκέφτηκε μόνον. Πῶς θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ἄλλος σὰν κι' ἐμένα;... Καὶ μὲν Λουίζα! Κ' ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ σκέψης:

—Νομίζω πῶς εἶν' ἀδύνατον νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς περισσότερον ἀπὸ ὅτι ὑποφέρω. Ἄν ἦταν νὰ βαστάξῃ ὅκτω μέρη ἀκόμα, θὰ τρελαίνοντο. Εὐτυχὴς ποὺ ὅλα θὰ βολεντοῦν. Ἀπόψε θὰ εἴμαστε στὸ Μονορνανσὺ, αὐριο θὰ ξαναγυρίσω στὸ Παρίσι. Καὶ τότε...Γιὰ νὰ δοῦμε, πόσοι εἶνε;... Ὁ Ντανβίλ: γερὸ σπαθί. Ὁ ντ' Ἀρμενὸν, γιὰ τὸν ὁποῖο μοῦ μίλησε ὁ πατέρας μου. Οἱ τρεῖς αὐλικοί. Ὁ Μαρεβέ. Ἐν ὅλῳ ἔξῃ. Θὰ τοὺς προκαλέσω καὶ τοὺς ἔξῃ μαζὺ. Κι' ὁ διάβολος νὰ χῶσῃ τὴν οὐρά του, δὲν θὰ μπορέσω νὰ γλυτώσω ἀπ' τοὺς ἔξῃ. Κάποιος θὰ μὲ σκοτώσῃ. Τί ὀραία κηδεῖα ποὺ θὰ μοῦ κἀνουν.

Ὁ Μπαρνταλιάν πατέρας ξεκίνησε μαζὺ μὲ τὴν Φλογέρα, τὸ σκυλλί του, μὲ τὴν πρόφασιν νὰ πάη νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη τοῦ υἱοῦ του. Στὴν πραγματικότητα, ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὸ μέγαρον τὸ ἐπιτηροῦσαν.

—Ἀφοῦ φθάσουμε στὸ Μονορνανσὺ, σκοπεῖται, θὰ τὸν πείσω νὰ μ' ἀκολουθήσῃ καὶ θὰ τὸν κἀνω νὰ ξεχάσῃ εὐκόλῃ ὅλες τῆς Λουίζες τοῦ κόσμου καὶ τὴν μανία ποὺ ἔχει νὰ θέλῃ νὰ σκοτωθῇ. Πῶς ἐξευτελείστηκε ὁ κόσμος καὶ πάει χαμένος! Ἄν ἦμουν στὴ θέσιν του, θάκλεβα τὸ κορίτσι, ἀπλούστατα. Πρέπει ὁμως νὰ τὰ βολέψω ὅλα μὲ τὴν πονηρία.

Ὁ γέρο-Μπαρνταλιάν πήρε βόλτα καὶ γετονικά δρομάκια καὶ βεβαιώθηκε πῶς δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ὑποπτικὴ κίνησις. Πέρασε τὸ Σηκουάνα, ἔφθασε στὴν ὁδὸ Σαιν-Ντενὶ καὶ μπῆκε στὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μάντιδος», μὲ ἀπόφασιν νὰ τραβήξῃ ὡς τὸ πανδοχεῖο τῆς Καθῶς.

Ὁ μάστορ-Λαντῦ εἶδε τὸν Μπαρνταλιάν, νάχεται μ' ἐκπληξὴ ἀνακατεμένη μὲ φόβον κι' ἐλπίδα.

—Ποῖος ἔρεει ἂν δὲν πληρωθῇ αὐτὴ τὴ φορὰ; ψιθύρισε ὁ ἀξίος ξενοδόχος.

—Μάστορ-Λαντῦ, εἶπε ὁ Μπαρνταλιάν, ἔρχομαι νὰ πληρώσω τὰ χρέη μου καὶ τὰ χρέη τοῦ υἱοῦ μου, γιὰτὶ θὰ λείψουμε ἀπ' τὸ Παρίσι πολλὸν καιρὸ.

—Τί κοίμα, κύριε! φώναξε ὁ Λαντῦ ποὺ προσπαθῶσε νὰ πάρῃ ἕνα ὀλιμένο ὕψος.

—Τί τὰ θέλετε, κύριε μου κύριε ὡρὲ δουὰρ, φεύγουμε ἀφοῦ κἀναμε περισσοῦς.

Ὁ ξενοδόχος γούρλωσε τὰ μάτια του.

—Μὰ δὲν βλέπω ποῦθεν τὴν κυρὴν Οὐγέτη ἐπανάβηκε ὁ Μπαρνταλιάν. Ἐγὼ νὰ τῆς πῶ καὶ ἐκ μέρους τοῦ υἱοῦ μου.

—Ἡ γυναῖκα μου θ' ἀρθῇ ἀμέσως. Θὰ μοῦ κἀνετε ὁμως κύριε, τὴν τιμὴ νὰ γευματίσετε ἄλλῃ μιὰ φορὰ στὸ πανδοχεῖο μου, ἀφοῦ πρόκειται νὰ φύγετε ἀπ' τὸ Παρίσι.

—Πολλὴ εὐχαρίστως, ἀγαπητὴ μου φίλε. Ἄλλως τε, ἐνθ' ὃ θὰ γευματίσω, θὰ κἀνετε τὸ λογαριασμὸ μου.

—Ὁ κύριε! δὲν εἶνε τόσο διαστεικὰ, εἶπε ὁ Λαντῦ στὸ κακακόρυφο τῆς εὐτυχίας.

—'Οχι, δεν θα φύγω ησυχος αν δεν σας έχω εξασκήσει μέχρι δεκάρας.

—'Αφού είν' έτσι, κύριε, θα σας όμολογήσω πως ό λογαριασμός σας έχει έτοιμασθή από πολλούς.

—'Α!

—'Ο ίδιος με διατάξατε και δυο φορές είσατε έτοιμος να κανονίσετε αυτή τη μικροδιαφορά, σας έμπόδισαν όμως την τελευταία στιγμή λυπηρά περιστατικά.

—Για σας; είπε ό Μπαρταλιάν γελώντας με την καρδιά του.

—'Οχι, για σας όμως, είπε ό Λαντρεν ποδ άρχισε κι' αυτός να γελά από ευγένεια. Πραγματικά, την πρώτη φορά, μονομαχήσατε με αυτόν τον ύποκομη νε' Άπρεμόν.... Τη δεύτερη φορά, ακριβώς τη στιγμή που άπλωνα τό χέρι μου, ώρμησατε στο δρόμο...

—Ναι, είχα δη να περνά ένας παλιός φίλος μου κ' ήθελα να τον σφίξω στην άγκαλιά μου.

—'Ας μην κακοκαρδίσω σκεπτόταν ό Λαντρεν, έναν άνθρωπο που μου φέρνει λεπτά.

—'Εν τώ μεταξύ έστρωσαν τό τραπέζι κι' έφεραν διαλεχτά παλιά κρασιά.

—'Η Ουγκέτη μπήκε στην αίθουσα.

—Πάντα δροσερή, τρυφερή και χαμογελαστή, είπε ό γέρο-Μπαρταλιάν.

—Καθώς φαίνεται μάς αφήνετε και φεύγετε; είπε ή Ουγκέτη κόδοιτάς του μια φέτα ψητό, ενώ ό Λαντρεν το έσας κοιμηνέλι στο ποτήρι του.

—'Εξοχο ταμπλό! σκεπτόταν ό Μπαρταλιάν θαυμάζοντας την καρέκλα του. Δεξιά μου ό άγαθός Λαντρεν με τό μελοισιό νέκταρ του, άριστερά μου ή όμορφη Ουγκέτη με τό γυνά ρός μπράτσα της και μπροστά μου αυτό τό όρεκτικό ψητό...Κ' ύστερα σου λέει ό Ιππότης πως πρέπει να πεθάνουμε!

—'Ε, μά, δεν είμαστε καλά!

—'Ο γέρο Μπαρταλιάν που ήταν συγκινημένος, είπε:

—Ναι, καλή μου, κυρία Ουγκέτη, φεύγουμε για μακρινές χώρες...Και προτού φύγουμε, σκεφθήκαμε, ό υιός μου κι' εώ, πως είχαμε να κανονίσουμε έναν παλιό λογαριασμό εδώ...

—Είστε άγγελος! είπε θαυμάζοντας ό Λαντρεν.

Και πρόσθεσε:

— Πηγαίνω να φέρω τον λογαριασμό.

—'Αγαπητή μου Ουγκέτη, είπε τότε ό γέρο-Μπαρταλιάν, θαρρώ πως θα είναι δύσκολο στην Ιππότη να έξοφλήση τό ρος του σε σας, μολονότι μου είπε πως θα περνούσε απ' την «Μάντιδα».

—'Ο κύριος Ιππότης δεν μου χρωστά τίποτε, είπε ζωηρά ή Ουγκέτη.

—Μου είπε αυτό τά λόγια: «'Όσο για την όμορφη Ουγκέτη, δεν της χρωστά τίποτα, αλλά μόνο δυο φιλιές αντίλλαγμα της καλωσύνης της».

—'Ο Ιππότης τά είπε αυτό; φώναξε ή ξενοδόχος κοιμηνίζοντας από εύχαρίστηση.

—Μά την πίστη μου! Γι' αυτό θα φέρω εις πέρας την αποστολήν μου.

Κι' ό γέρο-σπαθιστής σηκώθηκε και φίλησε την Ουγκέτη δυο φορές στο κάθε μάγουλο. Ύστερα ξανακάθισε, σήκωσε τό ποτήρι του και είπε σοβαρά: «Στην υγεία σας, όμορφη Ουγκέτη!» και ήπιε μονορούφι σύμφωνα με τους Ιπποτικούς νόμους.

—'Υρίε, είπε τότε ή Ουγκέτη, δεν θα ξεχάσω ποτέ την ευγένεια του Ιππότου. Σας παρακαλώ να του τό πείτε. Και θα του εκφράσω την εγνώμισήν μου με μια πληροφόρία...

—Μιλήστε, αγαπητή μου...

—'Ε λοιπόν! πητε του πως εκείνη τον άγαπή! είπε ή Ουγκέτη άναστατώνοντας.

—Ποιά; φώναξε έκπληκτος ό Μπαρταλιάν...

—Εκείνη που αγαπά, ή όμορφη δεσποινίς... ή Λουίζα.

—'Ο γέρο σπαθιστής πετάχτηκε όρθιος.

—Τόν αγαπά, συνέχισε ή Ουγκέτη, είμαι βέβαιη. Είδα αυτόν τον νέο τόσο δυστυχισμένο...

—Καλή μου Ουγκέτη, είσατε ένας άγγελος!

—Νά του έπαναλάθετε όταν παντρευτή τη Λουίζα πως εγώ πρώτη του άνήγγειλα την ευτυχία του.

—Δεν λέτε καλλίτερα πως έσείς του φέρετε ευτυχία, καλή μου Ουγκέτη; 'Ετσι λοιπόν; Νά σας ξαναφιλώσω!...

—Αλλά φιλιά.

—'Όλα έχουν ένα τέλος, και τό πλούσια γεύματα τό ίδιο.

—Φέρε τον λογαριασμό! διάταξε ό Μπαρταλιάν στο τέλος.

—Τρεις χιλιάδες λίβρες άκρωτός, μαζί μ' αυτό τό γεύμα, είπε ό ξενοδόχος.

—'Ο γέρο σπαθιστής μισάνοιξε την πέτσινη ζώνη του. Τό πρόσωπο του Λαντρεν πήρε μια χαρούμενη έκφραση.

—'Επί τέλους! ψιθύρισε ό ξενοδόχος.

—Νάτος! νάτος! άκούστηκε ξαφνικά μια θυμωμένη κραυγή.

Την ίδια στιγμή, τρία άτομα που έμπαιναν στην αίθουσα ξεροβόλκισαν κι' ώριξαν έναντιόν του Μπαρταλιάν. Τό πανδοχείο άναστατώθηκε. Τό χέρι του Μπαρταλιάν που άκουμπόυσε στην περιφέρεια ζώνης κα έβγαζε ως τό σπαθί και τό γυνίονε. Τό χυμόγελο του Λαντρεν μετεβλήθη σε μορφασμό πόνου και φρίκης κι' ό ξενοδόχος έμεινε σάν άπολιθωμένος με τό χροί στο χέρι...

—'Ο Μπαρταλιάν με μια κλωτσιά είχε άναποδογυρίσει τό τραπέζι με τά πιάτα.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Κρέτα, άπόψε μουφερές άρωμα στην καρδιά... Μου ξυπνήσανε όνειρατα ποδχα για σένα πλάσει. Τό ύροσερό τό γέλιο σου μου γλύκανε ξανά την πονεμένη μου ψυχή ποδχεν ό χρόνος σπάσει...

—'Αρωμα χίλιων λουλουδιών έσκόρπισες στο δρόμο, τό δρόμο αυτό ποδ πέρναγες — περνούσαμε μαζί, σ' άλλους καιρούς που δεν ξεφτά σ' ήθμιση στο χρόνο... Καιρούς γλυκούς, άγαλινούς, που ζούσε μου ή ζωή!

Νόμιζα πως σε έξασα μά ή καρδιά μου έσχίσθη, όταν άντικρουα ξανά τ' άνήσυχά σου μάτια, ώ! όνειρο, που πρόβαλες άπ' της αύγης τά βύθη... «Μία τυχ' μου έλεγ' ή ψυχή, μά ή γλώσσα δεν έλύθη...

ΠΑΝΟΣ ΣΠΑΛΑΣ

(Ακολουθεί)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Η ΑΠΛΟΤΗΣ

—'Η εποχή που περνούμε, είναι ή εποχή της άπλοτης. Παντού, όπου άνθρωποι συγχρονισμένοι, που έχουν γουστο και άντικληψη, συναντά κανείς την άπλοτητα. Στην έννομασία, στην έπιπλώση του σπιτιού, ως και σ' αυτούς τους τρόπους άκόμα...

—'Η βαρεδιά και πολυτελείς τουαλέτες, συνειθίζονται μονάχα στις εξαιρετικές περιστάσεις. Όταν μια γυναίκα είναι ύποχρεωμένη να κάνει μια επίσκεψη κατά τό μάλλον και ήπιο επίσημο, ή να πάη σ' ένα χορό, σε μια συγκέντρωση κλπ. 'Αλλά, σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, ένα άπλό φόρεμα δίνει περισσότερη χάρη στη γυναίκα. 'Αλλοτε, ή γυναίκα τουαλέτα αποτελούσε ένα όλόκληρο φόρεμα — άρκετά εύχάριστο, είναι αλήθεια. 'Η γυναίκα, ήθελε όρες όλόκληρες να ντυθή και άλλες τόσες για νά... γδυθή. Τώρα δεν συμβαίνει τό ίδιο. 'Η όρες που έδανώντο άλλοτε για τό ντύσιμο, τώρα δαπανώνται για την περιποίηση του προσώπου. 'Η καλλυντικές άλοιφές, τά μασάζ, ήλεκτρικά και μη, ή πούντρες, ή κρέμες, τά άρώματα που μεταχειρίζεται ή γυναίκα για νά φαίνεται πάντοτε νέα και ώραία, άπαιτούν όλόκληρη ιεροτελεστία, για την έκτέλεση της οποίας χρειάζονται ώρες. Κι' ίσως γι' αυτό ή σημερινές γυναίκες άπλοποιήσαν τη μόδα: Για νά τους μένουν ώρες ελεύθερες και νά τις διαθέτουν για τον έξωραισμό του προσώπου. Σ' αυτό τό ζήτημα, οι όροι έχουν αντιστροφή: Κι' ενώ άλλοτε ή γυναίκα περνούσε στην πούντρα και μια καλή κρέμα, τώρα έχουν έφευρεθή τόσα μέσα καλλυντικά, μηχανικά ως επί τό πλείστον, ώστε ν' άπορροφούν όλη σχεδόν την προσοχή και όλο τον διαθέσιμο χρόνο του ώραίου φύλου...

—'Η άπλοτης παρατηρείται επίσης και στις έπιπλώσεις του σπιτιού. Τά παλιά βαρειά έπιπλα, που έγέμιζαν με τον όγκο τους τά σαλόνια, τις τραπεζαρίες και όλα γενικώς τά διαμερίσματα κάθε σπιτιού, έχουν καταργηθή και έχουν αντικατασταθή από άλλα, ποδ, ενώ καταλαμβάνουν μικρότερον χώρο, είναι όμως πολύ πρακτικότερα και, επί πλέον, δίνουν και έναν άλλον αέρα στο σπίτι. Δημιουργούν μια χαρούμενη ατμόσφαιρα, μπορεί νά πη κανείς, και εκτός από τ' άλλα πλεονεκτήματα, είναι εύχάριστα και στο μάτι.

—'Η άπλοτητα αυτή, εομμουσγήκε κυρίως ή μεταπολεμική κρίση της σιγής. 'Ο πληθυσμός των πωλεων αυξηθηκε καταπληκτικά. Τα νοικία ανέθηκαν σε ύψη δυσθεώρητα. Και οι άνθρωποι αναγκάστηκαν να περιοριστούν σε λιγοτερα δωμάτια. Ετσι, ως φυσική συνέπεια, έπιπλε και ή άπλοποίηση της επίπλώσεως.

—'Ενα κομψό μοντέρνο σαλονάκι, με τά λίγα του, αλλά κομψά, έπιπλα, μπορεί μια χαρά νά μεταβληθή σε λίγα λεπτά της ώρας σε τραπεζαρία, όταν έχει κανείς καλεσμένους, δεν θεωρούνται τώρα τόσο άπαράχητες, όπως έθεωρούντο άλλοτε. 'Ο άνθρωπος υποτάχθηκε στην ανάγκη, ή όποία άλλαξε τις συνήθειές μας.

—'Απλότης λοιπόν παντού. Και είναι γεγονός ότι ή άπλοτης δημιουργεί άμέσως τη συμπάθεια, ενώ ή επισημότητα προκαλεί άσυναίσθητα την άντιπάθεια. Μια γυναίκα, που την διακρίνουν άπλοι και άπείρητοι τρόποι, δημιουργεί έννοική ατμόσφαιρα συμπάθειας γύρω της, πράγμα που δεν συμβαίνει για

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟ'ΗΣΙΣ

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΗ

Θέλει γι' αυτήνη νά πονούν, νά καίγονται όλοι οι άνδρες και στον τρελό τον πόθο τους, χωρίς άναπαμό, αυτή νά συλλογίζεται τις μαδρες, νά εξαγρυπνούνε λυώνοντας από τρανό καύμο.

Θέλει φιλιές π' άχόρταγα νά πιπιλούν τά χείλη, και δάκρυα που θεριεύουνε τον πόνο της καρδιάς. Θέλει όρκους νά της κάνουνε κάθε πρωί και δειλά, χωρίς νά βρίσκουν απ' αυτή ούτε στιγμή χαράς.

Στά πόδια της σάν γέρνουνε... σάν την παρκακαλόνε, σάν κλάνε σάν μωρά παιδιά... οι άντρες οι τρανοί!... πόσο μικροί της φαίνονται... 'Αλήθεια πως γελιούνται, ιορίζουν πως τό δάκρυ τους ποτέ την συγκινεί.

Τό ψέμμα τους που τόνωισε από μικροβύλ' άκόμα, όταν παιδοβύλα έπιασε όνειρατα τρελλά, όταν πρωτόδωκε κρυφά σε φίλημα τό στόμα άνοίγοντας την άγκαλιά στον έρωτα δειλά.

Τότες όταν γελάστηκε στον πρώτον ήρωά της, κι' οι όρνοι υγκρεμήθηκαν του μάγου βασιλιά, ή ειρωνία φώλιασε στην κούφια την καρδιά της, κι' έτσι γελάει στους καθμούς, στους όρκους, στα φιλιά.

Γελάει... γελάει σαρκαστικά φιλάρεσκ' ή γυναίκα, σάν βλέπει μες στών έραστών τά μούτια τη φωτιά... Σάν βλέπει πως λιώνονται στον πόθο πέντε δέκα, για νά τους ρίξη μοναχά μια έρωτική ματιά.

ΙΟΙΓ. ΡΕΝΤΖΟΥ ΣΟΚΙΑΝΑΚΗ

...όσες έπιμένουν νά τηρούν με αυστηρότητα τους τύπους, που έχουν γεράσει πιά και δει έχουν πέσει στην έπαχτή μας. Αυτές, όχι σπάνια, κατανοούν και λίγο γελίες και παρακαλούν και τά ερωτικά σχόλια του κουτσουπολιού...

Φροντίζετε λοιπόν νά είστε άπλές πάντοτε και νά δημιουργήτε την άπλοτητα γύρω από τό κάθε τί που σας περιβάλλει. Πρώτα, πρώτα θά εύχαριστήσετε σείς ή ίδιες. Και, ενώ δεν έχετε νά ζημιωθείτε τίποτε, έχετε νά κερδίσετε πολλά, άφού, άλλως τε, ή άπλότης είναι και της μόδας.

NINON

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΥΠΑΝΔΡΟΥ

Προσέξατε. Μή παραισέσθε από τις κούτες ιδέες μερικών γυναικών που νομίζουν ότι ή προσπάθεια προς συγκράτησιν του άνδρός χρειάζεται μονον τά πρώτα χρόνια, γιατί κατόπιν επέρχεται ή έξις. 'Ο άνδρας, παιδί μου, είναι πολύ περίεργον όν — έκτος ελαχίστων εξαιρέσεων — έγεννήθη για νά τριγυρίζη την γυναίκα και όσο περισσότερο περνά ό καιρός τόσο περισσότερο την ποθεί. 'Η ήλικία του μεσήλικος είναι πολύ πιο επικίνδυνη από τη νεανική. 'Αν λοιπόν ποθείτε νά τον έχετε δικό σας, προσπαθήσατε και σείς μέχρι... τάφου νά είσθε κοκέτες.

—Τόν γνώρισό σου πρέμει, παιδί μου, από την πρώτη μέρα του γάμου σου νά τον ξεχάσης. Γιατί πρέπει καλά νά ξερής πως ό άνδρας δεν τον άνέχεται, γι' αυτό και τό μεγαλύτερο προσόν για έναν άνδρα, όταν θέλη νά εύτυχίση, είναι ή μόρφωση. 'Η γυναίκα χαίρεται, είναι υπερήφανη, όταν βλέπει ότι ό άνδρας της στέκει σ' ένα περιβάλλον άνωτερας μορφώσεως, εύχαρίστεται νά την συμβουλευή, γιατί άναγνωρίζει την ύπεροχή του και τον καμαρώνει νά τον άκούη σ' ένα κύκλο νά υπερέχη σε κάθε ζήτημα. 'Εν τούτοις κι' αυτή πρέπει νά προσπαθήση νά έξαρθή από ύψος του. Για τον έπιστήμονα, για τον διανοούμενο, είναι μια άσφαση άγαλλίαση νά βλέπη ότι ή γυναίκα του είναι άναξία του κι' ότι μπορεί νά τον συντροφεύη πιά ώρα που θά βρεθούν μόνοι.

—'Ο άνδρας είναι ένα παινιδάκι στα χέρια μιας έξυπνης γυναίκας που έφέρει νά τον μεταχειρίζη με φρόνηση κι' αγάπη και νά υποχωρή στις ατιμίες των έξάψεών του. Μια έλόκληρη ζωή δεν περνά διαρκώς με φιλιές και χάδια. Έχετε ύπ' όψει σας, ότι θά έλθουν και στιγμές πικρίας, ίσως καλλώστες μαζί του πολλές φορές για τό τίποτε. Τότε πρέπει νά φανήτε πρόθυμες, υπάκουες και θά όητε πως και τό πάλαιον διαμώμονε την άγάπη, αλλά τί θέλει; Σε βασμός. 'Αφήστε τον, ό άνδρας στο θυμό του πρέπει κάτι νά ή για νά ξεθυμάνη, μη του μιλήσετε, φανήτε πως λυπείσθε, ζητήστε του συγκνώμη και ό θυμός του θά μεταβληθή άμέσως στον θερμότερο έρωτα. Αίτη διπλωματία χρειάζεται για νά χαρήτε εύτυχισμένη τη ζωή σας.

—'Εν τέλει δε μη λησμονείτε πως από αιώνα υπάρχει ό θρύλος περί του άνεύχινάστου μυστηρίου που περικαλύπτει τη γυναίκα ύπαρξή σας. 'Αφήστε τό μυστήριο νά μένη μυστήριο και έπωφελήθε το 'επ' άγαθό της εύτυχίας σας.

ΟΣΚΑΡ ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

θάρος και έτοιμότητα ή μικρή, σ' ός όρ-ίζο-
μαι, ότι δέν έφαγα ούτε ένα κου αρο, ότι
κούμαρα έκοιφα τάκοφα για να τά προσφέρω
στο Βασιλέα.

Ο Γεώργιος Α', ό όποιος συνήθως ήτο
ειδιάθετος, και φιλοπαίγμων, φαίνεται, ότι
δίσκω κάποιον εύχαρίστησι την άπροσδόκητη έ-
κείνη περιπέτεια, άντελήφθη ότι ή άνήσυχη
μικρή θάχε τιμωρηθή κάπως αύτοηρά διά πα-
ράπτωμα άσχημντο και έστρωσε μ-ζύ της,
καθώς έ'εγε ό Πίσας, «ψιλή κουβέντα».

Έξ άλλου ό Βασιλεύς Γεώργιος εύγρι-
στείτο έξαιρετικώς με τοιούτου είδους άπρο-
σδοκήτους συνομιλίας.

—Θά δούσε άν-ρέπη να σέ ευγνωμήτω,
της έλεε, χωρίς να ξέρη και περί τίνος πρό-
κειται.

Και άφοϋ την διέταξε να σηκωθή της έλεε
νάθηρ σέ λίγη ώρα σις περίτερον και να
τοϋ φέρη έ-εί ότι παρα πάνω από τέσσερα
π'ντε γινονίνα κούμαρα.

Ενώ ό Βασιλεύς με τόν ύπασπιστή του
καταβύ-θη εις τό περιτερον δτον έσυνειθε-
ζε να πέρνη δ-ρωϊ ό-ου να να άνσπινδε-
ται ανινι έδρα, ή ανιρά άνήκε αν άλλη
βινδ ανιαν-ά σινυ ές αν ανή και γε-
μάτη χαρά με τη- ανι-ή αν θά την συγ-
χωρούσε ό Βασιλεύς, έπινε γοργά στης κου-
μοσις, και άργισε να διαλέγη με ανι-ή
προσση τα πιό γινονίνα και μεγαλύτερα
κούμαρα και να κόβη τά φύλλα που της έ-
γροιάζοντο για να σχηματίση τό πρόχειρο
καλάθρι.

Ο Βασιλεύς με τόν Πίσας έκάθητο εις τό
περίτερον τό όποιον δέν άπείχε παρά κμ-
μιά πενήνταριά μέτρα από της κουμοσις, αί-
φινιδως όμως άντι να έμφανισθή ή δεσπο-
νις Τυρκοιά με τά κούμαρα άντήχησαν όξεί-
ναι και ασπαρακτικά φωνά παιδιού που ά-
σφαλώς για να φωνάζη κατ' αυτον τόν τρό-
πον δεβαίως θά έδέρετο άνηλεώς.

Πράγματι είχε συμβή κάτι τό άπροσδοκη-
τον.

Ο πατέρας της μικρης κατά σύμπτωσιν
περνούσε από τό μέρος όπου ή κόρη του έ-
κοθε τά κούμαρα, χωρίς δε καμμία προσέδο-
ποίησιν έξω φρενών από τό θυμό του, άφηκε
τά γεωργικά του εργαλεία και έπινε σιγά,
σιγά από πίσω της, ένθ δέ έκείνη άφηρη-
μένη έπλεκε τό καλαθάκι της, ό πατέρας της
την άρπαξε από τά μαλλιά και την άρχεισε
στο έξω.

Μόνον ή έγκαιρος άφίξις του Πίσας κατά
διαταγήν του Βασιλέως έσωσε την μικρή,
την όποιαν ό πατέρας της άρχεισε να όδηγή
από τά μαλλιά στο φτωχικό κηπουρικό του
οπίτι.

Η περιπέτεια αύτή, ή τόσο άπροσδόκητος
και τόσο οκλήρα έσωσε τη μικρή από την
εξορία και της ήσφάλισε την σπουδαία προ-
στασία του Βασιλέως.

Ο κηπουρός και ή κόρη του όδηγήθησαν
από τόν Πίσας ένώπιον του Βασιλέως και ό
Γεώργιος ως είδος φύλαρχος της παλαιάς έ-
ποχης τούς έδικασε πατριαρχικάτα.

Αληγόρευσε στον κηπουρό να έξορίση τη
μικρή και συνάμα του έδήλωσε ότι άναλαμ-
βάνει εκ του άνακτορικού ταμείου τάς διαπά-
νας μιας σιχειώδους σπουδής.

—Υπό τόν όρον, έλεε κυτώντας αίστη-
ρως την μικρή, άν και σϋ θελγς να μάγης
γαμάτα.

—Θέλω...έμυρμουδισεν έκείνη, θέλω...
θέλω... Και με έκφρασι καταπληκτικού θαν-
μασμού την άκουσε να ψιθυρίζει.

—Αυτό θά πη βασίληας μι ά φορά...

Από την ήμερα έκείνη ή ζωή της μικρης
κόρης του κηπουρού μετεβλήθη θεμελιωδώς,
τό όνομά της όμως ως δεσποινίδος Τυρκοιά
έκυκλοφόρει μετά θαυμασμό μεταξϋ του ή-
πηρετικού προσώπου του κήπου διά την ευ-
νοϊαν του Βασιλέως και διά την τόλμη της
μικρης, ή όποια κατόρθωσε ναπροκαλέση την
προσοχήν του και να έξασφάλιση την εύνοια
του.

Η μικρή έπαισε πλέον να ρεμπτελεύη μέσα
στο μεγάλο κήπο και άπεκαρύνθη έντελώς
τών χειρωνακτικών εργασιών εις τάς όποι-
ας την ήνωκαζε ό πατέρας της.

Αρχισε άμέσως να φοιτά σέ κάποιο σχο-
λείο και ή επίδοσις και ή φιλομαθεία της
προκάλεσαν την έκπληξιν των δασκάλων του
σχολείου.

Η μεταβολή ή όποια έπλήθε στη ψυχή της
ήτο και γοργή και αληθώς καταπληκτική.

Πέρασαν τρία τέσσαρα χρόνια από την έ-
ποχή έκείνη, ό Γεώργιος ίσως είχε λησμονή-
σει τό άγριοκάτσικο του κήπου, δέν είχε ά-
κούσει, ούτε ήτο δυνατόν να γίνη λόγος πε-
ρι αυτού ένώπιόν του, άλλως τε τά προστα-
τευόμενα παιδιά από τό άνακτορικό ταμείο,
εις κορίτσια και άγόρια, δέν ήσαν όλίγα,
έλάμβανε δέ γνώσιν περί του συνόλου ό Βα-
σιλεύς όσον άφείρα τό κονδύλιον των διαπά-
νων άπαξ του έτους από τόν Θών, τόν γενι-
κόν έπιμελητήν και έδιδε τάς σχετικώς δια-
ταγάς.

Μιά άνοιξιτική ήμερα στην έκαυλή του
Τατοίου, όπου ό Γεώργιος συνήθως ένεκα-
θισατο μέχρι του θέρους που έπήγαγε στην
Εύρώπη τό εξ άπορητων ύπασπιστής του
Παπαδιαμαντόπουλος, ό πολιτικός έκείνος
και διά τόν Βασιλέα Γεώργιον και διά την
Έλλάδα άνθροπος, τόν ρώτησε αν συγκα-
τετίθετο να δεχθή την εύγνωμοσύνη της κό-
ρης ένδς ύπαλλήλου του κήπου τών Αθη-
νών, και εις την έρώτησιν του Βασιλέως, ό
όποιος άπέφραγε πάντοτε κατά κανόνα τάς
ένδηλώσεις της εύγνωμοσύνης, ποιό ήτο τό
πρόσωπο έκείνο, ό Παπαδιαμαντόπουλος του
άπήνησε γελών:

—Η δεσποινίς Τυρκοιά Μεγαλειότατε.

Ο Βασιλεύς δέν ένεθυμήθη άμέσως.

—Αυτό τό όνομα δέν τό άκούω για πρώτη
φορά.

—Είπε τό κορίτσι του κηπουρού Μεγαλει-
ότατε τό όποιον έπροστατεύσατε.

—Α, ά...θυμάμαι. Ας έλθω.

Ο δημοκρατικώτατος έκείνος Βασιλεύς, ό
και τόσο ανσητός εις τό πρωτόκολλον και
δι' αύτην άκόμη την οικονομείαν του, έφέρε-
το δημοκρατικώτατα και προς τούς τελευ-
ταίους των ανθρώπων της ύπηρεσίας του μέ-
χρι του σημείου ώστε ν' άστεϊεύεται μ' αυ-
τούς και να εύχαριστείται όσάκις προκάλει
εύφρεϊς άπαντήσεις των.

Όταν έδέχθη την κόρη του κηπουρού της
είπε :

—Δέν σέ δέχτηκα για να μου έκφράσης
την εύγνωμοσύνη σου, δέν σου έπιτρέπω γι'
αυτό, ούτε μι ά λέξι, ήθελα να πεισθώ μόνο
με τά μάτια μου αν πράγματι άξιζε ή μικρή
μου προστασία.

Απέναντί του τότε είδε μι νεμρναξέλα
την όποιαν δέν μύδρεσε να μη προσέξη.

Τό άγριοκάτσικο του βασιλικού κήπου δέν
είχε καμμία όμοιότητα με την ώραία ύψηλή
και βεγγολυγερή παρθένα της όποιας τά μά-
τια τόν ένύσταξαν ύγρα από δάκρυα εύγνω-
μοσύνης και τό πρόσωπό της είχε γίνει κα-

ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΟΔΑΝ

Η άσθενούσα σύζυγος προς τόν σύζυγόν
της.

—Γιαννάκη μου, σέ παρακαλώ να μου κό-
νεις μι ά χάρη.

—Λέγε.

—Πήγαινε να άνάψης ένα κερί στον Άγιο
Παντελεήμονα για να γίνει καλά πριν περ-
ση ή μόδα του νέου μου καπέλλου...

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ο διδάσκαλος εις τό σχολειόν ήμεις π-
ρι της καταγωγής του άνθρώπου.

—Ο πατέρας μου, λέγει ένας μαθητή,
μάς λέγει ότι καταγόμειθα από τούς πιθήκους.
Και ό διδάσκαλος σοδαρώς.

—Τά οικονομικά σας δέν έχουν σχέση
με τό σχολειόν.

ΛΑΘΟΣ

Ένα άλογο και ένα γαϊδούρι συζητούν επί
του παρελθόντος και του μέλλοντος του έ-
δους των.

—Εγώ έχω εύγενή καταγωγήν, λέγει ένα
ρήφανον τό άλογο.

—Τί λέγεις ; Εσένα σέ εξαφανίζει τό π-
τοκίνητο και σέ λίγο δέν θα ύπάρχεις. Τό
μέλλον όμως άνήκει εις έμέ. Γαϊδούρια θά
ύπάρχουν πάντοτε εις τόν κόσμον !

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Οι ήθοποιόι έχουν όλοι μεγάλην ιδέαν διά
τόν έαυτον των. Μίαν ήμεραν ένας ήθοποιός
καλείται εις μιαν δίκην ως μάτης.

—Τό έπάγγελμά σας ; τόν έρωτά ό δικα-
στής.

—Καλλιτέχνης.

—Ποίου είδους ;

—Ο μεγαλύτερος δραματικός καλλιτέχνης
της Γαλλίας.

Μετά την κατάθεσιν του ό καλλιτέχνης έ-
ξερχεται της αίθουσας συνοδευόμενος από έ-
νος συναδέλφου του, όστις του λέγει.

—Δέν νομίζεις ότι αυτό που είπες είνε έ-
λίγον ύπερβολικόν ;

—Τί πράγμα ;

—Ότι είσαι ό μεγαλύτερος δραματικός
ήθοποιός της Γαλλίας.

—Πράγματι, και έγώ νόμιζα ότι ήτο πολύ
να τό είπω αυτό δημοσίως. Αλλά, φίλε μου,
δέν μπορούσα να κάμω άλλωτίωτα. Ημέ-
στην να είπω την αλήθειαν και μόνον την α-
λήθειαν....

Εις μιαν πνευματιστικήν συνεδρίσιν μία
κυρία χηρεσάσα πρό όλίγων ήμερών καλεί
διά του μέντορι τόν σύζυγόν της.

—Εσύ είσαι, Γιάννη ;

—Είμαι έγώ, άπαντά τό πνεύμα.

—Είσαι εύτυχης ;

—Πολύ.

—Ευτυχέστερος είσαι τώρα από όσον ήτο
όταν έξοσες ; έρωτά με συγκίνησι ή χήρα.

—Πολύ περισσότερος.

—Και πού εύρίσκεσαι ;

—Εις την κόλασιν !...

ταπόφυρο ίσως από συγκίνησι, ίσως από
την ταραχή της διά τά αύτοηρά λόγια του
Βασιλέως.

—Πιστεύω ότι θά ένης φρονιμείη τώρα !
της είπε γελώντας ό Γεώργιος.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ

ΑΙ Πρεσβείαι, αΐτινες καθ' όλον τό δι-
άστημα του χειμώνος δέν έδέχθησαν κα-
θόλου, τώρα στο τέλος της έποχής άπε-
φάσαν ν' άνταποδώσουν τάς ύποχρεώ-
σεις των.

Αύτην την έβδομάδα έδόθη ό χορός
της Ρωσικής Πρεσβείας, ό της Ιταλι-
κής εις τό Ζάππειον, ό της Ιαπωνικής,
ό του Στρατηγού και της κ. Μπαρλιόν
και μία μικρά έσπερις εις την Άμερικανι-
κήν Πρεσβείαν.

Ο χορός της Ρωσικής Πρεσβείας
ήτο θαυμάσιος.

Ο πρεσβυτής και ή κ. Ποτέμκιν, φέ-
ρουσα πολύ εύμορφη άσπρη τουαλέττα,
έδόντο φιλοφρονέστατα, περιποιούμε-
νοι τούς κεκλημένους των με έξαιρετι-
κήν εύγένειαν.

Ο γραμματέης της Πρεσβείας κ. Για-
κουπόφκη άφαστος εις περιποιήσεις.
Μεταξϋ των κεκλημένων διακρίνονταν
τους πρεσβυτές Γαλλίας, Γερμανίας,
Ιταλίας, Αυστρίας, Άγγλίας, Πολωνί-
ας, Τουρκίας και τάς κυρίας Κλεμάν
Σιμόν, Ράμζι, Γιούργεβιτς, Ένις Μπέη.

Διακρίνονταν επίσης τούς ύπουργούς κ. κ.
Μιχαλακόπουλον, Άργυρόπουλον, Βουρ-
λούμην και Παπαδόκτον μετά των κυριών
των.

Τόν κ. και την κ. Χάρβεϋ.

Τόν κ. Χεμπερλάντ.

Η κ. Χεμπερλάντ δέν παρευρέθη —
καθ' ή Ισπανία — λίαν στενοχωρημένη με
τά έν Ισπανία γεγονότα.

Επίσης διακρίνονταν τόν μαρκήσιον
Τριόνφη, τούς κ. κ. Μπερτόλδη και Μπε-
ράρδα, τόν κ. και την κ. Ν. Τρικούπη, κ.
και κ. Β. Λορέστ, κ. και κ. Τυπάλδου,
κ. και κ. Βλ. Μπένση, κ. και κ. Γ. Μακ-
κά, κ. και κ. Κ. Πολυχρονιάδου, κ. και
κ. Π. Κοραπάνου.

Περί τήν 12ην παρετέθη στυπé λου-
κούλεια κατά την διάρκειαν του όποιου
έκτός των άλλων φαγητών, διεκρίθησαν
πιατέλλες όλκληρες μαύρου φρέσκου χα-
βιαριού, επί των όποιων επέπεσαν όι κε-
κλημένοι, Ηκούσθη δέ κάποιος ναύαρχος
λέγων ότι τό τωρινό χαβιάρι της Ρω-
σίας είνε άνώτερον από τό της παλαιότε-
ρας έποχής.

Ο χορός με μεγάλην ζωηρότητα πα-
ρετάθη μέχρι της 3ης πρωΐνης, με λύπη
των δε όι κεκλημένοι άνεχώρουν εκ της
τόσον φιλοξένου Πρεσβείας.

Χθές μικρόν μπριτζ παρά τη κ. Π.
Δαμαλά.

Περποτικωτάτη ή οικοδέσποινα, βο-
ηθουμένη παρά της θυγατρός της κ. Για-
λιότρα.

Διακρίνονταν τάς κυρίας Καλβοκορέση,
Πετοάλη, Χίλλ, Βορρέ, Βακκά, Άλεξαν-
δροπούλου, Κατακογιάννη, Μεταξά, Ρι-
κάκη, Ρούση.

Σ' ένα τραπέζι κοϋμ καν διακρίνω-
μεν την κ. Θεολόγου, την κ. Π. Ρούφου,
την κ. Παπαδοπούλου, την κ. Άλεξανδρο-
πούλου και τόν γραμματέα της Ιαπωνι-
κής Πρεσβείας.

Παίκτας του μπριτζ διακρίνονταν τούς
κ. κ. Μεταξάν, Δελγηγιάννη, Αθηναί-
ον, Γ. Μακκά, Στρατηγόν, Νικολαΐδην
κ.τλ.

Η μόνη παρευρεθείσα δεσποινίς ήτο
ή δις Ντάζια Φωστηροπούλου, δεινή παί-
τρια του μπριτζ και συμπαθεστάτη ύφ' ή-
λας τάς έπώψεις.

Τρία τραπέζια πόκερ προχθές παρά
τη κ. Άναστ. Μεταξά.

Μεταξϋ των παρευρεθεισών κυριών δι-
ακρίνονταν την κ. Ίουλιαν Καλβοκορέση
με έξαιρετικής κομψότητας τουαλέττα
μαύρη και άσπρο τό άνω μέρος του φο-
ρέματος.

Χορευτικόν απόγευμα προχθές παρά
τη κ. Πολυξένη Σακορράφου.

Η οικοδέσποινα έβρομείτο από τόν υί-
όν της κ. αντιπλοίαρχον Έπ. Καβαδιαν.
Πολύ νεολαία — μερικές πολύ νόστιμες,
ως π. χ. αϊ δίδες Κανάκη, Ταμπακοπού-
λου, Σακορράφου κ.τλ.

—Οραίοντες αϊ δίδες Ι. και Άλ. Μακ-
κά με μπλέ και κόκκινα.

—Πολύ χαριτωμένη ή κ. Φραγγιά με
ντανέλλα μαύρη και γαννίρισμα κατά
την Αικατερίνην των Μεδίκων.

—Οραίον τουαλέτταν στυλ γκρί μπλέ
με πανι έφερε ή τόσο χαριτωμένη κυ-
ρία Κιτσική.

—Πολύ χαριτωμένη ή κ. Φραγγιά με
ντανέλλα μαύρη και γαννίρισμα κατά
την Αικατερίνην των Μεδίκων.

—Οραίον τουαλέτταν στυλ γκρί μπλέ
με πανι έφερε ή τόσο χαριτωμένη κυ-
ρία Κιτσική.

—Πολύ χαριτωμένη ή κ. Φραγγιά με
ντανέλλα μαύρη και γαννίρισμα κατά
την Αικατερίνην των Μεδίκων.

—Οραίον τουαλέτταν στυλ γκρί μπλέ
με πανι έφερε ή τόσο χαριτωμένη κυ-
ρία Κιτσική.

—Πολύ χαριτωμένη ή κ. Φραγγιά με
ντανέλλα μαύρη και γαννίρισμα κατά
την Αικατερίνην των Μεδίκων.

Le sais tout

Νέοι από Πανίου

Κατά μιαν στατιστικήν που κατηρτί-
σθη τελευταίως εις την Γερμανίαν, έ-
ξάγεται τό συμπέρασμα ότι ή παρα-
φροσύνη κατακτά διαρκώς έλαφος.

—Οι τρελλοί αύξάνουν καθημερινώς
εις βαθμόν ανησυχητικόν.

—Εάν έξακολουθήση δέ ή προϊούσα
αύτη αύξησις, έντός όλίγων έτών οι
τρελλοί θά είνε περισσότεροι από τούς
γνωστικούς.

—Και έκείνοι που θά κλείονται εις
τά θεραπευτήρια θά είναι οι έχοντες...
σώας τάς φρένας.

—Ένας Άμερικανός μηχανικός που
καταγίνεται εις την μελέτην της έξε-
ρέσεως τρόπου καθέτου προσνειώσεως
και άπογειώσεως των αεροπλάνων, ά-
νεκοίνωσε πρό τίνος ότι έπέτυχε τόν
σκοπόν του.

—Κατ' αύτάς δέ πρόκειται να έκτελέ-
ση και πειράσματα ένώπιον έπισήμων
άντιπροσώπων της άμερικανικής αερο-
πορίας.

—Διά λόγους προνοίας, του αεροπλά-
νου θά έπιβαίνει μόνος του.

—Διότι κανείς άλλος δέν εύρίσκεται
πρόθυμος να σπάση τά μούτρα του με
τόν Άμερικανόν έφευρέτην.

—Τό τελευταίον αεροπορικόν δυστύ-
χημα που συνέβη εις την Άμερικήν ά-
νησύχησε την κοινήν γνώμη.

—Ως γνωστόν, ένα έπιβατικόν αερο-
πλάνον κατέπεσε φλεγόμενον και οι 10
επιβάται του άπνηθρακόθησαν.

—Τό γε, ονάς κατευνεκίνησε τούς Ά-
μερικανούς, διότι εις, τάς Ηνωμένας
Πολιτείας τά αεροπορικά δυστυχήματα
είς έπιβατικά αεροπλάνα είνε σπάνια.

—Μία στατιστική δέ που έγινε σχε-
τικώς με τά δυστυχήματα που συμβαί-
νουν εις τά μέσα συγκοινωνίας, μάς
πληροφορεί ότι τό ασφαλέστερον μέσον
συγκοινωνίας είνε τό αεροπλάνον.

—Διότι ένθ τά σιδηροδρομικά και ά-
τιμοπορικά δυστυχήματα είνε συχνά και
τά θύματα άπειρα, αντίθετως αεροπο-
ρικά δυστυχήματα συμβαίνουν κατά
πολύ άραιά διαστήματα.

—Τούς άμερικανικούς αέθρας δέ δι-
ασχίζουν χιλιάδες έπιβατικών αεροπλά-
νων.

—Εις ένα σταυροδρόμι της Βιέννης έστα-
μάτησε ή σιγκανονία επί έν τέτατον της
ώρας, διότι οι διάφοροι διαβάται, σωφεί
και τραμβαγόνες είχον μείνει άναυδοί
πρό της θύας ηρωϊκής κυρίας με τεράστιον
καπέλο του παλαιού καιρού σπολισμένου με
πτερά στρουθοκαμήλου, ή όποια διήρχετο έ-
κείθεν.

ΘΕΛΕΤΕ να μάθετε να
άνωτικετε και να μαγει-
ρίζετε ; Θέλετε να μα-
γειρεύετε να έκτελíte δια
τά παραδόσια και περίεργα
ψυχικά πειράματα ; Με-
λετήσατε τό βιβλίον «ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΨΥΧΟ-
ΤΙΣΜΟΥ», που έχα έλας τάς μεθόδους. Δοχ.
50. Έκδοτική Γραφειών Α' Αντιστή, Πι-
τσώκη 30, Αθήνα. Διά τάς έπικοινωνίας 55.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ, άνηρτέρας επί μακρόν ως
οργανιστής και διευθυντής φιλομαρτικών έ-
παγγελματιών πόλεων, γνώστης των πνευστών
και έγχορδων όργάνων, καθηγητής του θιο-
λοϋ και της άρμονίας, έπει θέσιν εις επα-
γγελματιών Φιλαρμονικήν. Γράφεται Α' Αρχιμου-
σικόν Γραφεία «Τικ-Τακ».

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΝΕΑ

